tevhid

Zilhicce 1433

"Tağut'a kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır..." (39/Zümer, 17)

Aylık Eğitim ve Siyasi Bakış Dergisi | KASIM 2012 | YIL: 1 | SAYI: 10 | FİYATI: 5 ₺

GÜNDEM'10

NEBİ, Müminler İçin Kendi Nefislerinden Daha Evladır. (33/Ahzab, 6)

"Nebi, Müminler için Kendi Nefislerinden Daha Evladır." *(33/Ahzab, 6)*

ZİLHİCCE 1433
KASIM '12 SAYI: 10

بسم الله الرحمن الرحيم

Hamd Allah'a, Salat ve selam Rasulü'nün üzerine olsun…

Bu ayki sayımızda Ebu Hanzala hocamız, Allah'a Adanmış Gençliğin portresini bizlere çizmeye devam etmektedir. Umuyoruz ki bizlere bahşedilen bu gençlik evresi, Allah'ın dini uğrunda harcanan, harcandıkça dinin şiarlarını yükselten, destekleyen ve böylece ümmetin izzetli başını eğiklikten kaldırmaya kadar götürür.

Bunun yanında gençlik evresinde bizlere verilen nimetlerden birisi de bizlere ecir kaynağı olan sorumluluklarımızdır. Bizler bunları ihsan ile taşır, Allah'ın dini için eda edersek, kıyamet günü yüzü ak olanlardan olmuş olacağız. Lakin bunun zıddı olan hıyanetin ne denli ince bir çizgi olduğunu muhasebe etmek zorundayız. Sahabe neslini dahi bundan şiddetle sakındıran Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, bizlere aynı öğretileri miras bırakmıştır. *'Kardeşimle Hasbihal'* konusu bu ay bu mühim mevzuya değinmektedir.

Bunun yanında İslamî Hareket için olmazsa olmaz unsurlardan birisi de hiç şüphesiz sabit bir menhece sahip olmaktır. Menhecin değişmez, sarsılmaz ilkelerini bilmemiz, karanlıklarda kalsak dahi bizlere ışık tutacak bir kandil görevi görecektir. İşte bu önemli meselelere de Şeyh Yusuf El-Uyeyri'nin (Allah ona rahmet etsin, şehadetini kabul etsin) *'Cihad Yolundaki Sabiteler'* isimli kıymetli risalesi değinmektedir. Dergimizde her ay bu değerli risalenin çevirisinden bir bölümü sizlere sunmaya gayret edeceğiz.

Dergide değinilen diğer yazılardan da bu ay çok istifade edeceğinizi umarak, bir sonraki sayıda sizlerle buluşmak duasını etmekteyiz.

Editör

İÇİNDEKİLER

tevhid

Aylık Dergi
Zilhicce 1433
Kasım 2012
Sayı: 10
Fiyatı: 5₺

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Emre UYAR
Yayın Türü:
Yaygın Süreli

Reklam ve Abonelik:
info@tevhiddergisi.com
www.tevhiddergisi.com
Adres: Barbaros Mh. 9/2 Sk.
No:12A-B Bağcılar/İSTANBUL
Abonelik İçin: 0 534 086 95 76

Yazışma Adresi: Emre UYAR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İstanbul

Basım: Kültür Sanat Basımevi
Litros Yolu 2. Mat. Sit. No:ZB7
Topkapı / İstanbul.
Tel : (212) 674 00 21

EBU HANZALA

-6- Allah'a Adanmış Gençlikler

Her Müslüman gücü nispetince İslam'a hizmet etmek zorundadır. Kimi malıyla, kimi duasıyla, kimi ilmiyle, kimisi sabrıyla, bir diğeri yürünecek yolları temizlemekle...

Bizleri İslam'a hidayet eden, bundan sonra İslami bir hareket içerisinde bulunmayla şereflendiren, İslam'a ve Müslümanlara hizmetkarlıkla bizi ödüllendiren Rabbimize hamd olsun. Salat ve selam, salah ve takvanın güzide örneği Rasûlullah'a, ashabına, pak aline ve etbaının üzerine olsun.

Genç Kardeşim!

Şu an bu yazıyı okuyor olmakla ne kadar bahtiyar olduğunu düşündün mü? Elinde tutmuş olduğun dergi için Rabbine *subhanehu ve teâlâ* hamd ediyor musun? Şu an sende milyarlarca insan gibi ellerinde gökleri çatlatacak Allah'ın engin rahmetine rağmen gazaba geldiği bir şeyler tutuyor olabilirdin!

İşte bu nimet üzerinde durup, konuşacağımız kadar bu nimeti bulamayan ya da bulup elinin tersi ile iten yığınlar hakkında da konuşmalıyız. Bunlara yönelik sorumluluğumuz nedir? Bize bahşedilen bu nimetin şükrünü nasıl eda edebiliriz? Bu soruların cevabını ararken bir neticeye ulaşmıştık. Şerrin ve batılın insanları her yönden kuşatıp, ifsad ettiği bu zamanda şükrümüz; hayır ve hakkın insanlara ulaşması için mücadele etmektir... Gününün belli saatlerini bu işe vermekle bir yerlere varılmayacağı hepimizin kabulüdür. Şerrin insanların yirmi dört saatini kuşattığı bir zamanda ancak her şeyini İslam'a adamış, hareketi hizmet, durgunluğu harekete hazırlık olan insanlara ihtiyaç vardır. Düşün ki; bir kanalizasyon akıyor ve bizler o suyun içinde bulunan bir cisme dışarıdan su dökerek temizlemeye çalışıyoruz. Bugün bizimle, çevremizdeki insanların durumu bundan farklı değildir. Bizlerin dava adına yaptıkları belli saatlerle sınırlı olursa, yaptığımız hizmet pisliğin içinde bulunan cisimlere su dökmekten öteye geçmez. Bu temizlenmek istenileni temizlemeyeceği gibi, elimizde var olan temiz suyu da tüketmemize neden olur.

Yıllar içerisinde bunun oluşturacağı bıkkınlık ve umutsuzluğu da unutmamak gerekir. Bizlere hidayet şükrünü eda etmek üzere Allah'a adanmış, her şeyiyle İslam'a hizmet edecek insanlar lazımdır. Yaş, güç ve hareket olarak buna gençlerden daha müsait kimse yoktur. Bu teorik olarak tartışılmayacak bir gerçek olduğu gibi, tarihin ve vakıanın da binlerce örnekle tasdik ettiği bir hakikattir.

Her Müslüman gücü nispetince İslam'a hizmet etmek zorundadır. Kimi malıyla, kimi duasıyla, kimi ilmiyle, kimi sabrıyla, bir diğeri yürünecek yolları temizlemekle... Bununla beraber her şeyiyle ama her şeyiyle İslam'a hizmet edecek bir grup olmalıdır Müslümanların arasında. Hizmetin ve mücadelenin asıl, bunun dışında kalan her şeyin fer'(ikincil) olduğu bi-

linciyle hareket eden bir grup...

Bize örnek olan ve adanmışlıkları Allah tarafından kabul edilen **genç sahabiler** böyleydi. Onlar her an emir bekleyen ve atacakları her adımı alabilecekleri emirlere göre hesaplayan insanlardı. Hiçbir şey onları görevden ve sorumluluktan alıkoymuyordu. Davet yapılacağı zaman rıfk ve hikmet timsali oluyor, cihad nidası Bilal'in *radıyallahu anh* gür sesiyle yankılandığında, cehennemî bir öfke kuşanıp ölüme koşuyorlardı. Geri döndüklerinde mescidde edebin ve tevazunun süsüyle Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* etrafında halka oluyorlardı. Düşmanları onlar için *'Gündüzün süvarileri, gecenin rahipleri'* diyorlardı. Öyle ya süvari ibadet etmez, rahip savaşa çıkmazdı. O gençler, o güne dek bilinen tüm ölçüleri yerle bir etmişlerdi. Çünkü bu isme ve role hapsetmişlerdi kendilerini. Adanmışlardı... Ne isteniyorsa onu yapıyor, yapılması gerekeni en güzel şekilde yerine getiriyorlardı.

Bugün adanmaya talip olanlarımıza yolu hazırlayıp, kolaylaştırdılar. Deneme-yanılma yoruculuğundan kurtardılar bizleri. Bize düşen onların adanmışlığını doğru okuyup, doğru tespitlerde bulunmaktır. Onlarda bulunan her özellik, Allah'a adanmanın esasıdır. Onların özelliklerinden biri:

Salih Bir Çevrede Bulunuyorlardı

İnsan yaşadığı ortamın renklerini üzerinde taşır. İslam'ın bireyden ziyade çevre ve ortamın ıslahına önem vermesi bundandır. İnsan, birey olarak su gibidir. Onu koruyan, güzellik veya çirkinliğini belirleyen içinde bulunduğu kaptır. Yaşadığımız toplum, bizleri kuşatan kap gibidir. Bireyin salih olması yeterli değildir. Kabının da salih olması gereklidir.

Allah'a adanan ve adakları kabul edilmiş örneklerimiz salih bir ortamda yaşıyorlardı. Evlerinde, günlük işlerinde, mescidlerinde hep salah vardı. Onlar da insandı. Şehvetleri ve onları cezbeden dünyalıklar onların hayatında da mevcuttu. Ancak yaşadıkları ortam onların sabit kalmasını ve nefsani arzularını dizginlemelerine yardımcı oluyordu. İnsan her ortamda yaşayamaz. Yaşaması için çevrede belli özellikler bulunması gerekir. Kulluğun temeli olan kalplerin hayatı da böyledir. Kalpler ancak salih ortamda hayat bulur. Salahın azığı olan iman ve salih amelin nuru, sadece salih ortamda bulunur.

İnsan çöplükte yaşayamayacağı gibi, kalpler de salih olmayan ortamda yaşayamaz. Yaşadığı farz edilse dahi insanı Rabbinden alıkoyan hastalıklarla yaşar.

Allah'a *subhanehu ve teâlâ* gençliğimizi adamadan önce, adanmışlar topluluğunu bulmalıyız. Kendimize örnek alabileceğimiz, dünya ve süsü bizi çektiğinde tutunabileceğimiz salih bir çevre...

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Salih arkadaşla kötü arkadaşın misali misk taşıyıcısı ile demirci körükçüsünün misali gibidir. Misk taşıyan ya sana ondan verir veya sen satın alırsın ya da güzel kokmasından istifade edersin. Ateşi körükleyense ya elbiseni yakar veya ondan kötü koku alırsın." [1]

Salih ortam böyledir, insan hiçbir şey yapmadan ondan istifade edebilir. Sen hiçbir çaba harcamadan o sana kendinden verir. Manevi olarak ruhun dinginliğe kavuşur. Kalbinde Allah'a *subhanehu ve teâlâ* ve O'nun yanında olanlara rağbet artar. Sebebini anlayamadığın bir sevgi ve irade fırtınası eser kurak gönlünde. Veya sen çabalarsın, örnek alırsın, taklit edersin. Böylece güzel kokuyu satın alan gibi olursun. Elde ettiğin hayır senin çabanla olur. İki durumdan biri gerçekleşmese dahi zarar etmezsin. Salih ortamın kokusuna aşina olursun. Elinde ölçü olur. Bugün olmasa bile bir başka gün salihlerle fasıkları ayırt edersin. Bu da ondan sana güzel bir koku sinmesidir.

Ateş körükleyen ise bunun zıddıdır. Her ha-

1. *Muttefekun Aleyh*

lükarda sana zarar verir, elindekiyle elbiseni yakar. Rabbinin azabıyla senin aranda perde olan takva libasın yırtılır. Yaptıklarını yapsan onlarla aynı olur, sussan dilsiz şeytan olursun. En basit haliyle kokusu siner, haramlara karşı alışkanlık ve kanıksama olur sende. Artık haramlar yüzünü ekşitmez.

İnsanın istikamet üzere olması için iki şart vardır. Biri, insanın kendiyle alakalıdır. Gönülden istikamet üzere olmayı arzulamalı ve çaba sarfetmelidir. İkincisi, müstakim bir ortamda salihlerle beraber olmalıdır. Bireysel salah başlangıç için yeterlidir. Ancak sebat ve istikrar için ortam şarttır. Temiz yağmur ancak uygun zeminde nebat bitirir. Su damlası yeterli değildir. Salih bir Müslüman takvasıyla temiz bir yağmur damlası gibidir. Düştüğü yerde istikrar bulup kök salması ve faydalı bir ağaca dönüşmesi için uygun zemin şarttır. Bu da salih ortamdan başkası değildir.

Bu noktanın daha iyi anlaşılması için, şeytanın tasarruflarına bakmamız yeterlidir. Şeytan insanı yalnız bırakmak için elinden geleni yapar. Saptırmak istediği insanın salih ortamın içinden ayrılması için her hileye başvurur. Salih ortam Müslümanın korunağıdır. Müslüman tökezleyip şeytana ve masiyetlere karşı zayıfladığında ortamdan güç alır.

İbni Ömer *radıyallahu anh* Allah Rasûlü'nden *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle rivayet etti:

"Rasûlullah, Kişinin evde veya yolculukta yalnız olmasını yasakladı." [2]

Başka bir hadiste:

"İnsanlar yalnızlığın tehlikesine dair benim bildiklerimi bilselerdi, hiç kimse tek başına yolculuk yapmazdı." [3]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* yalnızlığın her türlüsünü yasaklamıştır. Ve bunun şeytandan olduğunu özellikle vurgulamıştır.

Ebu Salabe el-Huşan:

*"Allah Rasûlü dinlenmek için durduğunda sahabe vadilerde dağılırdı. Ayağa kalktı ve şöyle dedi: 'Sizin vadilerde bu şekilde dağılmanız **şeytandandır**.' "* [4]

2. İmam Ahmed
3. Buhari, İmam Ahmed

İnsanın istikamet üzere olması için iki şart vardır. Biri insanın kendiyle alakalıdır. Gönülden istikamet üzere olmayı arzulamalı ve çaba sarfetmelidir. İkincisi müstakim bir ortamda salihlerle beraber olmalıdır.

Ömer *radıyallahu anh* hutbede Allah Rasûlü'nden *sallallahu aleyhi ve sellem*:

"...Cemaatle beraber olunuz. Ayrılıktan sakınınız. Çünkü şeytan tek olanla beraberdir. İki kişiden ise daha uzaktır."

"...Allah'ın eli cemaatle beraberdir. Çünkü şeytan cemaatten ayrılanla beraber koşturur/hareket eder..." [5]

Günümüzde Salih Ortam/Cemaat

Genç Kardeşim! İman ettikten sonra asıl mesele sebat etmek ve iman üzere son nefesi vermektir. Bu da ancak iman üzere yaşayan topluluklar içinde bulunarak olur. Günümüzde salih ortam; sahih akide ve menhec üzere olan cemaatlerdir. Müslümanın insi ve cinni şeytanlara kaşı en sağlam korunağıdır cemaat. Yolculukta, gece evde yalnızlığı yasaklayan bir din, bütün bir hayatını yalnız geçirmene müsaade edebilir mi?

Bizler hayatımızı en küçük biriminden(aile/ev), en genişine(devlet) kadar İslamileştirmekle mükellefiz. Her Müslümanın Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* şeriatıyla yöneten bir emire tabi olması farzdır. Bugün devlet bazında bir İslam Emirliği mevcut değildir. Her Müslümana farz olan gücü nispetinde bunun oluşmasına katkıda bulunmaktır. Yalnız olan insan, günlük sorumluluklarında dahi gevşeklik gösteriyorken, böyle büyük bir sorumluluğun altından nasıl kalkabilir?

4. Ebu Davud
5. Nesai

Bugün ortadan kaldırılan sadece İslam Emirliği değildir. Onun temeli ve devamı olan kitap ve sünnet de ortadan kaldırılmıştır. Bizden önce yaşayan nesillerle bizim sorumluluğumuzu karıştırmamalısın. Onlar belli zamanlarda ıslah faaliyetinde bulunuyorlardı. Temelleri ve katları sağlam bir binanın dış ve iç cephesinde tadilat yapıyorlardı. Bazı değerler bozulsa da temel ve bina sağlam bir şekilde yerinde duruyordu.

Bugün durum çok farklıdır. İslam binası temelleriyle beraber yerinden sökülmüş, yıkıma uğramıştır. Yerine, adı *'İslam'*, kendi her şeyiyle *'cahiliye'* olan yeni bir bina inşa edilmiştir. Bu öylesine şerli bir yapıdır ki, Adem'den *aleyhisselam* günümüze cahiliyenin tüm tecrübesi bu binaya aktarılmıştır. Adına *'İslam'* dendiği için milyarlar, Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* dini diye Ebu Cehil'in, Firavun'un ve Nemrud'un yoluna tabi olmuştur.

Bizler sadece tadilat yapmakla değil, yıkım yapmakla işe başlamalıyız. Cahiliyeden arınmış bir zemini İslami temeller üzerine yeni bir yapı inşa etmeliyiz.

Yani genç kardeşim, bizler sadece tadilat yapmakla değil, yıkım yapmakla işe başlamalıyız. Zemini cahiliyeden arındırıp, İslami temeller üzerine yeniden inşa etmeliyiz. Sen de kabul edersin ki yüzyıllardır bu işi sürdürenler, buna müsaade etmeyecektir. Bundan daha kötüsü ise İslam'la tanıştırıp, asli dinlerine kavuşmaları için çaba sarfettiklerimizin buna karşı çıkmasıdır. Yüzyılların kandırılmışlık ve cahilliğiyle şirke ve cahiliyeye İslam adına sahip çıkacaklardır.

Amacım seni ürkütmek ve sorumluluğunu gözünde büyütmek değildir. Amacım gerçekçi olmak ve bu sorumluluğun ancak salih bir ortamla/cemaatle/İslami hareketle beraber omuzlanabileceğini ifade etmektir. Bundan dolayıdır ki, Allah ve Rasûlü her fırsatta cemaate irşad etmiş, yalnızlık ve ayrılıktan/fırkalaşmaktan sakındırmışlardır. Gerek bireyin gerekse toplumun istikameti için cemaat ve birlik şarttır.

"Hepiniz topluca Allah'ın ipine sarılın, parçalanmayın..." [6]

"Cemaatle beraber olunuz, ayrılıktan sakınınız..." [7]

Bir tarafta İslam'ın ısrarla vurguladığı *'cemaat'* ve *'biz'* anlayışı; öte yanda cahiliyenin aşıladığı *'bölünme'* ve *'ben'*!

İslam'ın cemaat noktasında hassas olduğu kadar, cahiliye de insanları yalnızlaştırıp, tekleştirme konusunda hassastır.

Cahiliye ürünü olan eğitim, sinema ve yazılı yayınlar sürekli bireyciliğe vurgu yaparlar. Kendi kararları, kendi çıkarları, kendine özel dünyaları olan insan toplulukları yetiştirmek istiyorlar. Bunun tek nedeni insi şeytanların insanı, cinni şeytanlara av haline getirme isteğidir. Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* her anlamdaki yalnızlığı yasaklaması bundandır.

Evet Genç Kardeşim!

Allah'a *subhanehu ve teâlâ* adanmak istiyorsak uygun zemini bulmalıyız. Elimizdeki en büyük nimet olan gençliği kaybetmeden buna zemin olan İslami hareket içerisinde yerimizi almalıyız.

Bu zordur.. Çünkü insan özgür olmayı ve dilediği gibi hareket etmeyi ister. Kayıt altına alınmak istemediğinden Rabbine dahi isyan eder. Kuralsız ve değersiz yaşamak ister. Alemlerin Rabbi olan Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* azameti dahi insanların çoğunu bu hastalıktan alıkoymaz.

Cemaat/İslami hareket demek, insanın kendi içinde yaşamayı terk etmesidir. Ortak bir hedef için kendine verilen sorumluluğa sahip çıkmasıdır. Adanmanın ilk adımıdır. İnsi ve cinni şeytanların baskısına göğüs germektir. Cahiliye bireyden korkmaz. Bireyin güç ve enerjisinin içinde anlam kazandığı cemaatten ve birlikten

6. *3/Ali İmran, 103*
7. *İmam Tirmizi*

korkar. Mekke müşriklerinin benzer şeyleri söylemelerine rağmen, Haniflere karışmayıp Allah Rasûlü'ne ve sahabeye Mekke'yi dar etmesi bundandı. Aynı şeyleri topluca söylüyor, söylediklerinin etrafında kenetleniyorlardı. Bu ağızlarından dökülenin yalnızca söylem olmadığı, kuvvet bulduğu takdirde hakim ve otorite olacağını gösteriyordu.

Sahabe ortak bir amacın etrafında kafaları net bir şekilde hareket ettiler. Bu çok büyük bir nimetti. Ne yapacağını bilmeyen, deneme-yanılma yöntemiyle sonuca ulaşmak isteyen insanlar bıkkınlığa ve umutsuzluğa düşerler. Günümüzde bunun örneklerini çok görüyoruz. Her yıl farklı bir hedef belirleyen binlerce genç var. Bir dönem ilim talebesi olmaya karar veriyoruz. İyi bir alimin ilmiyle İslam'a yaptığı hizmet bizleri etkiliyor. Tüm enerjimizi bu noktada harcamaya başlıyoruz. İslam ümmetinin dünyanın dört bir yanında çektikleri duygusal bir dille aktarılıyor... İmani duygularımız harekete geçiyor.. Veya adanmış bir cihad ehlinin fedakarlıkları bizleri etkiliyor. Allah yolunda cihada çıkmaya, şehadete niyet ediyoruz. Enerjimizi bu yönde harcıyor, programlarımızı buna göre yapmaya başlıyoruz. Bazı olumsuzluklarla karşılaşınca daha hayırlısını aramaya başlıyor gözlerimiz. Maddi yardım diyoruz. Hizmetin olmazsa olmazı maddi olanaklar diyor ve ticarete yöneliyoruz... Buranın da olumsuzlukları bizi şaşırtıyor. Çoğaldıkça vermek zor geliyor, dünyaya meyil ediyoruz. Derken davet diyoruz... Yeterince donanım elde edip, insanları Allah'a davet etmeli...

Bununla beraber ömür geçiyor... Gençlik ve ona bağlı olan enerjimiz zayıflıyor. Eski rağbetimiz kalmadığı gibi, amel için gerekli iradeyi de bulamıyoruz. Bir önceki aşamada bile bir işe başlama iradesini gösterip, onda sebat iradesinden mahrumduk. Şimdi başlama iradesinden de mahrum olduk.

Yaşı ilerlediği halde durumu resmedilen şekilde olup, çevresine umutsuzluk aşılayan binlerce insana şahit olmuyor muyuz?

İşte cemaat bu problemin çözümüdür. Enerjinin ve ömrün heba olmasını engeller. Şeytanlar (insi-cinni) İslam'dan çeviremedikleri Müslümanı, birey olarak yaşama noktasında

tutmaya gayret eder. Bireysel amellerin sonu kesiktir. İslam'ın Müslümanı, zamanına ve tarihe şahit kılacak nitelikte amellere teşvik ettiği unutulmamalıdır. Müslüman ilk insandan bu yana tüm kardeşlerine bağlıdır. Onların amellerinden haberdardır. Olumlu olanları örnek alır, olumsuz olanlarından tecrübe edinir. Onlara duacıdır. Ve kendi sonraki nesillere örnek ve tecrübe olacak şekilde yaşar. O, sadece kendi zamanındaki bir cemaatin mensubu değil, Adem'le *aleyhisselam* başlayan İslam cemaatinin ferdidir.

Genç Kardeşim!

Bulunduğumuz mıntıkada etrafımıza bakmalıyız. Söylemleri kitap ve sünnetten alınmış, amelleri Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* benzeyen ve genel hayatları, mensubu oldukları İslam cemaatinin ki gibi olanlarla beraber olmalıyız.

Öncelikle bizler dinimizi bilmeliyiz.. Allah'a sığınmalıyız. Huzeyfe'nin *radıyallahu anh* Allah Rasûlü'nden haber verdiği fitneye düşmemek için dikkatli olmalıyız.

"...Cehennem kapılarında olan davetçiler vardır, onlara icabet edeni ateşe atarlar. Ben (Huzeyfe) dedim ki: 'Onları bize vasfet ey Allah'ın Rasûlü, cevap olarak: 'Onlar bizim cildimizdendir (bize benzer) ve bizim dilimizle konuşurlar..." [8]

'Cemaat' diye *'Cehennem Davetçileri'* çıkacak. Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* diliyle konuşacaklar. Yani dillerinde ayet ve hadis eksik olmayacak ve yabancı da olmayacaklar. Onlar da

8. *Muttefekun Aleyh*

Müslümanların mensup oldukları milletlerden olacaklar.

Bunları tanımak zorundayız, tanıyacağız ki şekli Muhammedî olup davet ettiği şey ateş olanların tuzağına düşmeyelim.

Bunları tanımanın yolu ikidir.

1. Kitaptan ve sünnetten haberdar olmak.

2. Allah Rasûlü ve sahabenin başına gelenleri bilmek.

Bu iki ölçüdür, biri teori biri pratiktir. Bu ölçülerde ilim sahibi olan Müslüman, kolayca saptırılamaz. Önce kitabı ve sünneti sahih kaynaklardan öğrenmeliyiz. Bu bizlere anlatıldığı gibi zor değildir. Dünyada anlaşılması ve yaşanması en kolay şey kitap ve sünnettir. Asıl zor olan onların ve babalarının uydurduğu, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* hakkında hiçbir delil indirmediği zanları ve tahminleridir. Elimizde Allah tarafından korunmuş Kur'an ve Allah Rasûlü'nün sahih hadislerini toplayan kaynaklar mevcuttur. Dine dair kim ne söylerse bu iki kaynaktan delil istemeliyiz.

Yeryüzünün en şerefli nesli aynı zaman da en az konuşan neslidir. Konuşmak, sürekli fikir beyan etmek ise saadet asrında münafıkların özelliğidir. Günümüz de pek farklı değildir..

Bundan sonra Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* ve sahabenin hayatlarını öğrenmeliyiz. Çünkü bu **tek bir yoldur**. Yolun tüm ayrıntıları *'değişmez kanunlar'* (Sünnetullah) olarak Allah tarafından belirlenmiştir. Bu yolun tabileri aynı şeyleri yaşamışlardır. Benzer dönemleri yaşayanların başına aynı şeylerin gelmesi kaçınılmazdır.

Mensubu olduğumuz evrensel/tarihi İslam cemaatinde iki toplum tipi vardır.

Birincisi: Adem, Davud ve Süleyman *aleyhimusselam* gibi tevhidi toplumlardır.

İkincisi: Musa, İsa, İbrahim, Nuh ve Lut *aleyhimusselam*, Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* gibi şirk toplumlarında yaşayanlardır.

Her iki toplum biçiminin başına gelenler, yaşadıkları yol olarak Kur'an'da resmedilmiştir. Ve bizler; yol çizilip, netleştirildikten sonra bizden öncekilerin muhatap oldukları ölçüyle muhatabız.

"Neredeyse seni (bu) yerden (yurdundan) çıkarmak için tedirgin edeceklerdi; bu durumda kendileri de senden sonra az bir süreden başka kalamazlar. (Bu,) Senden önce gönderdiğimiz resullerimizin bir sünnetidir. Sünnetimizde bir değişiklik bulamazsın." [9]

"(Bu,) Daha önceden gelip-geçenler hakkında (uygulanan) Allah'ın sünnetidir. Allah'ın sünnetinde kesin olarak bir değişiklik bulamazsın." [10]

Bu fitne ortamında doğru cemaati bulmanın ölçüsüdür.. İnancın kitaba ve sünnete dayanması ve tabi olduğunu iddia ettiği 'yol'un değişmez sünnetlerini yaşıyor olmasıdır.

Bu ölçülere uyan yapılar hiçbir zaman eksik olamazlar. Bu Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* bize haber verdiği esaslardandır.

"...Kıyamete dek Allah'ın dinini ayakta tutan/savaşan/kuvvetli olan bir taife süregelecektir. Onlara muhalefet edip, onları yardımsız bırakanlar onlara zarar vermeyecektir." [11]

Bizden önce Rabblerine adanan ve adakları kabul edilenler gibi salih ortamda bulunmak, Allah'ın dinine ensar olup hizmet etmek, gençlik ve enerji, belirsizlikler içinde heba olup, her şeyi tadıp hiçbir şey elde edemeyen durumuna düşmemek, dinle tanıştığımız gibi onun üzerinde sebat edebilmek ve iman üzere can vermek için... İslamî hareket saflarında yerimizi almalıyız.

Genç Kardeşim!

Allah'a adanabilmek için hakkın ölçüsünü tanımalıyız. Bu ölçüyle İslamî bir yapı tespit edip yerimizi almalıyız. Çünkü bize ihtiyaç var. Her şeyimizi İslam davasına adamamızı bekleyenler var.

9. *17/İsra, 76-77*
10. *33/Ahzab, 62*
11. *Muttefekun Aleyh*

Ve bilmeliyiz ki; cemaat içinde bulunmak *'ben'* anlayışından vazgeçmektir. Sahabe misali belirlenen hedef doğrultusunda hareket etmek, her an *'benden beklenen olabilir'* düşüncesiyle hayatımızı düzenlemektir.

Bu da işitmeye ve itaat etmeye hazır olmaktır. Cemaat içinde yerimizi almak, emirlere -masiyet olmadığı müddetçe- itaat etmektir. Bu öyle sıradan bir itaat değildir ki, Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* itaat, onun üzerinden Allah'a *subhanehu ve teâlâ* itaattir...

"Kim bana itaat ederse Allah'a itaat etmiştir, kim de bana isyan ederse Allah'a isyan etmiştir. Kim emire itaat ederse bana itaat etmiştir, kim de emire isyan ederse bana isyan etmiştir." [12]

Evet Allah'a ve Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* itaat etmek isteyen; masiyeti emretmediği müddetçe emirine itaat etmelidir.

Genç Kardeşim!

Sen her cemaat ve emire tabi olacak değilsin. Çok dikkatli olmalısın. Sen Rabbine adanmak, O'nun *subhanehu ve teâlâ* dinine ensar olmak istiyorsan, ölçülere uyan bir yapı bulduğunda şu noktaya dikkat etmelisin: Doğrular ve yanlışlar iki kısımdır..

- **Mutlak Doğrular ve Mutlak Yanlışlar:** Bunlar İslam'ın kesin öğretileridir. Bunlar herkesin bilmesi gereken zaruri meselelerdir. İçkinin, zinanın haramlığı, hiçbir maslahatın şirki meşrulaştıramayacağı, namazın ve zekatın vacip olması ve benzerleri buna örnek verilebilir. Bu noktalarda İslam'a muhalefet etmemizi isteyen bir yapı bizim ölçülerimize uymuyor demektir. Bu gruplar cehennem kapısında olan davetçilerdir.

- **Göreceli Doğrular ve Yanlışlar:** Bunlar mutlak olmayıp, hizmet esnasında verilen kararlardır. Hakkında kesin nas olmayan, kişiden kişiye göre yapılması ve yapılmaması değişen şeyler, yani göreceli meselelerdir.

İşte senin hassas olman gereken nokta burasıdır. Çünkü itaat bu noktadır. Allah'a gençliğini adayan ve buna aday olanların, bu noktada doğruları ve yanlışları olmaz. O, içinde bulunduğu hareketin doğrularını doğru, yanlışlarını yanlış kabul edendir. Onun amacı konuşmak, laf kalabalığı yapıp eleştirmek değildir. Düşünmüştür, hakkın ölçülerine uyduğuna emin olduktan sonra bir yapıda yerini almıştır. Buna bağlı olarak masiyet emredilmediği sürece *'Benim işim itaat ve hizmettir'* diyerek göreve koşturur. *'Şu şöyle olsaydı', 'Bu böyle daha iyi olurdu'* bataklığında ömür tüketmez. Bilir ki ona göre *'Şöylesi daha iyi', 'Böylesi daha faydalı durum'* bir başkası için tam tersi olabilir. Adı üstünde ya! Göreceli meseleler. Onun doğrusuna göre hareket edilse diğer insan *'benimki'* diyecek ve birliğin, vakit ve gençlik israfının teminatı olan *'cemaat'*, tefrika ve çekişmenin merkezi olacaktır.

Emir tayini, ona itaatin Rasûl'e ve Allah'a itaat olması, masiyet olmadıkça onu dinlemenin, sıdkın alameti olması da bundan değil midir?

Farkında mısın kardeşim?! Yeryüzünün en şerefli nesli aynı zamanda en az konuşan neslidir. Konuşmak, sürekli fikir beyan etmek ise saadet asrında münafıkların özelliğidir. Günümüz de pek farklı değildir.. Çokça konuşan, fikir beyan eden insan var. Söz konusu hizmet ve fedakarlık oldu mu yine suskunları görürsün. Konuşup, hizmet projeleri arz edenlerin ya programları vardır ya da evde onları bekleyenler. Allah'tan geldik, tekrar O'na döneceğiz.

Söz konusu göreceli bir mesele ise sen susmalı ve elinden gelenin en iyisini yapmalısın. Ve hiç unutmamalısın, Allah'a adanmamız için bize bu zemini sunacak salih bir ortam içinde yerimizi almalıyız.

Allah'ım! Bizleri senin dinine hizmet eden sadık insanlarla bir arada bulunmaya muvaffak kıl. Bizleri işiten ve itaat edenlerden eyle. İsyan ehli olmaktan sana sığınırız. İslam ümmetinin sana takdim ettiği kurbanları kabul ettiğin gibi, bizleri yoluna kurban kabul et.

Selam ve dua ile Ebu Hanzala.

12. Muttefekun Aleyh

"Nebi, Müminler için Kendi Nefislerinden Daha Evladır." (33/Ahzab, 6)

Bu sevgi imanın esasıdır. Kalpte Allah Rasûlü'ne karşı sevgi olmadığı zaman imandan ve Müslümanlıktan söz edilemez. Ancak burada önemli olan onun sevgisini her türlü sevginin önüne geçirebilmektir.

Allah Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem* sevmek imanın kendisidir. Dinin olmazsa olmazıdır. Bu hakikat ilk Müslümanlardan bu yana, tartışmasız kabul görmüştür. Kalbinde Allah'a *subhanehu ve teâlâ* iman bulunan her mümin, ona *sallallahu aleyhi ve sellem* karşı kalpten gelen ve adeta fıtrata yerleştirilmiş bir sevgi hisseder. Bu; müminlerin kalbinde ona *sallallahu aleyhi ve sellem* kabul yazılmasındandır. O *sallallahu aleyhi ve sellem* hem Rabbine en güzel şekilde kul, insanlığa da rahmettir. Onun *sallallahu aleyhi ve sellem* insanlığın hidayete ermesi için çektikleri, ümmetine olan şefkati, bu sevginin açıklayıcısıdır.

Bu sevgi ilahi muhabbetin yansımasıdır. Rabbi ona en şerefli makamları layık görmüştür. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* anıldığı hiçbir yer yoktur ki, Allah Rasûlü de *sallallahu aleyhi ve sellem* beraberinde anılmasın. En şerefli olan ismin *subhanehu ve teâlâ*, ayrılmaz bir parçasıdır. Allah *subhanehu ve teâlâ* kendini bizlere hatırlattığı gibi, Rasûlü'nü de hatırlatır. Her gün beş defa ona olan iman, en yüksek mekanlardan, en gür ve güzel sedalarla ilan edilir. Allah'ın huzuruna durulan her namazda, onun *sallallahu aleyhi ve sellem* Rasûllüğüne şahitlik tekrarlanıp, ona selam edilir...

Bir yazı, kitap veya konferans, ona olan sevgiyi anlatmaya yetmez. Onun değerini kelimeler ifade edemez.

Onun sevgisi kalbin amelidir. Kalp amelleri ancak yaşanılarak anlaşılır. Kelimeler ise anlaşılmaya katkı sağlar, açıklayıcı olamaz. Şanı el-Aliy(en yüce olan) Allah tarafından yüceltilen bir Peygamberden söz ediyoruz... Ne kadar anlatılırsa anlatılsın eksik kalacaktır.

"Biz senin şanını yüceltmedik mi?" [1]

Kendi yüce olanın *(subhanehu ve teâlâ)* yüceliğini, akıl idrak edemiyor. Sadece inanıyor, anladığı kadarıyla mutlu olup ruhî azığını tedarik ediyor. O'nun şanının yüceltilmesi de böyledir. Yakinen inanıyoruz ki Allah, en güzel şekilde Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* şanını yüceltmiştir. Biz bunu tüm yönleriyle idrak etmeye muvaffak olamasak da...

"Nebi; müminler için kendi nefislerinden daha evladır..." [2]

"De ki: 'Eğer babalarınız, çocuklarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, kazandığınız mallar, az kâr getireceğinden korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden evler, sizlere Allah'tan, O'nun Rasûlü'nden ve O'nun yolunda cihad etmekten daha sevimli ise, artık Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyedurun. Allah, fasıklar topluluğuna hidayet vermez.' " [3]

Bu iki ayet Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* müminlerden Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* karşı nasıl

1. 94/İnşirah, 4
2. 33/Ahzab, 6
3. 9/Tevbe, 24

bir sevgi beslemelerini istediğini anlatır. Öyle bir sevgi ki; tüm sevgilerin önüne geçmeli ve ölçüsü *'O benim nefsimden daha evladır'* olmalıdır. Bu talep, sevgi cümlelerinin nutku ile sınırlı değildir. İstenilen; halleri, tercihleri ve onun için *sallallahu aleyhi ve sellem* yaptıklarının bu sözlere tercümanlık etmesidir. Yani öyle bir olun ki size bakan *'Peygamber bunlara her şeyden, hatta kendi öz nefislerinden dahi daha sevimli ve evladır.'* desin.

Allah Rasûlü'nün de *sallallahu aleyhi ve sellem* istediği ve haber verdiği budur.

"Ben sizden birine çocuğundan, babasından ve tüm insanlardan daha sevimli olmadıkça iman etmiş sayılmaz." [4]

"...Ömer: 'Ey Allah Rasûlü sen nefsim dışında her şeyden daha sevimlisin bana.' dedi. Allah Rasûlü: 'Hayır ya Ömer! Nefisimi elinde bulundurana yemin olsun ki; Ben sana nefsinden de daha sevimli olmadığım müddetçe olmaz.' Ömer: 'Şimdi sen bana nefsimden de daha sevimlisin.' Allah Rasûlü: 'Şimdi oldu ey Ömer.' " [5]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* çok mütevaziydi. Kendi hakkında gelişen meselelerde geniş davranırdı. Saygının en güzelini hakketmesine rağmen, normal insanlar gibi muamele görmek isterdi. İnsanların (bedeviler-münafıklar) ona *sallallahu aleyhi ve sellem* olan saygısızlıkları; Peygamberliğine leke getirecek seviyeye ulaşmadıkça rahatsızlığını ifade etmez, onları geniş ahlakı ve tevazusuyla karşılardı.

Ancak sevgi konusunda Rasûl'den aynı tevazuyu göremiyoruz. Saygı, hizmet ve övgünün en güzelini hakketmesine rağmen mütevazi davranıp, bunları istemeyen Rasûl *sallallahu aleyhi ve sellem*, sevgide böyle davranmıyor. Sevginin en güzelini ve değerlisini istiyor. Çünkü bu iman meselesidir. Ona saygının, sevgi ve hizmetin en güzelini yapmayan hatalı olmuş olur. Ona sevgisinin en değerli yanını vermeyen, imanında problem yaşar. Onun *sallallahu aleyhi ve sellem* bizim sevgimize ihtiyacı olduğundan değildir bu beyanları. O *sallallahu aleyhi ve sellem*, dünya ve ahiret saadeti olan ilahi sevgiye mazhar olmuştur. Hatta Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* sevgisini kazanmakla kalmamış, halili/dostu olma şerefine ermiştir. Bu beyanlar Peygamberin bize olan şefkatinden ve sevgisindendir.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* sevmede problemli olan bir kalbin, Allah yanında hiçbir kıymeti yoktur. Allah Rasûlü, bunu bildiğinden *sallallahu aleyhi ve sellem*, ümmetini ısrarla uyarmıştır. Bu ısraraları, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* şu ayetinin tefsiridir:

"Andolsun size içinizden, sıkıntıya düşmeniz O'nun gücüne giden, size pek düşkün, mü'minlere şefkatli ve esirgeyici olan bir elçi gelmiştir." [6]

Allah Rasûlü'ne Karşı Sorumluluklarımız

Rasûl'e iman etmek, bir takım sorumluluklar yükler bize. İman iddia ve temenni değildir. O, selefimizin de vurguladığı gibi kalpte karar kılıp, organların kalbin iddia ettiğini tasdik ettiği bir inançtır. Bu inancın nasıl olması gerektiğini Kur'an ve sünnet bize açıklamıştır.

1. Allah Rasûlü'nü Sevmek

Yazımızın girişinde ifade ettiğimiz gibi bu sevgi imanın esasıdır. Kalpte Allah Rasûlü'ne karşı sevgi olmadığı zaman imandan ve Müslümanlıktan söz edilemez. Ancak burada önemli olan onun sevgisini her türlü sevginin önüne geçirebilmektir. Yani Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* ve Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem* her şeyden çok sevebilmektir. Tevbe/24, Ahzab/6 ve Sahiheyn hadisleri bu manayı içerir.

Meselenin aslı ise, sevginin doğruluğundan

4. *Buhari, Müslim*
5. *Buhari*
6. *9/Tevbe, 128*

emin olmaktır. İslam sevgi için ölçü koymuştur. O ölçüye uyan sevgiler kabul edilir. Ölçüye uymayan her sevgi sahibine vebaldir. İddiadan öteye geçmez/geçemez.

"De ki: 'Eğer siz Allah'ı seviyorsanız bana uyun; Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah bağışlayandır, esirgeyendir.' " [7]

Hasan-ı Basri ve seleften başkaları: *'Bazıları Allah'ı sevdiklerini iddia ettiler. Allah da subhanehu ve teâlâ onları bu ayetle imtihan etti.'* [8]

İbni Kesir *rahimehullah*: Bu ayeti: *'Allah sevgisini iddia edip de Rasûl yolu üzerine olmayanın tepesinde hakimdir. O kişi, O'nun şeriatına ve Nebevi dine tüm sözlerinde ve amellerinde tabi olmadıkça, iddiasında yalancıdır.'*

Öyleyse makbul sevgi için İslam'ın koyduğu ölçü ittibadır. Sevgi ittibayı gerektirir.. Kalpte olduğu iddia edilen sevgi, amellerde sevilene tabi olmayı gerekli kılmıyorsa; o sahibinin sevgi olduğunu zannettiği, ama şeriat nezdinde sevgi olmayan bir şeydir. Bundan sonra zikredilecek her madde/sorumluluk; sevginin gereğidir.

2. Allah Rasûlü'ne İtaat Etmek

Allah Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem* sevmek, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* sevgisinden olduğu gibi, ona *sallallahu aleyhi ve sellem* itaat de Allah'a *subhanehu ve teâlâ* itaatin gereğidir. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* sözlerinde ve fiillerinde, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* elçisi olması hasebiyle, onun muradını yansıtır. Onun tüm emir ve yasakları Allah'ın nasıl razı edileceğini bizlere öğretir. Bu yönüyle Rasûl'e *sallallahu aleyhi ve sellem* itaat, aslında Allah'a itaattir.

"...Biz gönderdiğimiz her Peygamberi Allah'ın izniyle kendilerine itaat edilsin diye gönderdik.." [9]

"De ki: 'Allah'a ve elçisine itaat edin.' Eğer yüz çevirirlerse şüphesiz Allah, kafirleri sevmez." [10]

"Kim Rasûle itaat ederse, gerçekte Allah'a itaat etmiş olur. Kim de yüz çevirirse, biz seni onların üzerine koruyucu göndermedik." [11]

"Bunlar, Allah'ın sınırlarıdır. Kim Allah'a ve elçisine itaat ederse, onu altından ırmaklar akan, içinde ebedi kalacakları cennetlere sokar. İşte büyük kurtuluş ve mutluluk budur. Kim Allah'a ve elçisine isyan eder ve onun sınırlarını aşarsa, onu da içinde ebedi kalacağı ateşe sokar. Onun için alçaltıcı bir azap vardır." [12]

3. Allah Rasûlü'nü Örnek Almak/Ona Tabi Olmak

İtaat hususî, örnek almak daha umumî bir manayı ifade eder. İtaat var olan somut bir emri yerine getirmek, nehiyden sakınmaktır.

İntisal/örnek alma/ittiba ise insanın her konuda *'Acaba Allah Rasûlü'nün bu konuda tutumu nasıldı?'* duygusuyla hareket etmesidir.

Bu İslam dinini doğru anlamakla alakalıdır. Rasûl'ün *sallallahu aleyhi ve sellem* görevini ve Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* onu *sallallahu aleyhi ve sellem* yollama amacını anlayanlar küçük-büyük her konuda onu *sallallahu aleyhi ve sellem* örnek almaya çalışırlar. İslam iki kaide üzerine kuruludur. Allah *sallallahu aleyhi ve sellem* ancak bu iki kaideye dinini bina edenlerden amellerini kabul eder ve onlardan razı olur.

- Dini Allah'a halis kılarak O'na *subhanehu ve teâlâ* kulluk etmek.
- Amellerin Allah Rasûlü'nün sünnetine uygun olması.

Birinci madde şirkten kurtulup tevhid/ihlas üzere Allah'a kulluk etmeyi, ikinci madde ise bidattan uzak durarak, amelleri sünnete uygun

Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem Allah'a giden ahiret yolunda ışık saçan bir kandildir. Ona tabi olanlar inançta aydınlığa çıktıkları gibi, amelde de rahata kavuşurlar.

7. 3/Ali İmran, 31
8. Bkz. İbni Kesir tefsiri.
9. 4/Nisa, 64
10. 3/Ali İmran, 32
11. 4/Nisa, 80
12. 4/Nisa, 13-14

olarak yapmayı ifade eder.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* Allah'ın nasıl razı edileceğinin pratik halidir. Amacı Allah'ı razı etmek olanın, onsuz *sallallahu aleyhi ve sellem* amacına ulaşması mümkün değildir. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* Allah'a giden ahiret yolunda ışık saçan bir kandildir. Ona tabi olanlar inançta aydınlığa çıktıkları gibi, amelde de rahata kavuşurlar. Amellerin nicelik ve niteliği konusunda tereddüt yaşamazlar. Her amelin en mükemmeli, onun *sallallahu aleyhi ve sellem* yaptığıdır. Çünkü kendisi için yaşadığımız Allah *subhanehu ve teâlâ*, hiçbir hali istisna edilmeksizin onu *sallallahu aleyhi ve sellem* örnek göstermiştir bizlere.

"Andolsun, sizin için, Allah'ı ve ahiret gününü umanlar ve Allah'ı çokça zikredenler için Allah'ın Rasûlü'nde güzel bir örnek vardır." [13]

"...Peygamber size ne verdiyse onu alın, neyi yasak ettiyse ondan sakının ve Allah'tan korkun. Çünkü O'nun azabı çok çetin olandır." [14]

Yaptığı amellerin Allah *subhanehu ve teâlâ* nezdinde kabul görmesini isteyenlerin onu *sallallahu aleyhi ve sellem* örnek almaktan başka bir yolu yoktur.

"Kim amel işler ve ameli bizim amelimize uymazsa, Allah katında o amel merduttur/reddedilir." [15]

4. Allah Rasûlü'ne Yardım Etmek

Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* iman, ona yardımcı olmayı gerektirir. İslam davasına yaptığı hizmette herkesin malı, canı, dili ve elinden gelen her imkanla ona yardımcı olması gerekir.

Bu imanın temeli olan Allah'ı ve Rasûlü'nü dost edinmenin gereğidir de. Dost/veli edinmek, sevmek ve yardımcı olmaktır.

"(Bundan başka bu mallar,) Hicret eden fakirleredir ki, onlar, Allah'tan bir fazl (lütuf ve ihsan) arayıp, Allah'a ve O'nun Rasûlü'ne yardım ederlerken yurtlarından ve mallarından sürülüp-çıkarılmışlardır. İşte sadık olanlar bunlardır." [16]

13. 33/Ahzab, 21
14. 59/Haşr, 7
15. Buhari, Müslim
16. 59/Haşr, 8

"Eğer cihada kuşanıp-çıkmazsanız, O sizi pek acı bir azapla azaplandıracak ve yerinize bir başka topluluğu getirip değiştirecektir. Siz O'na hiçbir şeyle zarar veremezsiniz. Allah, her şeye güç yetirendir. Siz ona (Peygambere) yardım etmezseniz, Allah ona yardım etmiştir. Hani kafirler ikiden biri olarak onu (Mekke'den) çıkarmışlardı; ikisi mağarada olduklarında arkadaşına şöyle diyordu: 'Hüzne kapılma, elbette Allah bizimle beraberdir.' Böylece Allah ona 'huzur ve güvenlik duygusunu' indirmişti, onu sizin görmediğiniz ordularla desteklemiş, inkar edenlerin de kelimesini (inkar çağrılarını) alçaltmıştı." [17]

Ayet çok açıktır... *'Cihada çıkmak'* Allah Rasûlü'ne en büyük yardım olan zikrediliyor. Allah ona yardım etmeyip geri kalanları, elim verici bir azapla ve başka kavme bu şerefi bahşetmekle korkutuyor. Ve bizlerin, onu yardımsız bırakmamızın ona *sallallahu aleyhi ve sellem* hiçbir zarar vermeyeceğini, çünkü onun *sallallahu aleyhi ve sellem* Allah tarafından desteklendiğini bildiriyor.

"Ey iman edenler, içinizden kim dininden geri döner (irtidat eder)se, Allah (yerine) kendisinin onları sevdiği, onların da kendisini sevdiği, mü'minlere karşı alçak gönüllü, kafirlere karşı ise 'güçlü ve onurlu,' Allah yolunda cihad eden ve kınayıcının kınamasından korkmayan bir topluluk getirir. Bu, Allah'ın bir fazlıdır, onu dilediğine verir. Allah (rahmetiyle) geniş olandır, bilendir. Sizin dostunuz (veliniz), ancak Allah, O'nun elçisi, rükû' ediciler olarak namaz kılan ve zekatı veren mü'minlerdir. Kim Allah'ı, Rasûlü'nü ve iman edenleri dost (veli) edinirse, hiç şüphe yok, galip gelecek olanlar, Allah'ın ta-

17. 9/Tevbe, 39-40

“(Bundan başka bu mallar,) Hicret eden fakirleredir ki, onlar, Allah'tan bir fazl (lütuf ve ihsan) arayıp, Allah'a ve O'nun Rasûlü'ne yardım ederlerken yurtlarından ve mallarından sürülüp-çıkarılmışlardır. İşte sadık olanlar bunlardır.” (59/Haşr, 8)

raftarlarıdır." [18]

5. İhtilaflarda Allah Rasûlü'nü Hakem Tayin Etmek

İhtilaf insanın ve eşyanın tabiatındandır. Bundan dolayı İslam ihtilafı yasaklayıp asgariye indirmekle beraber, onun hep var olacağını kabul ederek çözüm yolu göstermiştir. İhtilafın yollarını kapatmakla beraber, olması halinde hakem, Allah Rasûlü'dür. Rasûlullah'ı *sallallahu aleyhi ve sellem* hakem kabul etmeyen; Onun sünnetine başvurmayan, iman ettiğini iddia etse dahi iman etmiş olamaz.

"Hayır öyle değil; Rabbine andolsun, aralarında çekiştikleri şeylerde seni hakem kılıp sonra senin verdiğin hükme, içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın, tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça, iman etmiş olmazlar." [19]

"Allah ve Rasûlü, bir işe hükmettiği zaman, mü'min bir erkek ve mü'min bir kadın için o işte kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Kim Allah'a ve Rasûlü'ne isyan ederse, artık gerçekten o, apaçık bir sapıklıkla sapmıştır." [20]

6. Allah Rasûlü'ne Saygılı Olmak

Rasûl'ü *sallallahu aleyhi ve sellem* sevmenin ve ona imanın gereği olarak ona saygı şarttır.

"Ey iman edenler, seslerinizi Peygamberin sesi üstünde yükseltmeyin ve birbirinize bağırdığınız gibi, ona sözle bağırıp-söylemeyin; yoksa siz şuurunda değilken, amelleriniz boşa gider. Şüphesiz, Allah'ın Rasûlü'nün yanında seslerini alçak tutanlar; işte onlar, Allah kalplerini takva için imtihan etmiştir. Onlar için bir mağfiret ve büyük bir ecir vardır. Şüphesiz, hücrelerin ardından sana seslenenler de, onların çoğu aklını kullanmıyor. Eğer gerçekten, yanlarına çıkıncaya kadar sabretmiş olsalardı, herhalde (bu), kendileri için daha hayırlı olurdu. Allah, çok bağışlayandır, çok esirgeyendir." [21]

Bu ayetlerde Rasûl'ün yanında *sallallahu aleyhi ve sellem* saygılı olmak, imanî bir vecibe olarak anlatılmıştır. Ve ona edeple davranmayanlar ağır bir dille kınanmıştır.

"Mü'minler o kimselerdir ki, Allah'a ve Rasûlü'ne iman edenler, onunla birlikte toplu(mu ilgilendiren) bir iş üzerinde iken, ondan izin alıncaya kadar bırakıp-gitmeyenlerdir. Gerçekten, senden izin alanlar, işte onlar Allah'a ve elçisine iman edenlerdir. Böylelikle, senden kendi bazı işleri için izin istedikleri zaman, dilediklerine izin ver ve onlar için Allah'tan bağışlanma dile. Şüphesiz Allah, bağışlayandır, esirgeyendir. Elçinin çağırmasını, kendi aranızda kiminizin kimini çağırması gibi saymayın. Allah, sizden bir diğerinizi siper ederek kaçanları gerçekten bilir. Böylece onun emrine aykırı davrananlar, kendilerine bir fitnenin isabet etmesinden veya onlara acı bir azabın çarpmasından sakınsınlar." [22]

O *sallallahu aleyhi ve sellem* yaşarken, meclisinde edeple oturmak, sesi kısmak, ondan izin almadan meclisi terk etmemek, ona eziyet verici söz ve davranışlardan uzak durmak edeptir.

Onun vefatından sonra; o anıldığında salat getirmek, onun konuşulduğu meclislerde edebe riayet etmek, sünneti hususunda titiz davranmak edeptir.

En önemlisi; ona *sallallahu aleyhi ve sellem* edebi ve saygıyı anlatan her ayet, bunu iman ve takvayla ilişkilendirmiş, bu hususta titiz davranmayanları münafıklık, bedevilik gibi ağır sıfatlarla yermiştir.

İnanıyoruz ki bu ayetler bugün inse idi; onun sünnetini küçümseyen, onu *sallallahu aleyhi ve sellem* bir postacı gibi basite alan ifadeler kullanan, onu *sallallahu aleyhi ve sellem* yaşayıp ölmüş bir Kur'an hafızı gibi telakki edenlere inerdi. Bir elinde sigara veya Allah'ın haram kıldığı başka bir şey tutup, ayaklarını üst üste atmış, Allah'ın ayetleri hakkında ileri-geri konuşan insan suretindeki zındıklara gelince, onlar hakkında bir ayet inmesine dahi gerek kalmazdı. Sahabe bu tip insanların bir saniye bile hayatta kalmasına müsaade etmezdi.

Hakaretler Karşısında Sorumluluklarımız

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* iradesi müşriklerle-Müslümanların birbirinden ayrılması şeklinde tecelli etmiştir. Allah, değişmez kanunlarını bu

18. 5/Maide, 54-56
19. 4/Nisa, 65
20. 33/Ahzab, 36
21. 49/Hucurat, 2-5
22. 24/Nur, 62-63

yönde icra eder. Yaşanan/kader/kaza her olay, safları birbirinden ayrıştırmak ve imanla seçkin olan topluluğun, kenetlenmesi ve manevi necasetlerden arınarak pak hale gelmesi içindir. Bu gaye/maksat nedeniyle Allah'ın en sevdiği topluluk, birçok belaya ve musibete uğramıştır.

Uhud da başlarına gelen musibet için Allah:

"Eğer bir yara aldıysanız, o kavme de benzeri bir yara değmiştir. İşte o günleri biz onları insanlar arasında devrettirip dururuz. Bu, Allah'ın iman edenleri belirtip-ayırması ve sizden şahitler (veya şehitler) edinmesi içindir. Allah, zulmedenleri sevmez; (Yine bu) Allah'ın, iman edenleri arındırması ve inkar edenleri yok etmesi içindir." [23]

"İki topluluğun karşı karşıya geldiği gün, size isabet eden ancak Allah'ın izniyle idi. (Bu, Allah'ın) mü'minleri ayırt etmesi; Münafıklık yapanları da belirtmesi içindi. Onlara: 'Gelin, Allah'ın yolunda savaşın ya da savunma yapın' denildiğinde, 'Biz savaşmayı bilseydik elbette sizi izlerdik' dediler. O gün onlar, imandan çok küfre daha yakındılar. Kalplerinde olmayanı ağızlarıyla söylüyorlardı. Allah, onların gizli tuttuklarını daha iyi bilir." [24]

"Allah, murdar olanı, temiz olandan ayırt edinceye kadar mü'minleri, sizin kendisi üzerinde bulunduğunuz durumda bırakacak değildir. Allah sizi gayb üzerine muttali kılacak değildir. Ama Allah, elçilerinden dilediğini seçer. Öyleyse siz de Allah'a ve elçisine iman edin. Eğer iman eder ve sakınırsanız, sizin için büyük bir ecir vardır." [25]

Allah *subhanehu ve teâlâ* temiz olanla (müminler), pis olanı (müşrikler) ayırmak için aralarına düşmanlık kılmıştır. Müşriklerin tevhide ve ehline karşı müthiş bir düşmanlığı vardır. Kalplerinde var olan bu düşmanlık, önce simalarında belirir. Müslümanları görünce yüzleri ekşir, rahatsızlıklarını mimikleriyle ifade ederler.

"Onlara karşı apaçık olan ayetlerimiz okunduğu zaman, sen o inkar edenlerin yüzlerindeki 'ret ve inkarı' tanıyabilirsin. Neredeyse, kendilerine karşı ayetlerimizi okuyanın üzerine çullanıverecekler. De ki: 'Size, bundan daha kötü olanını haber vereyim mi? Ateş... Allah, onu inkar edenlere vaadetmiş bulunmaktadır; ne kötü bir duraktır.' " [26]

مَّا كَانَ اللّهُ لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى مَآ أَنتُمْ
عَلَيْهِ حَتَّىَ يَمِيزَ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَمَا
كَانَ اللّهُ لِيُطْلِعَكُمْ عَلَى الْغَيْبِ وَلَكِنَّ اللّهَ
يَجْتَبِي مِن رُّسُلِهِ مَن يَشَاء فَآمِنُواْ بِاللّهِ
وَرُسُلِهِ وَإِن تُؤْمِنُواْ وَتَتَّقُواْ فَلَكُمْ أَجْرٌ عَظِيمٌ

Düşmanlıkları daha sonra sözlerine yansır. Alay, küçümseme, yalanlama, iftira ve lakap takma bunun örneklerindendir.

"Eğer seni yalanlıyorlarsa, onlardan önce Nuh, Ad, Semud kavmi de yalanlamıştı. İbrahim'in kavmi ve Lut'un kavmi de: Medyen halkı da (peygamberlerini yalanlamıştı). Musa da yalanlanmıştı. Böylelikle Ben, o inkar edenlere bir süre tanıdım, sonra onları yakalayıverdim. Nasılmış benim (her şeyi alt üst edip kökten değiştiren) inkılabım (veya inkarım)." [27]

"İşte böyle; onlardan öncekiler de bir elçi gelmeyiversin, mutlaka: 'Büyücü ve cinlenmiş' demişlerdir. Onlar bunu (tarih boyunca) birbirlerine vasiyet mi ettiler? Hayır; onlar, 'azgın ve taşkın (tağiy)' bir kavimdirler." [28]

Bu, ilk Rasûl'den *aleyhisselam* başlamak üzere, Muhammed'e *sallallahu aleyhi ve sellem* dek hep olmuştur. Müminlerle müşriklerin arasında olması gereken kaderi düşmanlığın gereğidir bu. İlginç olan, birilerinin batıyı ve müşrikleri, onlara ait kavramlarla eleştirmesidir. Bu, vahiyden yüz çevirmenin kaçınılmaz çelişkisi ve zilletidir. Allah *subhanehu ve teâlâ* onlarca ayetinde onların düşmanlığını, kin ve nefretini vurgularken, kendine Müslüman diyen bir cenah *'Siz de insan haklarına, düşünce ve inanca saygı var.', 'Bu sizlere yakışmıyor.'* vb. hezeyanlarda bulunuyor. Asıl şaşırılacak şey, onların Allah Rasûlü'ne *sallallahu*

23. 3/Ali İmran, 140-141
24. 3/Ali İmran, 166-167
25. 3/Ali İmran, 179
26. 22/Hac, 72
27. 22/Hac, 42-44
28. 51/Zariyat, 52-53

> ***Asıl şaşırılacak şey, onların Allah Rasûlü'ne sallallahu aleyhi ve sellem hakarette bulunması değil, bunu anlamayıp, batıya iddia ettikleri değerleri hatırlatanlar ve son dönemlerde aşırı sağın yükseldiği ve İslamfobi'nin hortlatıldığı için bunların yaşandığını savunanların sözlerdir.***

aleyhi ve sellem hakarette bulunması değil, bunu anlamayıp, batıya iddia ettikleri değerleri hatırlatanlar ve son dönemlerde aşırı sağın yükseldiği ve İslamfobi'nin hortlatıldığı için bunların yaşandığını savunanların sözlerdir. Batı ne liberallerin ne solun ne de sağcıların yükselişte olduğu zamanda hiç değişmedi. Onların İslam'a ve onun pak Nebisine kinleri hep vardı. Aksi halde yüzyıllardır İslam dünyasında kan döken ve İslam ehlini hunharca katledenler ne yapıyorlardı acaba?

"Kitap Ehlinden olan kafirler ve müşrikler, Rabbinizden üzerinize bir hayrın indirilmesini arzu etmezler. Allah ise, dilediğine rahmetini tahsis eder. Allah büyük fazl sahibidir." [29]

"Ey iman edenler, sizden olmayanları sırdaş edinmeyin. Onlar size kötülük ve zarar vermeye çalışıyor, size zorlu bir sıkıntı verecek şeyden hoşlanırlar. Buğz (ve düşmanlıkları) ağızlarından dışa vurmuştur, sinelerinin gizli tuttukları ise, daha büyüktür. Size ayetlerimizi açıkladık; belki akıl erdirirsiniz." [30]

Bundan daha iğrenç olanı; suçu İslam ehlinde görenlerdir. Adeta İslam'a ve kutsallarına saygılı olan batıyı, 11 Eylül olaylarından sonra azmış gibi lanse ediyorlar. 11 Eylül öncesi batı dünyası pir-u pakmış gibi...

Batıdan bu tip hakaretlerin sudur etmesi normaldir. Bu ezeli düşmanlığın gereğidir. Normal olmayan; bunu anlamayıp batıya, onların iddiası olan değerleri hatırlatanlardır. Bu batının dahi inanmadığı, masa başında ürettiği değerlere, insanların ne denli kandığının göstergesidir.

Burada sorulması gereken soru şudur:

Bu tip hareketlerde tevhid ehli olarak bizlerin tavrı ne olmalıdır?

Her konuda olduğu gibi bu konuda da ölçümüz İslamî olmalı, şer'i kaidelerin dışına çıkmamalıyız. Her insanın sevgi anlayışı farklıdır. *'Seviyoruz'* gerekçesiyle herkes dilediği şekilde tepki geliştiremez. Sevginin dayanağı şer'i olduğu gibi, ortaya çıkacak tepkinin de şer'i olması gerekir. Örneğin, bazı insanlar Peygamberlerine olan sevgilerinden onların heykellerini yapıp, onlarını kabirlerini mescid edindiler. Bunu sadece onlara olan sevgilerinden yapmışlardı. Ancak bu davranışlarıyla övülmediler. Rasûllerin diliyle 'lanet'lendiler.

"Allah Yahudi ve Hristiyanlara lanet etsin, onlar Nebilerinin kabirlerini mescid edindiler." [31]

Bir başka rivayette:

"İşte bunlar -Rasûllerinin kabirleri mescid edinenler- yaratılmışların en şerlileridir." [32]

Anlıyoruz ki; Rasûllerine olan sevgileri onları bazı amellere sevk etti. Onları hatırlayıp Allah'a daha iyi ibadet etmek ve onların ruhaniyetinden(!) istifade için kabirlerinin üzerine mescidler inşa ettiler. Ancak bu amelleriyle lanetlendiler. Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* hakaret edildiğinde sevgiden kaynaklı 'rahatsız olmak' imanın ta kendisidir. Ancak ortaya konan tepkilerin şeriata arz edilmesi şarttır. Şeriat sevgiden kaynaklı ortaya çıkan her sonucu güzel karşılamamıştır.

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kendilerinden razı olduğu ve onlara ihsan üzere tabi olanlardan da razı olacağını bildirdiği ashap da bu durumla karşılaşmıştı. Onlar hayattayken Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* hakaretler edilmişti. Onların bu konuda tavırları bizleri aydınlatacaktır. Allah Rasûlü'ne yönelik hakaretlerde iki

---

29. *2/Bakara, 105*
30. *3/Ali İmran, 118*
31. *Buhari, Müslim*
32. *Buhari, Müslim*

tavrın öne çıktığını görüyoruz.

Zayıflık Hali

Bazı durumlarda sahabe zayıftı. Hakaret edenlere fiziki olarak müdahalede bulanamıyorlardı. Onlardan ve dinlerinden beri olduklarını ilan etmekle yetiniyor, sabır ve vakarla Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* hükmünü bekliyorlardı.

Ancak bu bekleyiş onlar için eğitimdi. Kafirlere karşı kinlerini biliyor, onlarla cihad edecekleri güne ruhî hazırlık yapmış oluyorlardı. Mekke döneminde yaşanan çoğu olay bu duruma örnektir.

Kuvvet Hali

Müslümanlar Medine'ye hicret ettikten sonra fiili bir kuvvet oluşturmuşlardı. Allah Rasûlü'ne hakaret söz konusu olduğunda kimisi bireysel olarak hakaret edeni öldürüyor, kimi de onun *sallallahu aleyhi ve sellem* yönlendirmesiyle hakaret edene suikast düzenliyordu.

Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* emriyle –*"Kim Ka'b bin Eşref'in işini bitirecek?"*- Muhammed bin Mesleme ve arkadaşları bu Yahudi'yi öldürmüştü. [33]

Yine Medine de cariyesi olan kör bir sahabi: Cariyesi Allah Rasûlü'ne hakaret edince uyumasını beklemiş, kılıcını karnına dayayarak, beden gücüyle kılıcın saplanmasını sağlamıştı. Allah Rasûlü'ne yaptığı zikredince: *"Onun kanı boşa gitmiştir."* buyurdu.

Bugün ise insanlar sokaklara dökülmek, slogan atmak suretiyle Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* hakareti kabul etmediklerini göstererek tepkilerini ortaya koyuyorlar. Dünyanın birçok yerinde insanlar, karşı oldukları şeylere bu şekilde protesto gösterileri düzenlemek suretiyle tepki geliştiriyorlar. Burada dikkat edilecek şey İslamî mücadele tarihinde bu yöntemin olmamasıdır. Bu daha ziyade batılı toplumların tepki gösterme biçimidir. İslam aleminde gösteriler düzenlemek suretiyle zulme karşı çıkmak, münkeri inkar etmek, alimlerden sorulduğunda, alimler şu cevabı vermişlerdir:

'Suçsuz insanların malına zarar vermemek, daha büyük mefsedetlere sebep olmamak kaydıyla bu gösteriler meşrudur.'

Bundan anladığımız; gösterilere cevaz verenler, mutlak olarak vermemiş, belli kayıtlar zikretmiştir. Örneğin, genel olarak fetvalarda zikredilen kayıtlar:

- Namazları geçirmeye sebep olmamalı
- Kadın-erkek karışıklığına sebep olmamalı
- Mal ve cana zarar vermemeli (taşkınlık ve haddi aşma olmamalı)

Bunlar doğrudur. Zulme ve münkere güç nispetinde karşı çıkılır ve meşru olup insanların gücünün yettiği her yöntem, şer'i olarak kınanan bir duruma sebep olmuyorsa caizdir.

Gösterilere katılan veya bu organizasyonları yapanlar şunu bilmelidir ki; bu gösterilerle meydanlara dökülen insanlar, Allah Rasûlü'ne karşı tüm sorumluluklarını yerine getirdiklerine inanıyor ve bununla tatmin oluyorlar. Ortaya çıkan görüntüler insanların Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* sahip çıkması yönüyle sevindirici olsa da, tüm sorumluluklardan soyutlanma yönüyle mefsedettir. **Bu yöntemin hiçbir caydırıcılığının olmaması da unutulmamalıdır.** Selman Ruşdi, karikatür krizi vb. olaylarda ortaya konan tepkiler yenilerin ortaya çıkmasına engel olmadı. Bunun yanında meydanlara dökülen insanlara Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* yönelik sorumluluk bilinci de aşılamadı. Bilakis insanların sorumluluklarından soyutlanmasına zemin hazırladı.

'Hiçbir şey olmamasından iyidir' gibi bir yaklaşım; anlatmaya çalıştığımız şer'i çerçeveye uygunluk bilinciyle uyuşmamaktadır. Ayrıca bu iddia, her zaman geçerli olmayabilir.

33. *Buhari, Müslim*

Bir yapıda iki alarm olduğunu düşünelim. Biri deprem, biri de yangın alarmı olsun. Her biri ayrı ses çıkarıyor. Yapıda yangın çıktığını düşünelim. Biz yangın alarm butonuna ulaşamadık ve insanları uyarmak istiyoruz. *'Hiçbir şey olmamasından iyidir'* mantığıyla deprem butonunu zorladık ve alarm verdik. Oysa biz bu davranışımızla insanlara zarar verdik. Çünkü yangın; bulunan mekanın hızlı bir şekilde terk edilmesini; deprem ise, sağlam bir bölgede sabit beklemeyi gerektirir. Deprem alarmıyla insanlar belli noktalarda sabitlenip, kaçmayacak ve bu alarm insanların yanmalarına zemin hazırlamış olacaktır.

Allah Rasûlü'nün tüm haklarının ihmal edilip, yüz çevrildiği bir zamanda *'hiçbir şey olmamasından iyidir'* mantığıyla insanları meydanlara toplamak bunun gibidir. İnsanlar yapmaları gerekeni yapmadıkları gibi, yapmış rahatlığıyla yaşıyorlar. Yani yanlış alarm, insanların sorunu yanlış anlamasına ve yanlışlarında sabitlenmelerine yardımcı oluyor.

- Meydanlarda toplanan insanların çoğu hakem olarak Allah Rasûlü'nü tanımıyor.. Ya adetlerine göre sorunlarını çözüyor ya da küfrün kanunlara başvuruyor.

- Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* şeriatını ayaklar altına alan ve her şeyiyle ona düşmanlık aşılayan eğitim kurumlarına çocuklarını teslim ediyor. Öyle ki çocuğunun her sabah Allah Rasûlü'nün düşmanlarının 'En ulu-yüce' olarak zikretmesinden rahatsızlık dahi duymuyor.

- Allah Rasûlü'nün getirdiği şeriatı kaldırıp, küfür yaslarıyla insanları yöneten parlamentoya oyuyla vekil yolluyor. Kendine vekalet etmesi için varlığını İslam'a düşmanlık üzere kurmuş parlamentoda temsilci bulunduruyor.

- Askerlik çağı gelen çocuğunu askere yolluyor. Oysa laik bir düzende, laik anayasayı korumak için bu orduların var olduğu her fırsatta dile getiriliyor.

- Günün büyük bir kısmını karşısında geçirdiği TV Allah Rasûlü'nün getirdiği dine zıt ne varsa işliyor. Bundan rahatsızlık duymuyor. Sabah, Allah Rasûlü'ne hakaret edenlere pankart açan vatandaş, akşam Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* hakaret edenlere para kazandırmak suretiyle yardımcı oluyor.

- İşinde, evinde, akraba ilişkilerinde Allah Rasûlü'nün öğretilerinden yüz çeviriyor, Allah'a ve Rasûlü'ne harp ilan eden faiz kurumlarıyla yaşıyor, tesettür ve kadın/erkek ilişkilerine dikkat etmiyor.

Örnekleri çoğaltabilir, onlarca madde ekleyebiliriz. Bundan çok daha ironik durumlar yaşanıyor. Allah Rasûlü'ne hakaret eden adama pankart açıp, slogan atan vatandaş; akşam dine hakaret edip, dalga geçen bir Yeşilçam filmi karşısında kahkahalarla gülüyor. Veya mahallesinde Allah'a *subhanehu ve teâlâ*, Rasûlü'ne ve kutsallara söven/hakaret eden insanlarla insani ilişkilerini devam ettiriyor. Komşusu olma hasebiyle *'sinirli', 'ne dediğini bilmiyor'* deyip geçiştirebiliyor.

Dikkat edilirse; bu gösterilerin yapılmasında bu kayıt hiç zikredilmiyor. İnanıyoruz ki; bu gösterileri yapanlar veya gösterilere katılanlar niyetlerinde samimidir. Allah ve Rasûlü'ne olan sevgileri ve bu had bilmezliğe tepki koyma isteği onları buna itmiştir. Ancak yanlış alarm vermişlerdir. *'Hiçbir şey olmamasından iyidir'* düşüncesi çok daha büyük mefsedetlere sebebiyet vermiştir. Düşmanlar yapılan gösterilerden değil, Libya'da ortaya konan tepkiden rahatsız olmuştur. Şayet caydırıcı olacaksa bunun hangi yöntem olduğu vakıa ile sabittir.

Hem ortaya konan demokratik tepkiler *'gazı alınmış kitleler'* olarak birilerinin hanesine yazılmıştır. Batıya: *'İşte bizim yönetimde olduğumuz halk taşkınlık yapmamış, protesto etmek suretiyle tepkisini koymuştur. Bu da bizim üzerimizden düşünülen projenin –ılımlı İslam- halk üzerinde ne denli etki ettiğini göstermektedir.'* denilmiştir.

Rabbimiz bizleri Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* hakkıyla ümmet olanlardan kıl. Söz, düşünce ve amellerimizde şeytanın desiselerinden muhafaza et.

EBU NUSEYBE

-1- Allah Seni Sevdiğinde

O Allah ki, mümin kullarını sever ve kulları da aynı şekilde onu severler. Mümin kulların kalplerinde, gönüllerinde O'ndan daha fazla sevilen hiç kimse yoktur.

Allah'ın arzında dolaşıp, çarşı pazarda gezerken, işine giderken Allah'ın yedi kat semadan seni sevdiğini bildiğin zaman ne hissedersin?

Düşünsene kardeşim, yeryüzünde milyarlarca insan var ve bunların hepsi kendi dininin, fikrinin, ideolojisinin hak olduğuna inanır. Hepsine sorsan parmakla kendilerini gösterirler. *'En doğru biziz'* diyerek… Çok uzağa gitmeye gerek yok. Yaşadığımız coğrafyayı sen de biliyorsun. Kendisini pak İslam'a nispet eden o kadar taife var ki, sanırsın ki hepsi İslam için çabalıyorlar. Lakin manzara o kadar ironiktir ki çoğunluğu bağlı olduğu şeyhin, partinin veya cemaatin görüşlerini Allah ve Rasûlü'nün önüne geçirmektedirler. Durumun çirkinliğini uzun uzadıya anlatmaya da gerek yok. Zira sen de belki önceleri böyle idi veya en azından bunu yakinen gördüğün için gayet iyi biliyorsun.

Bu kadar güruhun arasından Allah'ın seni sevmesi kadar sevindirici bir şey olabilir mi? Allah *subhanehu ve teâlâ* milyonlarca, hatta milyarlarca insanı bir kefeye koymuş ve bunları *"kafirler"* olarak isimlendirmiştir. Hatta iman ettiğini zanneden müşriklere de hitaben *"Onların birçoğu ancak Allah'a ortak koşarak iman ederler"*[1]

demiştir. Zira onlar, *"Allah'ı gereğince takdir edemediler"*[2].

Düşün, Allah tüm bu kafirleri bir kefeye, seni ve senin gibi Allah'ı tevhid eden ve *'Müslüman'* ismini alanları bir kefeye koymuştur. **Demek ki, Allah insanların birçoğunu sevmiyor! Ama seni seviyor!**

Bir ayetle sohbetimize devam edelim…

"Allah onların yerine öyle bir topluluk getirir ki, Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler."[3]

1. 12/Yusuf, 106

2. 22/Hacc, 74

3. 5/Maide, 54

Allah beni ve seni bu taifeden kılsın kardeşim! Fakat ayette dikkat çeken bir husus var. Ayette sadece *"Allah'ın sevdiği"* diye geçmemektedir. Bilakis, *"Allah'ın onları, onların da Allah'ı sevdiği bir topluluk"* diye geçmektedir. Allah onları yaratıyor, rızık veriyor, iyiliklerin her türlüsünü önlerine seriyor, onları koruyor, her türlü fırsat ve imkan veriyor ve sonunda ise; onları seviyor!

"Ey tek olan, mülkünde ikincisi olmayan!

Sana isyan ettim, üstünü örttün…

Seni unuttum, sen beni andın!

Bundan böyle beni unutmayanı nasıl unuturum?!"

Allah bir kulunu sevdiği zaman meleklerin efendisi Cibril'e o kulunu sevmesi için emreder, o da diğer meleklere o kulu sevmelerini söyler. Daha sonra yeryüzünde de bu sevgi kabul edilir...

Evet değerli kardeşim! O Allah ki, mümin kullarını sever ve kulları da aynı şekilde onu severler. Mümin kulların kalplerinde, gönüllerinde O'ndan daha fazla sevilen hiç kimse yoktur. Ne güzel bir kadın, ne çekici bir servet, ne son model bir araba, ne de tatlı bir evlat…! Hiçbirisini **en güzel olan Allah** kadar sevemezler. Allah'ı bunların hepsinden üstün tutarlar. Ne zaman Allah'ın dışındaki sevgilere meyletseler, otokontrolleri ile o duygularını bastırırlar.

En çok iştiyak duydukları, hasretini çektikleri de Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* zatı ve cemâlidir. Yıllarca ailesinden uzak olan kimseyi düşünerek az da olsa bunu *'Rabbe özleme'* kıyas edebilirsin. Mümin de böyledir. Allah'a kul olmanın lezzetini tüm zorluklara, sıkıntılara rağmen yaşamanın yanında, onları en çok dine adanmaya teşvik eden hususlardan birisi de Rabblerinin özlemini çekmeleridir. Dünya onlar için gelip geçilen, kısacık durulan bir durak gibidir. Onlar yolcu, dünyanın yabancısıdır. Hasretle esenlik yurduna doğru ilerlemektedirler.

Rabbleri de o mümin kullarını sevmekte, onlara nimetler sunmaktadır. İbni Kayyım ne güzel demektedir:

"Kölenin efendisine yakınlaşması şaşılacak bir durum değildir. Asıl olan da budur. Fakat asıl şaşılacak olan durum; efendinin kölesine iyilikte bulunması, çeşitli nimetleri ona bahşedip, sevgi duyması, hediyelerle onu sevmesidir. Fakat köle ise bazen efendisinden yüz çevirmektedir…"

Allah için de en güzel misal vardır. Rabbimiz de kullarına iyilikte bulunuyor, kulları ise ondan yüz çeviriyor. El-Melik olan Allah kullarından birini sevdiği zaman, bu o kul için apaçık bir kurtuluştan ibarettir.

Evet kardeşim! Bunca ihsanına karşılık Allah'tan ne kadar yüz çevirdik bir bakalım? Günah dolu bir kalbe dahi rahmetini esirgemeyen Allah'a ne kadar iltica ettik?

Allah'ın sevmesi… Bundan daha şerefli bir makam olabilir mi? O halde 'Allah'ın bizi sevmesinin alametleri nelerdir?' diyerek devam edelim…

Allah'ın Seni Sevdiğini Nasıl Bileceksin?

Aslında bu sorunun cevabı çok basit… Eğer taatleri işliyor, haramlardan kaçınıyorsan, Allah seni seviyor demektir. Neden sevmesin ki?

Sen yeryüzünü fesat tarlasına çeviren, insanoğlunun her alanını ifsat eden haramlardan kaçınacaksın… Hem de kalbindeki imanı elek misali delik deşik eden ve kalbini imanî, rahmanî pınarları içinde barındırmayacak bir hale getiren haramlardan… İtaate dair ne varsa, çölde su görüp ona koşan bir kişi misali koşacak ve asla bırakmayacaksın… Böyle olunca Allah kulunu sevmez mi?

Allah'ın seni sevdiğinin başka bir emaresi ise, insanların seni sevmesidir. Bu, insanların tümünün sevmesi demek değildir. Zira Peygamberler *aleyhimüsselam* dahi insanların tümü tarafından sevilmemiştir. Bilakis çoğunluğu düşmanlık etmişlerdir. Buradaki kastımız, hayır ehli olan kimselerin, bu davaya inanmış kimselerin seni sevmesidir. Bu kimseler tarafından seviliyorsan, bunun Allah'ın seni sevdiğinin göstergesi olduğunu bilmelisin.

Masiyet, bidat, küfür ehli olanların sevme-

mesi, düşmanlık etmesinin hiçbir değeri yoktur. Bilakis bu durum senin doğru yolda olduğunun alametidir. Önemli olan tevhid ehli olan ve bu hayırda olan kimselerin seni sevmesidir.

Burada şuna değinmekte yarar var. Bir takım insanlar kendileri tevhidi söylemlerle İslami arenaya çıktıklarında, Allah'ın sevmesi ve rızasını ölçü olarak alırlar. Lakin bu öyle bir hale gelir ki, Allah'ın sevmesi ve rızası yerine insanların sevmesine doğru adımlar atarlar. Artık insanların sevgisini kazanmak adına işler yapılır olur. Bu, Allah'ın sevgisinden, insanların sevgisine doğru bir eksen kayması halini almaktadır.

Senin de en çok dikkat etmen gereken bu ölçüyü hiçbir zaman bırakmamak olacaktır. Ölçü; Allah'ın sevmesidir. Hayır ehlinin seni sevmesi de Allah'ın sevgisinin bir alametidir.

Bu durum bununla da kalmaz, arşı taşıyan ve semadaki tüm melekler seni seveceklerdir. Çünkü Allah bir kulunu sevdiği zaman meleklerin efendisi Cibril'e o kulunu sevmesi için emreder, o da diğer meleklere o kulu sevmelerini söyler. Daha sonra yeryüzünde de bu sevgi kabul edilir ve insanların onu sevmesi gerçekleşir. İnsanların sevmesinin kaynağı tamamen budur.

"Allah bir kulunu sevdiği zaman, Cibril'i çağırıp: 'Ben falan kulumu seviyorum, sen de onu sev!' der. Cibril de onu sever ve sonra gökyüzünde şöyle seslenir: 'Allah, falan kimseyi seviyor, siz de onu sevin!' bundan sonra göklerdeki bütün melekler onu sever. Sonra o kul yeryüzünde de herkes tarafından sevilip kabul görür." [4]

Herhangi birine *'falan kişiyi neden seviyorsun'* diye sorsak. Bunun kaynağını bilemeyecektir. Fakat hakikat şu ki, ilk gördüğümüz bir Müslümanı bir anda sevebiliyoruz. Hangi ırka mensup olursa olsun bir anda kalplerin birbirine ısınması, birleşmesi gerçekleşir.

"Ve (Allah), onların kalplerini birleştirmiştir. Sen yeryüzünde bulunan her şeyi verseydin, yine onların gönüllerini birleştiremezdin, fakat Allah onların aralarını bulup kaynaştırdı. Çünkü O, mutlak galiptir, hikmet sahibidir." [5]

Şaşılacak olan da yaratılanların sevmesinin yanında tüm cemadat/cansız varlıklar dahi seni sevmektedir. Bu da nereden çıktı, deme. Dağlar, taşlar dahi seni sevecektir. Allah'ın sana olan sevgisi tüm kainatı kaplayan bir hava kütlesi gibi her yere sirayet etmektedir.

Enes radıyallahu anh anlatıyor: *"Rasûlullah buyurdular ki: 'Uhud öyle bir dağdır ki biz onu severiz, o da bizi sever.' "* [6]

Subhanallah!...

Bir sonraki oturumumuzda *'Allah'ın seni sevmesinin karşılığında senin yapman gereken nelerdir?'*, ondan bahsetmeye gayret edelim.

Allah'ım bizi sevdiğin ve sevgini tüm kainata yaydığın kullarından eyle, bizleri sevgin ile öldür, sevgin ile dirilt! Allahumme Amin…

"Ve (Allah), onların kalplerini birleştirmiştir. Sen yeryüzünde bulunan her şeyi verseydin, yine onların gönüllerini birleştiremezdin, fakat Allah onların aralarını bulup kaynaştırdı. Çünkü O, mutlak galiptir, hikmet sahibidir." (8/Enfal, 63)

4. *Müslim*
5. *8/Enfal, 63*
6. *Buhari, Cihad 71, 74.*

Enes Yelgün | enesyelgun@tevhiddergisi.com

Şirk Toplumuna Cehalet Pompalayan Merkezler: **Okullar**

Vicdanlarımıza dönelim ve soralım: 'Yıllarca okuduğumuz bu okullarda ahiretle ilgili ne öğrendik?', 'Hesap vereceğimize dair bilincimiz ne kadar gelişti?'

Mekke cahiliyesinde, düzenli kurumlar ile yapılan bir eğitim faaliyeti söz konusu değildi. Doğal olarak da insanların büyük bir bölümü, okuma-yazma bilmiyordu. Bilenler ise ya toplumsal konumları itibarı ile, ya da kendi uğraşları sonucunda bu meziyete erişmişlerdi.

Zaten toplumun o günkü hali de okuma-yazmaya sadece diplomatik bazı işlerde ihtiyaç duyacak şekilde idi. Bu açığı kapatacak Mekke'nin eşrafından olan insanlar da mevcuttu.

Halk ise, dini ve dünyevi meselelerle alakalı bilgi eksikliğini farklı şekillerde gidermeye çalışıyordu. Örneğin, genellikle sıkıntılarına çözüm bulmak için gittikleri kahinlere, bilmedikleri herhangi bir mesele hakkında malumat sahibi olmak için de başvurabiliyorlardı. Şirk toplumu için bu, kesin bir bilgi kaynağı idi.

Aynı şekilde ehli kitaba mensup kişilere de *'kitap sahibi'* olmaları nedeniyle farklı bir gözle bakıyorlar ve zaman zaman onlara da danışıyorlardı. Bu işi, direkt Yahudi ve Hristiyanlara

giderek yaptıkları gibi, bazen de ehli kitabın kaynaklarını okuyan Varaka Bin Nevfel gibi kendi içlerinden olan insanlara giderek gerçekleştiriyorlardı.

Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem*, vahyin geldiği ilk anlarda, yaşadığı durumun ne olduğunu anlayabilmek için Hatice annemizle Varaka'ya gitmeleri buna verilebilecek bir örnektir.

Hiç şüphesiz şirk toplumunda bilgi akışını

sağlayan en önemli mekanizma, Mekke'de kurulan panayırlar ve orada söylenen şiirlerdir.

Onlar okuma-yazma bilmiyorlardı belki ama, Allah *subhanehu ve teâlâ* tarafından bahşedilen müthiş bir ezber yeteneğine sahiptiler. Bir dinleyişte yüzlerce beyitlik şiirleri ezberleyebiliyorlardı. Özellikle hac mevsimlerinde kurulan panayırlarda şairler dini, dünyevi ve ahlaki meselelerle alakalı şiirler söylüyorlar, vermek istedikleri mesajları bu vesile ile iletip, bir nevi kamuoyu oluşturuyorlardı. İnsanlar da bu şiirleri ezberleyip bilgi eksikliklerini kapatmaya çalışıyorlardı.

Kısaca çizmeye çalıştığımız bu tablo bize şunu anlatıyor:

Mekke toplumu hakiki manada bir cahiliye içerisinde idi. Dünyalarını imar edecek, yaşam standartlarını yükseltecek, hayatlarını kolaylaştıracak, kültürel seviyelerini etraflarındaki uygarlıkların seviyesine çıkartacak bilgi birikiminden yoksundular.

Medeniyet düzeyi yüksek o günün imparatorluklarındaki halklara 'cahiliye toplumları' denmesinin sebebi Allah hakkındaki bilgisizlikleriydi.

Ama bundan da önemlisi, hem onlara hem de medeniyet düzeyi yüksek o günün imparatorluklarındaki halklara *'cahiliye toplumları'* denmesinin sebebi Allah *subhanehu ve teâlâ* hakkındaki bilgisizlikleriydi. Onlar Allah'ı tanımıyorlardı. O'na şirk koşarak ibadet ediyorlardı.

Vahiyle aydınlanıp Rabblerini doğru bir şekilde tanıyıncaya, bu vesile ile yeryüzünün efendileri oluncaya kadar cahiliye bataklığında debelenmeye devam ettiler.

Kavramlar meseleleri anlamak için kilit roldedir. O yüzden Müslüman fert, istikamet üzere olmak ve sebat edebilmek için kavramları Kur'an ve sünnet ışığında tanımlamalıdır.

Bugün incelemeye çalışacağımız kavram *'cehalet'*tir. Yaşadığımız toplumda insanlar İslam'ı, hayatlarının çok dar bir alanına sıkıştırdıkları için cehaleti de dünyevi gözlüklerle incelemektedirler. Bu da onları şu sonuca götürmektedir: *'Cahillik okuma-yazma bilmemektir. Aynı Mekke cahiliyesinde ve bugün bazı geri kalmış ülkelerde olduğu gibi. Bunun giderildiği kurumlar da, ülkemiz için bugünkü okullardır.'* Bu düşünce artık toplumun genelinde kabul gören bir kanaat haline gelmiştir.

Biz bu görüşün sağlamasını kitap ve sünnete bakarak yapabiliriz. Böylece cehalet kavramının İslam'da nasıl tanımlandığını da öğrenmiş olacağız inşallah.

İslam'a Göre Cehalet\Cahil Allah'ı Tanımayan Cahildir

Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* Peygamber olmadan önce uzun bir tefekkür devresi geçirdi. Düşünüyor ve insanların taptıkları putların ilah olamayacağına kanaat getiriyordu. Ailesini de onlara tapmaktan sakındırıyordu. Ama gerçek ilah kim veya ne? İşte bunu bilmiyordu. Çünkü henüz Allah'ı hakkıyla tanımıyordu.

"Sen kitabın da imanın da ne olduğunu bilmezdin." [1]

Ne zaman ki vahiy geldi;

"Bil ki Allah'tan başka ilah yoktur." [2]

gibi onlarca ayet zihnini ve kalbini aydınlattı, işte o zaman şu söz duyuldu ağzından:

"Allah'a yemin olsun ki ben onların Allah'ı en iyi bileni ve O'ndan en çok korkanıyım." [3]

Şimdi de gözlerimizi daha biraz önce Kızıldeniz'in ortasından geçip, Firavunun orada helak oluşunu izleyen İsrailoğullarına çevirelim. Musa *aleyhisselam* ile beraber yol alırlarken, henüz Allah'ın yardımının izleri zihinlerinde canlı bir halde şu teklifte bulunuyorlar:

"İsrailoğullarını denizden geçirdik. Kendileri-

1. 26/Şuara, 52
2. 47/Muhammed, 19
3. Buhari, Müslim

ne ait putlara tapagelen bir topluluğa rastgeldiler. 'Ey Musa! Onların nasıl tanrıları varsa, sen de bize böyle bir tanrı yap.' dediler. (Musa) 'Siz gerçekten cahillik eden bir topluluksunuz.' dedi." [4]

Evet, onlar Allah'ı tanımayan cahillerdi. O ki, Yahudileri Firavunun zulmünden kurtaran, tapmayı istedikleri putlar ile şirk koşulmaktan münezzeh, tek olan Allah'tı.

Uhud günü yenilgiyi tadınca Allah'ın yardımı hakkında şüpheye düşen münafıklar da, aynı gerekçelerle cahil damgasını yemişti:

"Bir kısmı da canlarının sevdasına düşmüşlerdi. Allah'a karşı cahiliyet zannı gibi hakkın dışında bir zan besliyorlardı. 'Bu işten bize bir pay var mı?' diyorlardı. De ki: 'Her şey Allah'ın elindedir.' onlar sana açıklamadıkları şeyi içlerinde gizliyorlar 'Bizim bu işten bir payımız olsaydı, burada öldürülmezdik.' diyorlar..." [5]

Az önce kafirleri savaş meydanından silip ganimetleri toplamaya başlarken, bir anda durum aleyhlerine dönünce, ölümün nefesini enselerinde hissetmeye başlayınca, Allah'ın gücü hakkında tereddüte düştüler. Halbuki Allah Aziz ve Hakimdir. Gücü her şeye yeter. Fakat gücünü hikmet ile kullanır. İşte münafıklar bundan habersiz cahil bir topluluktu.

Şimdi biraz düşünelim! Acaba bugün cehaletten kurtulsun diye çocukların emanet edildiği okullar Allah'ı ne kadar anlatıyor? Bir çoğumuz maalesef bu okullarda yetiştik ve de Allah'tan bahsedilen tek ders olan *'Din Kültürü'* derslerinin de ne olduğunu iyi biliriz. Acaba orada Allah'ın yeri, göğü ve insanları yaratması, yağmuru yağdırması, nimetleri vermesi, yani kısaca yaratıcı olması dışında bir sıfatının anlatıldığını duyan var mı? Bu vasıfların hatta bundan daha da fazlasının Allah'a has olduğunu Mekkeli müşrikler de biliyordu. Ama bu bilgileri onları müşrik olarak isimlendirilmekten ve cehalet içinde olmaktan kurtarmadı:

"De ki: 'Size gökten ve yerden rızık veren kimdir? Yahut o gözlere ve kulaklara malik olan kimdir? Ölüden diriyi, diriden de ölüyü çıkaran kimdir? İşleri yerli yerince kim yönetiyor?' hemen: 'Allah' diyeceklerdir. De ki: 'O halde O'na isyan etmekten korkmaz mısınız?' [6]

"Eğer sen onlara: 'Göklerle, yeri kim yarattı ve güneşle ayı kim emrinize verdi?' diye sorsan, onlar elbette: 'Allah' diyeceklerdir. O halde nasıl yüz çevirip döndürülüyorlar?" [7]

Günümüz okullarında öğretilen eksik Allah inancı dahi hayat bilgisi dersinde inkar ediliyor. Orada: 'Kainattaki her şey tabiatın kendi içindeki dönüşümü ile gerçekleşiyor.' denilerek Allah'ın kudreti bir anda silinip atılıyor.

Müşrikler gerçekten de Allah'ın bu vasıflara sahip olduğunu kabul ediyor, istisnalar olmakla beraber itikatlarında da sebat ediyorlardı. Ama günümüz okullarında öğretilen eksik Allah inancı dahi hayat bilgisi dersinde inkar ediliyor. Orada: *'Kainattaki her şey tabiatın kendi içindeki dönüşümü ile gerçekleşiyor.'* denilerek Allah'ın kudreti bir anda silinip atılıyor. Mekkeli müşrikler kadar bile itikatlarında sebat edemiyorlar!

Tüm bu izahlardan sonra şu soruyu sormak hakkımız: Acaba bugünkü eğitim kurumlarında yetişip bilgi yığını altında ezilen, ama Allah'ı tanımayan çocuklar Kur'an'a göre cahil mi, alim mi?

Ciğer parelerimizi bu cehalet bataklığından kurtarmak için daha neyi bekliyoruz?

Unutmayalım! İslam'ın nazarında müşrikleri kızdıracak *'Ahad'* kelimesinden başka bir şey bilmeyen Bilal *'Alim'*di! Daha 28-29 yaşında, Mekke cahiliyesinin Bakanlar Kuruluna üyeliğe, bilgi\birikimi nedeniyle kabul edilen Amr İbni Hişam ise Müslümanların isimlendirmesiyle 'Ebu Cehil'di! Yani cehaletin babası!

4. 7/Araf, 138
5. 3/Ali İmran, 154
6. 10/Yunus, 31
7. 29/Ankebut, 61

Ahiret Bilinci Olmayan, Sadece Dünyaya Endeksli Yaşayan Cahildir

"Onlar ki kuşatıcı bir cehalet içinde gafil kimselerdir. 'Din günü ne zamandır?' diye sorarlar." [8]

Mekkeli müşriklerin çoğu ahirete inanmıyorlardı. Çünkü bu inanç onlara ağır geliyordu. Onlar için dünya en güzel şekilde yaşanılacak, sonra da yok olunup gidilecek bir hayattı. Hesap vermekten korkmak sorumluluk duygusundan uzaklaştırıyordu müşrikleri.

Ahireti yok saymak, elinin tersi ile itmek, insanı dünyaya dört elle sarılmaya sevk eder. Sürekli, dünyada daha kalıcı olmanın yollarını arar. Buradaki hayatını güzelleştirmek için her şeyi mubah görür. İşte bu hali onun cehalet içinde olduğunun göstergesidir.

Peki bu cahillerin dünyada daha iyi yaşayabilmek için elde ettikleri bilgiler onlara fayda sağlıyor mu? Cevabı ayette dinleyelim:

"Bu Allah'ın vaadidir. Allah vaadinden caymaz. Fakat insanların çoğu bilmezler. Dünya hayatından yalnız görünen kısmı bilirler. Fakat ahiretten yana gafil olanların ta kendileridir onlar!" [9]

Evet! Onlar zaten ahireti unutarak hüsrana uğrayanlardan oldular. Ama can havliyle sarıldıkları bu dünyada elde ettikleri bilgiler de onlara fayda sağlamadı. Hatta kimi zaman sonlarını getirdi. Çünkü onlar Allah'ın öğrenilmesini emrettiklerini değil de, nefislerini daha iyi tatmin edecekleri bilginin peşinde koştular. İşte bu durumda ayetin ifadesi ile cahillik ve hüsranla sonuçlanacak bir akıbete işaretti. Bunu net bir şekilde gösteren şu ayetler çok dikkat çekicidir:

"Hud kavmine dedi ki: 'Azabın ne zaman geleceğine dair ilim, ancak Allah'ın yanındadır. Ben, size benimle gönderilenleri tebliğ ediyorum. Fakat ben sizin cahil bir topluluk olduğunuzu görüyorum. Onlar onu(azabı) vadilerine yönelmiş bir bulut halinde gördüklerinde: 'Bu bize yağmur indirecek bir buluttur.' dediler. Hud dedi ki: 'Hayır. O, sizin acele gelmesini istediğiniz şeydir. Bir rüzgardır ki onda acıklı bir azap vardır.' " [10]

Subhanallah! Bir de ahiret bilinci en sağlam kul olan Peygamber'e *sallallahu aleyhi ve sellem* bakalım. Müslim'de geçen bir rivayette Aişe *radıyallahu anha* annemiz şöyle buyuruyor:

"Şiddetli rüzgar estiğinde Peygamber: 'Allah'ım! Bu şiddetli rüzgarın hayrını, bunun kapsadığı hayırları ve özellikle de gönderildiği şeyin hayrını dilerim. Onun kötülüğünden, içinde taşıdığı kötülüklerden ve gönderilmiş olduğu şeyin kötülüğünden sana sığınırım.' derdi. Hava bulutlandığı zaman yüzünün rengi değişir, yerinde duramayıp içeri girer, çıkardı. İleri-geri gidip, gelirdi. Yağmur yağdığı zaman ise yüzünün rengi açılırdı. Ben, bunu onun yüzünden anlardım. Ona bunun sebebini sordum. O da: 'Ey Aişe! Belki, bu bulut 'Onlar azabı vadilerine yönelmiş bir bulut halinde gördüklerinde: 'Bu bize yağmur indirecek bir buluttur.' dediler.' [11] *ayetinde helak olan Ad Kavminin söylediği gibi bir şey olabilir.' buyurdu."* [12]

Allahu Ekber! Böyle endişelenen kim? Allah'ın: *"Sen onların içindeyken onlara azap edecek değilim."* [13] dediği Rasûl!

Peygamberlerin dahi: *"Ah nefsim, Ah nefsim!"* diyerek kendi dertlerine düştükleri kıyamet gününde, insanların sıkıntılarını gidermesi için Allah'a niyazda bulunarak secdeye kapanan ve sonunda şu hitaba muhatap olan Nebi: *"Ey Muhammed! Başını kaldır. Ne istersen sana verilir. Şefaat eyle şefaatin kabul edilir."* [14]

---

8. 51/Zariyat, 11-12
9. 30/Rum, 6-7
10. 46/Ahkaf, 23-24
11. 46/Ahkaf, 24
12. Buhari, Müslim
13. 8/Ahkaf, 33
14. Buhari, Müslim

Allah'ın habibi, halili: *"Allah İbrahim'i candan dost edindiği gibi beni de candan dost edindi."* [15]

Şimdi cahil kim? Yeryüzündeki her türlü işi evirip, çevirecek bilgiye sahip olan ama Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* huzurunda hesap vereceğinin bilincinde olmadan dünyaya endeksli yaşayan mı? Yoksa ümmi (okuma-yazma bilmeyen) olan ama gelmiş, geçmiş günahları affolunmasına rağmen, ayakları şişinceye kadar namaz kılan Nebi mi?

Vicdanlarımıza dönelim ve soralım: *'Yıllarca okuduğumuz bu okullarda ahiretle ilgili ne öğrendik?', 'Hesap vereceğimize dair bilincimiz ne kadar gelişti?', 'Bunlarla alakalı hiçbir olumlu gelişme olmadığı gibi bizleri daha çok dünyaya bağlayacak şeyler öğrenmedik mi?'* Allah'ın rahmet ettikleri tefekkür ettiklerinde dünya sevgisinin sinelerine, hangi boyutlarda yerleşmiş olduklarını göreceklerdir.

Öyleyse Kur'an'ın yol göstericiliğinde şu sonuca ulaşabiliriz: İnsanları dünyaperest yapan, ahireti ve hesap verme bilincini unutturan bugünkü okullar ve onlara benzeyen tüm eğitim kurumları ilim değil cehalet yuvalarıdır.

Günahlara Meyletme, Masiyetten Uzaklaşma İmkanı Varken Hala Onda Israr Etme Cehalettir

Okullardaki durumu gözümüzün önüne getirdiğimizde bu başlığın altını doldurmanın maalesef çok kolay olduğu görülecektir. Günümüz eğitim kurumlarında hangi ahlaksızlıkların, rezaletlerin olduğu, o kurumların sahibi olan devletin istatistiklerinde bile mevcuttur. Sigara, uyuşturucu ve içki kullanma yaşının oldukça düşmesi, zinanın her türlüsünün normalleşmesi, bütün toplum tarafından tepki gören noktalar işlenmiştir bu istatistiklerde.

Bununla beraber toplum genelince normal karşılanan fakat İslam'da *'Allah'a isyan'* olarak zikredilen ahlaksızlıklar da mevcut:

Karma eğitim...

Okulun kontrolü ve teşviki ile bu birlikteliğin okul dışında gerçekleştirilen organizasyonlarla sürekli hale getirilmesi...

Bunun doğal sonucu olarak fertlerin üniversite çağına kadar iki-üç sevgili değiştirmesi ya da en azından hayalini kurması...

İslamî olmayan giyim türlerinin dayatılması...

Kızların, İslamî örtünmeyle alakası olmayan başörtüsünü takmalarının bile yasak olması...

Liste uzayıp gider! Eğitimin ulaşmak istediği nokta gelişmiş(!) (Batılı) ülkelerin şu an bulunduğu hal olduğunu düşünürsek, ahlaksızlıkların azalacağını söylemek hiç de mümkün değil.

Acı olan nokta şu ki, tüm bu günahların kaynağı olan yerler çocukların cehaletten kurtulsun diye gönderildiği okullar. Halbuki Allah Yusuf'un *aleyhisselam* dilinden günahlara batmanın bizzat cehalet olduğunu bize öğretiyor:

"Yusuf dedi ki: 'Rabbim! Ben zindanı, bu kadınları beni kendisine davet edegeldikleri şeye tercih ederim. Eğer sen bunların tuzaklarını benden savmazsan onlara meyleder, cahillerden olurum.' " [16]

Sonuç

Öyleyse acilen cehaletten ne anladığımızı Kur'an ve sünnet ışığında gözden geçirmeliyiz. O zaman netlikle göreceğiz ki, bugünün ilim yuvaları olarak pazarlanan okullar, aslında topluma cehaletin pompalandığı merkez üsleridir.

Rabbim bizi, ehlimizi ve tüm Müslümanları

15. *Müslim*

16. *12/Yusuf, 33*

cehaletten korusun!

Notlar

Eğitim kurumlarını içinde barındırdıkları itikadî ve ahlakî bataklık nedeniyle terketmek Müslüman için gerekli ama yeterli değildir. Tabiat boşluk kabul etmez. Okula gönderilmeyen çocuklar evde süs eşyası muamelesi görmeyeceğine göre, muhakkak bir şeylerle ilgilenecektir. Bu süreçte aileye çok büyük görevler düşmektedir. Çocuğu okuldan koruyoruz derken, televizyona, internete, sokağa ve/veya kötü arkadaşa teslim etmek en basit ifadesi ile *'denizi geçip derede boğulmak'*tır.

Aile öncelikle çocuğunun Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rızasına uygun bir şekilde eğitim göreceği yerler aramalıdır. Bulamazlarsa da, evde kendileri ilgilenmelilerdir. Bu kolay bir mesele olmadığı için Allah'tan sürekli yardım istemeli ve konuyu uzmanlarına danışıp aldığı cevaplara göre hareket etmelidir.

Bizim asıl değinmek istediğimiz nokta ise evlatlarına İslamî bir eğitim imkanı bulan ailelerle alakalı. Böyle bir toplumda çocuğunu cehalet yuvalarından kurtarmak ve Allah'ın rızasına uygun bir şekilde eğitim göreceği yerlere gönderebilmek başlı başına büyük bir nimettir. Nimetlerde ise değişmez bir kaide geçerlidir. *'Eğer şükür varsa nimet artar. Şükür bittiğinde ise nimetin tam zıddı ile karşılaşılır.'*

Her ne kadar bu kaideyi hepimiz bilsek de, neyin nimet olduğunu, nasıl şükretmemiz gerektiğini bilmiyoruz. Böyle bir imkanın nimet olduğunda karar kıldıysak, şükrünü nasıl eda edebileceğimize bakalım.

a. Dil ile Yapılan Şükür: Bu nimet için sürekli Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hamdetmek, nimetin süreklilik arzetmesi için niyazda bulunmak, cehalet yuvalarının kötülüğünü ve oralardan kurtuluşun faziletini anlatmak, dünyevi hiçbir çıkar gözetmeden çocukların salih\saliha olması için çaba gösteren hocalara dua etmek.

b. Hal Dili ile Yapılan Şükür: İnsan bir şeyin nimet olduğuna kanaat getirmişse onun elinden uçup gitmemesi için var gücü ile uğraşır. İşte bu, hal dili ile yapılan şükrün temelini oluşturur. *'Hal dili ile nasıl şükredebilirim?'* sorusuna verilen cevapların hepsini sıralamak mümkün değil. Ama genel bir örnek vererek zihinlerde bir tasavvur oluşturmaya çalışalım inşaallah.

- **Çocukla İlgilenmek:** Maalesef Allah'ın rahmet ettikleri müstesna, bu konuda bir çoğumuz çok gerilerdeyiz. Hatta acı bir gerçek olarak şunu bile müşahede etmekteyiz: Çocuklarını Rabbani gerekçelerle tağutun okullarından kurtaran aileler, orada çocuklarına gösterdikleri ilgiyi şimdi göstermiyorlar. Bu durum zihinlerde bir çok soru işaretine yol açıyor.

Eğer siz evlatları ile ilgilenmeyen taifedenseniz, hemen *'Yanlışın neredesinden dönülürse kardır'* düşüncesiyle harekete geçmelisiniz. Geçmişin telafisi, nimetin zeval bulmaması için bu çaba gerekli.

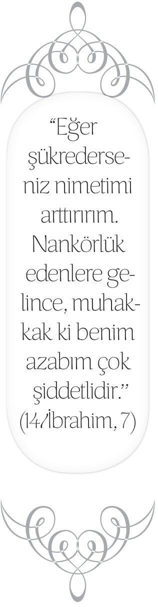
'Ben çocuğumla ilgileniyorum.' diyenlere de bir tavsiyede bulunabiliriz. Nasıl ilgilendiğinizi çocuğunuza eğitim veren kişilere anlatın. Bunu neden söyledik? Çünkü herkesin ilgilenmekten anladığı şey başka. Kimi aileler *'Oğlum\kızım nasılsın?'* diye sormayı ilgi için yeterli görürken, kimilerine göre de ölçü ödevlerini yaptırmak, başka bir aile ise *'Çocuğun okul ihtiyaçlarını karşılasam yeter'* diye düşünüyor ve bunu *'ilgilenmek'* olarak isimlendiriyor.

Bu ihtilafın en kesin çözümü ise başta da söylediğimiz gibi çocuğunuzu tanıyan eğitimciye danışmaktan geçer. Buradan alacağımız ödevler ışığında atacağınız adımlar, şükür fiili olarak -inşaallah- Allah katında değer bulacaktır.

"Eğer şükrederseniz nimetimi arttırırım. Nankörlük edenlere gelince, muhakkak ki benim azabım çok şiddetlidir." [17]

Duamızın sonu: Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamddır.

17. 14/İbrahim, 7

ÖZCAN YILDIRIM | ozcanyildirim@tevhiddergisi.com

Yeniden İman Çağrısı -3-

Zahirin güzelliği batına, köklere bağlıdır. Batın, güzelliğini zahirine yansıtan bir ayna mesabesindedir. Kalp de insanın merkezi olduğu için kalbin salahı, insanın tüm hayatının salahı demektir.

İnsanın istikamet, Allah'a kulluğunun merkezidir kalp. Kalp ile ilgili en kapsayıcı ve beliğ tanım hadiste geçen *"Kalp meliktir. Organlar ise onun askerleridir"*[1] ifadesidir. İnsanın hayatının tüm alanlarında, bunu görebilmemiz mümkündür. Nitekim aile birimindeki duruma baktığımızda güzelliklerin, hayırların yanı sıra sorun yumağı oluşmasının temel sebebi aileyi çekip-çeviren, yönetici konumunda olan bireyden kaynaklandığı görülmektedir. Duruma daha farklı bakabiliriz. Örneğin, bir ekinin verimli olma sebebinin, ilk başta köküne ve toprağına bağlı olduğu yadsınamaz bir gerçektir. Kök ve toprağın uyumluluğu ile, ürünün kalitesi doğru orantılıdır.

Bu duruma İbrahim Suresi'ndeki ayetler şahitlik etmektedir. Zira Allah *subhanehu ve teâlâ* ayetlerde *sözü "Kelime-i Tayyibe"* ve *"Kelime-i Habise"* diye ikiye ayırmış ve bunların köklerine bağlı olduğunu vurgulamıştır.

"Görmedin mi Allah nasıl bir misal getirdi: Güzel bir sözü, kökü (yerde) sabit, dalları gökte olan güzel bir ağaca (benzetti). (O ağaç), Rabbinin izniyle her zaman meyvesini verir. Öğüt alsınlar diye Allah insanlara misaller getirir. Kötü bir sözün misali, gövdesi yerden koparılmış, o yüzden ayakta durma imkânı olmayan (kötü) bir ağaca benzer." [2]

Görüldüğü üzere Allah bir şeyin kökünün sağlam oluşu ile olmayışının arasını birbirinden ayırmaktadır. Ayetlerin hemen akabindeki ayette iman edenlerin imanlarında sabit kalmasını da sağlam söze bağlamaktadır.

"Allah Teâlâ sağlam sözle iman edenleri hem dünya hayatında hem de ahirette sapasağlam tutar. Zalimleri ise Allah saptırır. Allah dilediğini yapar." [3]

Kalplerimizi düşünürken, onlar hakkında ıslah politikaları güderken, meseleye kalbin köklerinden bakmaya başlamak gerekir. Kalbi köklerinden sarsan günahlar, haramlar, isyanlar vs. izharını zahirde göstermektedir. Ayette de geçtiği üzere imanımız bir ağaç ise, ona güzelce bakan bir bahçıvan da olabiliriz, onu nadasa bırakan bir çiftçi de olabiliriz. Ağacın işlevselliği yok ise, onun adı sadece ağaçtır. Fakat çevresine güzel görüntü veriyor, insanlara birçok yönden fayda sağlıyorsa, burada kuru bir ağaç söz konusu dahi değildir.

Ezcümle, zahirin güzelliği batına, köklere bağlıdır. Batın, güzelliğini zahirine yansıtan bir ayna mesabesindedir. Kalp de insanın merkezi olduğu için kalbin salahı, insanın tüm hayatının salahı demektir.

"Dikkat edin, bedende bir et parçası vardır ki, o düzelirse bütün beden düzelir, o bozulursa bütün beden bozulur. Dikkat edin o kalptir." [4]

Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* *"...dikkat edin..."* dediği kalp, en hassas organlardan birisidir. Kalp, قلب kelimesinden türemiş olup,

1. el-Camiu's-Sağir, Ebu Hureyre.
2. 14/İbrahim, 24-26
3. 14/İbrahim, 27
4. Buhari

bir şeyin dönmesi, çevrilmesi manalarına gelir. Kalp, çabucak dönen, sebatı da zor olan olduğu için bu ismi almıştır.

"Kalbe, kalp denilmesinin sebebi çok değişken olmasındandır. Kalbin misali çöldeki bir ağacın üzerinde asılı kalan kuş tüyünün misali gibidir. Rüzgâr onu bir oraya, bir buraya savurur." [5]

Bir diğer rivayette: *"Kalp, çöldeki rüzgârın bir alta, bir üste çevirdiği bir kuş tüyü gibidir."* [6]

"Âdemoğlunun kalbi, kaynar vaziyetteki tencereden daha hızlı alt üst olmaktadır." [7]

Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem*: *"Âdemoğlunun bütün kalpleri, bir kişinin kalbi gibi Rahman'ın parmaklarından iki parmağı arasındadır. Onu dilediği gibi çevirir" buyurduktan sonra "Ey kalpleri evirip, çeviren Allah'ım kalplerimizi taatine çevir"*[8] diye dua eder.

Hadislerden anlaşıldığı üzere kalbin süratle döndüğü, bunda kulun hiçbir payının olmadığı, tamamen Rahman'ın tasarrufunda olduğu açıktır.

Zahir, Bâtının Aynasıdır!

Kişi ne kadar batınını ihlasla bağdaştırırsa bağdaştırsın, yine de zahir amellerinin, batının göstergesi olacağını bilmelidir. Yoksa bir takım safsatacıların, zahiren her türlü habis ameli işleyip de batınîcilik oynamasına da söz edilmemesi gerekir. Zira onlar da meseleyi buraya bağlamaktadırlar. *"Dikkat edin, bedende bir et parçası vardır ki, o düzelirse bütün beden düzelir, o bozulursa bütün beden bozulur. Dikkat edin o kalptir."*[9] hadisinin bunlara güzel bir cevap olmasının yanında bir de meseleyi kalemi ve kılıcıyla bu dini savunan Şeyhu'l-İslam İbni Teymiyye'den dinlemekte yarar var:

'Bu ikisi birbirinin aynası niteliğindedir. Batın düzelirse, zahirin de düzelmesi gerekir. Batın bozulursa, mutlaka zahiri de etkiler.'

Batının bozulmasını günahlar tetiklemektedir. Yapılan veya yapıldığında rahatsızlık dahi duyulmayan onca günahın nelere sebebiyet vereceğini hem Kur'an'dan, hem Sünnet'ten hem kendi yaşantımızdan görmemiz mümkündür. Örnek aldığımız sahabe nesli bile yaptığı günahların karşılığını görmüşlerdir.

Örneğin, Allah subhanehu ve teala Uhud günü yaşanılan hezimetin temel sebebini, batında işlenen günahlara bağlaması bunun en bariz göstergesidir.

"(Uhud'da) iki ordu karşılaştığı gün, sizi bırakıp gidenleri, sırf işledikleri bazı hatalar yüzünden şeytan (yerlerinden) kaydırmıştı. Yine de Allah onları affetti. Çünkü Allah, çok bağışlayıcıdır, halimdir." [10]

"Başınıza gelen her musibet, kendi ellerinizle işledikleriniz yüzündendir. (Bununla beraber) Allah, (günahların) çoğunu affeder." [11]

Bu ayetin tefsirini Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle yapmıştır:

Ebu Musa *radıyallahu anh* anlatıyor: *"Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem: 'Bir kula isabet eden az veya çok felaketler ancak günahı sebebiyledir. Allah ise günahların çoğunu bağışlıyor.' buyurdu ve "Başınıza gelen musibetler kendi ellerinizin kazandıkları yüzündendir. Allah ise günahlarınızın çoğunu bağışlıyor."*[12] *ayetini okudu."* [13]

Ali radıyallahu anh şöyle diyor: *"Allah'ın kitabındaki en faziletli ayeti size haber vereyim mi? O ayeti Rasûlullah bana söyledi (ve buyurdu ki): 'Başınıza gelen musibetler kendi ellerinizin kazandığı günahlar yüzündendir. Allah ise günahların çoğunu bağışlıyor.' "*[14] *ayetidir. Ya Ali! O ayeti kerimeyi sana tefsir edeyim: 'Size dünyada hastalık, ceza ve bela (ve benzeri) isabet eden musibetler kendi ellerinizin kazandıkları günahlar yüzündendir. Allah; (dünyada cezasını verdiği günaha) ahirette ikinci bir defa ceza vermez. O çok kerimdir. Dünyada affettiği bir günaha ahirette ceza vermez. O çok halimdir.' "* [15]

Başka bir ayette de Allah *subhanehu ve teâlâ* insanların işlediği günahların tüm yeryüzüne sirayet edeceğini Kitab'ında vurgulamıştır.

"Dikkat edin, bedende bir et parçası vardır ki, o düzelirse bütün beden düzelir, o bozulursa bütün beden bozulur. Dikkat edin o kalptir." (Buhari)

5. *İmam Ahmed, 4/408*
6. *İbni Ebi Asım'ın rivayeti ile. İsnadı sahihtir.*
7. *Hakim, Müstedrek.*
8. *Müslim, 2654.*
9. *Buhari*
10. *3/Ali İmran, 155*
11. *42/Şura, 30*
12. *42/Şura, 30*
13. *Tirmizi, Tefsir, 44/3252.*
14. *42/Şura, 30*
15. *Kurtubi, 16/30.*

"İnsanların bizzat kendi işledikleri yüzünden karada ve denizde fesat belirdi ki, Allah yaptıklarının bir kısmını onlara tattırsın; umulur ki (tuttukları kötü yoldan) dönerler." [16]

Kul basit gördüğü, lakin kalbine çizgi çizgi arz olan günahları işledikçe, yaşantısında etkilerini görmektedir. Hatta kul, ibadetine semavi bir engel olsa da bunun kendi işlediği günahlardan olduğunu bilmelidir.

Bir adam Hasan-ı Basri'ye: *' 'Ya Hasan! Sağlığım yerinde olduğu, geceyi ibadetle ihya etmekten hoşlandığım ve hatta abdest suyunu hazırladığım halde gece bir türlü kalkamıyorum. Bunun sebebi ne olabilir?' diye sorunca Hasan-ı Basri şöyle cevap verir: 'Günahların seni bırakmıyor. Kul gündüz, gece ibadetine bağ olan günahlardan sakınmalıdır.' '*

Görüldüğü üzere kalp imanın merkezi olduğu için kişi imanına, ameline halel getiren etmenlerden kaçınmadığı sürece hem kalbinde, hem de zahirinde, yaşantısına yansıyan depremleri yaşamaya mahkum olmaktadır. Örneğin kişinin sabah namazına kalkamaması semavi bir engel olsa da buna *'semavidir'* demek, topu şeytana atmak olur. Hâlbuki imanının salahını düşünen kişi, bunu mutlaka kendi amellerine bağlar.

İman Zayıflığının Diğer Alametleri

Bunlar kendi nefislerimizi sınamak için birer kıstastır. Bunlar hayatımızda var ise, kendi nefsimizi acile kaldırmalı ve Allah ve Rasûlü'nün koymuş olduğu tedaviye sarılmalıyız.

1. Masiyet ve Günahlara Çabuk Dalmak:

Günümüzde etrafımızı çepeçevre kuşatan o kadar günah ve masiyet var ki, onları saymak kum tanesini saymaya benzemektedir. Zira nereye el atılsa orada bir masiyet, Allah'ın pak dinin hürmetini çiğneme, şiarlarına küçük ve büyük saldırı söz konusudur. Bunun yanında Müslümanların günahlara dalması ise an meselesi olmuştur. Müslüman birey kendisini muhafaza etmez, günahları küçük ve büyük diye ayırırsa, şeytanın tuzaklarından ilkine düşmüş olur.

Masiyetlerin çok olmasının yanında çekici, cazip, meşakkatsiz ve süslü olması kişiyi bunlara doğru sürüklemektedir. Masiyetler öyle bir hale gelmiştir ki, vücuda giren uyuşturucu bir madde haline benzemektedir. Kişi bunun geçici de olsa lezzetini tattıkça, bağımlı bir hale gelmektedir. Artık dün olabildiğince sakınılan günahlar, karşısına çıktığında tereddütsüz kabul edilen bir mesele haline gelmiş olmaktadır.

Kişinin şeytanın attığı yemlere kolayca dalmasının arkasında iman zayıflığı vardır. Kişi artık haramlara, masiyetlere kolayca dalar olur. Aslında şeytan küçük görünen, fakat günden güne filiz gibi büyüyen bir tohum atmıştır. Kişi bunun farkında dahi olmaz. Öyle bir duruma gelir ki, artık küçük gördüğü masiyetleri alenî yapar. Bu da kişinin felaketlerin en büyüğüne uğraması demektir.

"Ümmetimin hepsi affa mazhar olacaktır, günahı alenî işleyenler hariç. Kişinin geceleyin işlediği kötü bir ameli ***Allah*** *örtmüştür. Ama, sabah olunca o: 'Ey falan, bu gece ben şu şu işleri yaptım!' der. Böylece o, geceleyin Allah kendini örtmüş olduğu halde, sabahleyin, üzerindeki* ***Allah'****ın örtüsünü açar. İşte bu, günahı alenî işlemenin bir çeşididir."* [17]

Örneğin, gıybet masiyetlerden bir tanesidir. Kişi bunun ateşe girmesine sebebiyet vereceğini bilir ve yanaşmaz. Hatta yapılmamasına dair insanları irşad eder. Lakin şahsi bir takım meselelerden dolayı veya ıslah etmek adına şeytanın o kişiyi ağına sağdan yaklaşarak almıştır. İlk önceleri yapsa da tevbe edip, üzüldüğü bir masiyet, sonraları alenî yapılan bir günah haline gelmiştir. Bugün İslamî ortam adı altında işlenen en büyük masiyetlerden birisi de bu olsa gerek. Hangi cemaatte ne olmuş ne bitmiş, kim ne demiş, kim kiminle cedelleşmiş, kimin ne hatası veya yanlışı var vs. hepsi gündemlerini meşgul eden, gıybet ve masiyete açık, dalması ve boğulması an meselesi olan bir yer haline gelmiştir bu ortamlar.

Bu ve buna benzer birçok çeşit günahı buna örnek verebiliriz. Şeytan Müslüman bireylerin kalplerinde depremler oluşturacak küçük bir kıvılcım atıyor iken, onun tuzağına düşen birey ise o kıvılcımın üzerine barut dökerek, hem kendisine hem de Allah'ın kendisine verdiği İslam emanetine hıyanet etmiş olmaktadır.

(DEVAM EDECEK)

16. 30/Rum, 41

17. Buharî, Edeb 60; Müslim, Zühd 52, (2990).

İslam Adına Sorumluluk Almak 'Emanettir'

Hayrın başlangıcı emanet; şerrin ve fesadın başlangıcı *'emanetin'* insanlardan alınmasıdır.

Emanetin zikredildiği yerde iki kavram belirir... Eda ve hıyanet.. Biz de hasbihalimize bu kavramlar üzerinden devam edeceğiz. Bir önceki hasbihalimizde sorumluluğun önemi ve beklenti içinde olmanın sıkıntılarına değindik. İslam için, Müslümanların maslahatı adına sorumluluk almak Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* lütfudur... İnsanın kendini ilgilendirmeyen işlerle uğraşması, hayra muvaffak olamaması Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ondan yüz çevirdiğinin alameti olduğu gibi; İslam'a hizmetle şereflendirmesi, bu aziz dava adına sorumluluk yüklemesi ise Allah'ın kulu için hayır dilediğini gösterir. Rahman olan Allah, kulu için hayır diledi mi, ona hayrın yollarını kolaylaştırır. İslami çalışmalarda yerini almak, hizmette bulunmak bu babtandır.

Ancak her nimette olduğu gibi, sorumluluk ve hizmet nimetinde de bazı kayıtlar vardır... Kişi Allah'ın lütfettiği bu nimeti, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dilediği gibi yaşar ve şükrünü sözlü-fiili eda ederse muvaffak kılındığı nimet, hayırla neticelenir. Bu insanın elinde olan bir şeydir.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* sahabesine dünyanın zararlarını ve dünyalık hususunda onlar adına korktuğunu anlatıyordu. Bir adam şöyle sordu:

" 'Hayır şerle beraber gelir mi?', Allah Rasûlü cevaben: 'Hayır, ancak hayırla gelir. Dünya malı tatlı ve yeşildir. Baharın bitirdiği her ot yiyip şişeni ya öldürür ya da perişan eder. Usulünce yiyen müstesna... Bu mal tatlıdır, kim onu hakkıyla alır ve yerli yerinde kullanırsa ne güzel yardımcıdır. Kim de hakkıyla elde etmezse yiyip de doymayan gibidir.' "[1]

Allah Rasûlü'nün anlatmak istediği şudur:

Allah malı, bahar mevsiminde çıkan otlar misali nimet olarak vermiştir. Hayvanlardan ara vermeden yiyen ya şişip patlar veya helak olmaya yakın bir hale gelir. Otları usulünce yiyen, acele etmeyen, yediğini vücuttan atıp yenisine yönelen ise bahar boyunca ziyafetini sürdürür. Birine ziyafet sofrası olan bahar mevsimi bir diğerine azap olur. Oysa yedikleri şeyler aynıdır. Bu örnekten dünya malına geçer. Allah *subhanehu ve teâlâ* dünya malını insanlara nimet olarak yaratmıştır. Bu yönüyle hayırdır onlar için. Kimi insan onu usulünce elde eder ve Rabbi'nin razı olduğu şekilde kullanır. O mal ona yardımcı olur. Dünya hayatını kolaylaştırdığı gibi ahiret hayatını da kolaylaştırır. Onu haksız yolla elde eden ve Rabbi'nin razı olmadığı yerde harcayan ise yiyip de doymayan, şişerek patlayan hayvan gibidir.

Vermek istediğimiz sonuç da budur. Allah *subhanehu ve teâlâ* el-Muhsin'dir, kullarına nimetlerle ihsan etmeyi sever. Sürekli O'na yönelip, O'na kulluk edeceklere kapılar açar. Çünkü el-Fettah'tır... Kul hakketmese de karşılıksız lütfundan ve rahmet hazinelerinden bahşeder; çünkü el-Vahhab'tır.

İslam davasına hizmet fırsatı da bu nimetlerdendir. Kim onu hakkıyla alır ve Rabbi'ni razı etmek için kullanırsa, onun için dünya ve ahiret hayatını güzelleştiren bir nimet ve yardımcı

1. *Muttefekun Aleyh; Ebu Said el-Hudri*

olur. Kim de bu nimetle şereflendikten sonra hakkını vermezse, bu nimetle dünya ve ahiretini heder eden bir müflis olur. Allah'a *subhanehu ve teâlâ* sığınırız.

İslam davası adına sorumluluk almak aynı zaman da emanet almaktır.

Bu nimetin ahiret nimetine dönüşmesi için; emanetin hakkı verilmeli, hainlerden olmaktan şiddetle sakınılmalıdır. Zira ismi dahi selim kalpleri nefret ettirip kaçırmaya yeter. Hıyanet...

Ebu Zer *radıyallahu anh* anlatıyor:

" 'Bana görev vermez misin ey Allah Rasûlü?' dedim, elleriyle omuzuma vurdu ve şöyle dedi: 'Ey Ebu Zer; sen zayıfsın, istediğin şey emanettir. Kıyamet gününde ise pişmanlık ve rezalettir. Onu hakkıyla alan ve sorumluluğunu hakkıyla ifa edenler müstesna.' " [2]

Bu nimetle şereflenmiş kardeşlerin dikkatlice düşünmeleri gerekir. Ebu Zer *radıyallahu anh* kimdir? Sahabenin en takvalılarından ve Allah yolunda bedellerin en çetinini ödemiş yiğitlerden bir yiğit... O Allah Rasûlü'nden görev talep ediyor, Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* İslam adına alınan her sorumluluğun emanet olduğunu söylerse, Ebu Zer'in hakkını vermeyeceğinden korktuğu için onu *radıyallahu anh* men ediyor... Bu ismine *'emanet'* lafzı laf olsun diye ıtlak edilen görevlerden değildir. Öyle bir emanettir ki; kıyamet günü pişmanlığa ve insanın küçük düşüp, rezil olmasına neden olur.

Sorumluluklar derken kastımızı yineliyoruz; küçük-büyük, kadın-erkek, yaşlı veya genç... Bir insandan veya cemaat lideri olup birçok insanın ilmî, siyasî, ahlakî veya sosyal gelişiminden sorumlu olan, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dini uğruna taşın altına elini sokan herkestir. İslam davasına hizmetle şereflenmiş bu kardeşlerimizi, muhasebeye davet ediyoruz. Bize tevdî edilen emanete vefa ve eda ehlinden miyiz? Hıyanet ve nankörlük ehlinden mi? Konunun hassasiyetinin ne kadar farkındayız? Kendimize ve kardeşlerimize bu noktayı sıkça hatırlatıyor muyuz? Şeytan bizleri hıyanet ehli yapıp, bu nimeti helak vesilesi kılmak için elinden geleni yapıyorken, bizler kendimizi sakındırıyor muyuz?

2. *Müslim*

Bir örnekle konunun Allah ve Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* yanındaki hassasiyetini ifade edelim, umulur ki bu konuda hasbihal eylediğimiz kardeşlere muhasebelerinde yardımcı olur.

Beni Kurayza Yahudileri Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* hıyanet etmiş, ahitlerini bozmuşlardı. Onlar Allah Rasûlü adına Sa'd bin Muaz'ın *radıyallahu anh* hükmüne razı oldular. Sa'd erkeklerin katline, kadın ve çocukların esir edilmesine hükmetmişti. Bu hükmü duyanlardan biri de Ebu Lubabe bin Abdulmunzir *radıyallahu anh* idi. Yahudiler ona yönelmiş, kadınlar ağlamaya başlamıştı. Bu durumdan etkilenen Ebu Lubabe eliyle boğazını göstermiş ve kesileceklerini işaret etmişti. Gerisini Ebu Lubabe'den dinleyelim:

"Vallahi ayaklarım yerinden oynamadan Allah'a ve Rasûlü'ne hıyanet ettiğimi anladım."

Ve kendini mescitte bulunan direklerden birine bağladı.

"Allah yaptığımdan dolayı tevbemi kabul etmedikçe bu mekandan ayrılmam. Allah'a söz veriyorum ki bir daha Ben-i Kurayza'nın yaşadığı yere adım atmam ve kimse beni Allah ve Rasûlü'ne hainlik ettiğim o topraklarda göremez."

Bu olay üzerine şu ayetler indi:

"Ey iman edenler Allah'a ve Rasûlü'ne hainlik etmeyin, bile bile emanetlere de hainlik etmeyin." [3] [4]

Evet, Ebu Lubabe bir mecliste bulunup hükme şahitlik ediyor.. Ve bunu sadece el işaretiyle gösterip ifşa ediyor. Yaptığı şey çok kısa bir süre sonra hayata geçecek. Yani ilelebet gizli kalması gereken bir sırrı açığa çıkarmıyor. O işaret etse de, etmese de, hüküm Yahudiler üzerinde uygulanacak. Vahiy bu noktada öyle bir işlemiş ki kalbine, adımını atmadan hainlik ettiğine kanaat getiriyor... Mazeret, yalan, ama, lakin yok. Hemen Rabbi'ne yöneliyor. Ve tüm insanların göreceği şekilde bağlıyor kendini. Semadan tevbesinin kabulü inmeden mekanı terk etmiyor. Öyle bir tevbe ki; hıyaneti işlediği topraklara bir daha basmamaya yemin ediyor. İşte İslam da-

3. *8/Enfal, 27*
4. *Bkz. Taberi Tefsiri, İbni Kesir Tefsiri, Siyret İbni Hişam*

vasında emanet kavramı böyle ele alınmalıdır. Sahabenin bu hassasiyeti Allah ve Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* bu konudaki hassasiyetinden kaynaklanıyor.

Kalbi ölmüş veya nifakla mühürlenmiş kişi dışında kimse bu lakaba razı olmaz nefsi için. **Allah'a, Rasûlü'ne, davaya ihanet...**

Ebu Lubabe'nin bu hassasiyeti sıdkın, emanetlerde hainlik münafıkların alametidir.

"Münafığın alameti üçtür. Konuştuğunda yalan söyler, sözünde durmaz, emanete hainlik yapar." [5]

"Dört şey vardır ki, kimde bulunursa o saf münafıktır. Kimde o dört hasletten biri bulunursa onu bırakıncaya dek, onda münafıklıktan bir haslet vardır. Emanete hıyanet eder. Konuştuğunda yalan söyler. Söz verdiğinde bozar. Düşmanlıkta haddi aşar." [6]

Müminlerin emanetler hususundaki hassasiyetleri Allah'a *subhanehu ve teâlâ* ve ahiret gününe olan imanlarındandır. El-Mümin ve es-Selam olan Rabbleri, bu iki sıfatına aykırı olsa da hainliği cezasız bırakmayacaktır. Kulların en sevdiği hasletler olduğu için, mümin ve Müslüman diye isimlendirmiştir. O'nu *subhanehu ve teâlâ* en iyi anlayan ve anlatan Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bu iki kelimeyi:

"Müslüman elinden ve dilinden selamette olunandır." [7]

"Mümin insanların mallarında ve canlarında kendinden emin olduklarıdır." [8] şeklinde tefsir etmiştir.

Münafıklar bu manalardan yoksun oldukları için haindirler. Onların kalplerinde Allah'a *subhanehu ve teâlâ* ve O'nun yanında olanlara dair bir rağbet yoktur. Hesap şuurundan mahrumdurlar. İslam davası için tehlikeli olmaları hatta *'asıl düşman'* diye isimlendirilmeleri bundandır. Nerede ve nasıl hainlik yapacakları belli değildir.

"Asıl düşman onlardır. Sakın onlardan..." [9]

Allah *subhanehu ve teâlâ* insanlara yüklediği kulluk sorumluluğunu *'emanet'* diye isimlendirmiştir.

"Gerçek şu ki, Biz emanetleri göklere, yere ve dağlara sunduk da onlar bunu yüklenmekten kaçındılar ve ondan korkuya kapıldılar; onu insan yüklendi. Çünkü o, çok zalim, çok cahildir." [10]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* kulların kalbine indirilene emanet demiştir. Huzeyfe *radıyallahu anh*:

"Muhakkak emanet ilk olarak insanların kalplerinin membaına indirildi. Sonra Kur'an ve sünneti öğrendiler. Sonra kişi uyur ve emanet kabzedilir (kalbinden alınır). Öyle olur ki insanlar alışveriş yapar, nerdeyse bir kişi dahi emanetin hakkını vermez ve denir ki: 'Falanca kabilede 'emin' bir insan vardır.' Bir insana ne akıllı, güçlü, zarif denir de, onun kalbinde hardal tanesi kadar iman yoktur." [11]

Hayrın başlangıcı emanet; şerrin ve fesadın başlangıcı *'emanetin'* insanlardan alınmasıdır. Öyle bir hal alır ki emin olan insanlar isimleriyle bilinir olur. Kulluk ve teklifin dahi *'emanet'* olarak isimlendirilmesi bizleri muhasebeye sevk etmelidir. Özelde İslam davasında üstlendiğimiz sorumluluklar, genel olarak da hayatımızda bize *'emanet'* olarak verilenler üzerinde düşünmeliyiz. Bizler bu emanetlerin neresindeyiz? Hayatımızda *'emanet'* olan herşey beraberinde bize üçüncüsü olmayan iki sıfattan birini getirir: Hain ve Emin. Allah, Rasûlü ve müminlerin omuzlarımızdaki emanetinde hangi durumundayız?

Bu konuda düşünmek için önümüzde zaman var. Bu süre zarfında hayatımızda bulunan emanetleri ve bu noktada hassasiyetimizi kontrol edelim. Allah *subhanehu ve teâlâ* nasip ederse gelecek sayımızda madde madde emanetlere hıyanet ve eminliğin alametlerini hasbihalimize konu edinelim.

"Ey iman edenler Allah'a ve Rasûlü'ne hainlik etmeyin, bile bile emanetlere de hainlik etmeyin." (8/Enfal, 27)

5. *Buhari, Müslim; Ebu Hureyre.*
6. *Buhari, Müslim; Abdullah bin Amr.*
7. *Buhari, Müslim*
8. *İbni Hibban*
9. *63/Münafikun, 4*
10. *33/Ahzab, 72*
11. *Buhari, Müslim özetle.*

FERHAT CURA ferhatcura@tevhiddergisi.com

Darlar/Ülkeler ve Ahkâmları: İslam Alâmetleri -3-

Meçhulu'l-hal olan insanlar, yaşadıkları ülkelere göre hüküm alır. Şayet İslam beldesi ise 'Müslüman', küfür beldesi ise 'kafir' hükmünü alırlar.

Bir beldenin İslam-küfür diyarı diye isimlendirilmesi ve bunlara bir takım hükümler konulmasında asıl gaye, mücerred olarak toprak parçasına Müslüman veya kâfir ismi vermek için değildir. Tam tersine o ülkelerde toprak parçası üzerinde yaşayan insanlara bir takım hükümler verilmesi için bu ahkâmlar koyulmuştur. Zaten içerisinde hiç insan olmayan bir belde için: *'Burası daru'l İslam mı? Yoksa daru'l küfür mü?'* diye konuşmak çok abes olur. Onun için bu mesele, insanların hükümlerini bilmek ve o hükme göre insanlara muamele etmek için vardır.

Bunu belirtikten sonra *'Bu ülkelerde yaşayan bireylerin hükmü nedir?', 'Ve bunlara nasıl muamele edilecek?'* gibi soruların cevaplarının bilinmesi gerekir.

Ülkelerde yaşayan insanlar hüküm bakından üç kısma ayrılırlar:

1. İslam'ını İzhar Edenler: İslam alâmetlerinden herhangi bir tanesini kendisinde açığa vuran insanlara, nerede olursa olsun, hilafını(küfür-şirk) izhar etmeyene kadar Müslüman muamelesi yapılır.

2. Küfrünü İzhar Edenler: Kendilerinde şirk amelini izhar eden insanlar vardır. Bu insanlara da kâfir hükmü verilir ve nerede olursa olsunlar kendilerine kafir muamelesi yapılır.

3. İslam'ını ve Küfrünü İzhar Etmeyenler: Bunlara da *'meçhulu'l-hal'* denilir. Yani hali meçhul olup, kendisinde hiçbir İslam ve küfür alâmeti belli olmayan, kısacası bizlerin *'sokaktaki insan'* diye isimlendirdiğimiz kişilerdir. Meçhulu'l-hal olan insanlar, yaşadıkları ülkelere göre hüküm alır. Şayet İslam beldesi ise *'Müslüman',* küfür beldesi ise *'kafir'* hükmünü alırlar. Bu kısmı biraz daha açacak olursak;

İslam beldelerinde asıl olan insanların *'Müslüman'* olmasıdır. O zaman İslam beldelerinde meçhulu'l-hal olan insanlara hilafını izhar etmeyinceye kadar Müslüman muamelesi yapılır. Şayet İslamın hilafı olan küfür ve şirki izhar ederse, İslam beldesi de olsa o şahsa kafir muamelesi yapılır. İslam beldesinde yaşadığımızı farz edelim (inşaallah). Orada hiç tanımadığımız bir insan ile karşılaştığımızda ona direk Müslüman muamelesi yaparız. Ama o şahsın boynunda haç veya belinde zünnar gördüğümüzde ise ona kâfir muamelesi yaparız. Nitekim Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Medine'de sahabesine: *"Tanıdığına ve tanımadığına selam ver"* demektedir. Medine *'İslam'* toprağı olduğu ve orada yaşayanlarda asıl olan *'İslam'* olduğu için Rasûlullah bunu söylüyor. Sonuç olarak İslam ülkesinde hali meçhul olup durumu bilinmeyen insanlara, hilafı olan küfrü izhar etmediği müd-

detçe *'Müslüman'* muamelesi yapılır.

Şayet belde kafir olan bir belde ise, bu durumda meçhulu'l-hal olan insanlara, hilafını izhar etmeyene kadar kafir hükmü verilir ve ona kafir muamelesi yapılır. Ama bunun hilafı olan İslam alâmetlerinden bir tanesini izhar ettiklerinde, bu insanlara *'Müslüman'* muamelesi yapılmalıdır.

Meçhulu'l-hal olanlar için yapılan bu açıklamanın delili ise: ***'Hüküm her zaman galip olana göre verilir. Nadir olanın hükmü yoktur.'*** fıkıh kaidesidir. Yani hüküm her zaman çoğunluğa göre verilir, çoğunluğun hükmü neyse azınlık da ona tabidir. İstisnai olan bir şeye göre, hükümde bir değişiklik olmaz. O zaman İslam beldesinde çoğunluk *'Müslüman'* olduğu için, asıl olan insanların *'Müslüman'* olmasıdır. Küfür beldesinde çoğunluk *'kafir'* olduğu için, asıl olan insanların *'kafir'* olmasıdır. Ta ki hilaflarını izhar edene kadar.

Bu kısa açıklamadan sonra kendi konumuza dönecek olursak; herkesin yaşadığı ülke kendisini ilgilendirdiği gibi bizi de yaşadığımız ülke ilgilendirir. Şu anda içinde olduğumuz ülke daru'l İslam değil tam tersine daru'l küfürdür. Bunun sebebi ise galibiyetin ve hâkimiyetin kafirlerin elinde olması ve küfür kanunlarının burada geçerli olmasıdır. Burası küfür ülkesi ise insanlara nasıl muamele edilmesi lazım? -Aslında bu sorunun cevabını yukarıda belirtmiştik. Burada bunu tekrardan sormamızın nedeni T.C. daru'l küfür olmasıyla beraber devletin yöneticileri, halkı ve hatta en aşırı Kemalistlerinin bile kendilerini İslama nispet ediyor olmalarıdır.-

Yukarıda da açıkladığımız gibi hiç tanınmayan *'sokaktaki insan'* diye isimlendirilen, ne İslamı ne küfrü belli olmayan yani meçhulu'l-hal olan insanlara, hilafını açığa vurana kadar kafir muamelesi -bu o insanın hakiki kafir olduğu manasına gelmez- yapılır. Burada hilafını izhar etmek ise İslam alâmetlerinden bir tanesini izhar etmekle olur. Şayet İslam alâmetlerinden bir tanesini izhar ederse ona *'Müslüman'* muamelesi yapılır.

İslam Alâmetleri

Alâmet lugat olarak temyiz ve ayırmak gibi manalara gelir. Şer'i olarak İslam alâmetlerinden

kastedilen; **Müslümanlara has olan ve Müslümanlar yaptığı takdirde onları diğer milletlerden ayıran itikad, ameller ve sözler demektir.** Yani İslam alâmetleri Müslüman ve kafiri birbirinden ayıran şeyler demektir. Öyleyse bu tanımdan yola çıkarak diyebiliriz ki: Müslümanlarla müşriklerin ortak yaptıkları şeyler alâmet vasfını yitirdiği için, İslam alâmeti olamazlar.

İslam Alâmetleri Sabit Olup Değişmeyen Şeyler Midir?

Burada asıl mühim olan mesele; *'İslam alâmetleri sabit olup değişmeyen şeyler midir?', yoksa 'Toplumdan topluma, zamandan zamana göre İslam alâmetleri değişir mi?'*

Yani Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* döneminde İslam alâmeti olarak kabul edilenler, her zaman ve her toplumda İslam alâmeti midir? Ve kim bunları yaparsa yapsın Müslüman mı kabul edilir? Yoksa bu alâmetler zaman içinde müşriklerin de ortak yaptıkları ameller olmasıyla, İslam alâmeti olmaktan çıkar mı?

İslam alâmetleri sabit değildir. Toplumdan topluma/zamandan zamana göre değişebilir. Çünkü burada asıl *'alâmetlik vasfı'*nın korunmasıdır. Yani kafir ile Müslümanı birbirinden ayrıt edilmesidir. O zaman bir dönem İslam alâmeti olan şeyler, zamanın geçmesiyle İslam alâmeti olmayabilir. İslam alâmeti olamayan şeyler de İslam alâmeti sayılabilir. Bunun delili bizzat Rasûlullah'ın uygulamasıdır. Çünkü Rasûlullah, insanların İslam'ına alâmet kabul ettiği bir şeyi daha sonra alâmetlik vasfı kalk-

tığı için İslam için yeterli görmemiş, ya da bazı şeyleri de alâmetler arasına eklemiştir. Tıpkı La ilahe illallah'da da olduğu gibi. Hac ibadeti gibi İslam alâmeti olmayan bir ibadette sadece Müslümanlara has olunca yani sadece Müslümanlar yapınca İslam alâmeti olarak kabul etmiştir. Ayrıca sahabe ve Ehli Sünnet'in anlayışı da budur -ileride açıklaması gelecek-.

Önemli bir husus: Günümüzde tevhid ehli arasında bu sorunun cevabı içtihadı bir ihtilafa sebebiyet vermiştir. Şöyle ki;

Bazıları Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem kendi döneminde İslam alâmeti kabul ettiği rivayetleri mutlak görüp, zahirine dayanarak, İslam alâmetlerinin sabit ve her zaman ve her toplumda geçerli olduğunu söylemişlerdir. Doğal olaraktan *'La ilahe illallah'* ve *'namaz'* gibi bir takım amelleri İslam alâmeti olarak kabul etmişlerdir. Bundan dolayı kim olursa olsun nerede olursa olsun La ilahe illallah'ı söyleyen veya namaz kılana *'Müslüman'* diyerek Müslüman muamelesi yapmışlardır. Bu düşünce, itikadî olarak çok tehlikeli olmakla beraber, yanlış olan bir görüştür. Yanlışlığın sebepleri ise şunlardır;

Yine mutlak namaz İslam alâmeti olarak kabul edilmemişti. Nitekim Rasûlullah:

"Kim bizim namazımızı kılar, kıblemize yönelir, kestiğimizi yerse o Müslüman'dır..."

(Buhari)

Bu görüş, İslam alâmetleri tanımına uygun olmayan bir görüş olması hasebiyle aklen doğru değildir. Çünkü İslam alâmeti **Müslüman ile kafiri ayıran ve sadece Müslümanların yaptıkları şeylerdir.** Oysa bugün kendini tevhide nispet eden bütün âlimlerin ittifakı ile bugünkü yöneticiler tağut ve kafirdir. Buna rağmen bu yöneticiler La ilahe illallah ve *'Ben Müslümanım'* demekte veya namaz kılmaktadırlar. İslam alâmetlerini izhar ediyorlar(!) Bu çelişki kabul edilemez. Çünkü küfrü en sabit olan insanın yaptığı fiil ile Müslümanların yaptıkları bir fiil aynı zamanda İslam alâmeti olamaz. Bundan dolayı Rasûlullah dönemindeki alâmetleri, şu anda İslam alâmeti olarak kabul etmek, bu alâmetlere göre insanlara Müslüman demek doğru değildir. Bunun yerine Müslümanları kafirlerden ayıran farklı alâmetlerin, İslam alâmeti olarak kabul edilmesi gerekir. Yöneticilerin tağut olduklarının anlatılması, oy kullanmamak, askerlik yapmamak ve tevhidi anlatmak gibi şeyler şu anda İslam alâmeti olabilir. Çünkü bugün, bu ameller sadece tevhid ehlinin yaptığı şeylerdir. Öyleyse biz tanımadığımız bir insanı, bunları yapar gördüğümüzde başlangıç olarak Müslüman muamelesi yaparız ta ki, hilafı olan küfrünü izhar edinceye kadar.

Yine bu görüş hadislerin maksatlarının dışında, hadislere mana vermek olur. Bu da fıkha uygunluk arz eden bir durum değildir. Nitekim Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem siretine baktığımız zaman Mekke'de farklı şeyleri İslam alâmeti olarak kabul ediyorken, Medine'ye gelince bu alâmetlerin dışında farklı amelleri İslam alâmeti olarak kabul ediyor. Örnek verecek olursak;

Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Mekke'de iken insanlara: *"La ilahe illallah deyin felaha erin"*[1] diyerek sadece La ilahe illallah'ı İslam'a alâmet olarak kabul ediyorken Medine'ye gelince ise: *"Ben insanlarla La ilahe illallah ve Muhammedun Rasûlullah diyene kadar, onlarla savaşmakla emrolundum. Kim de onu söylerse malını ve kanını korumuş olur. İslam'ın hakkı müstesna, hesapları da Allah'a aittir"*[2] demeye başladı. Bu şekilde sadece La ilahe illallah'ı İslam'a alâmet kabul etmeyerek yanına *'Muhammed Allah'ın Rasûlü'dür'*ü de ekledi. Çünkü Yahudiler kendince La ilahe illallah deyip, Risaleti kabul etmiyorlardı. Bundan dolayı Rasûlullah onların İslam'ı için *'Muhammedun Rasûlullah'* demelerini şart koştu.

Yine İslam'ın 23 senesinde hac gibi bir ibadet, İslam alâmeti değilken ondan sonra hac ibadeti İslam alâmeti olarak kabul ediliyor. Hac ilk dönemlerde Müslümanların ve müşriklerin ortak yaptıkları bir ibadetti, ama daha sonra: *'Bu seneden sonra müşrikler mescidi harama yaklaşmasınlar'*[3] ayeti nüzul olunca, hac sadece Müslümanların yaptığı bir amel halini alıp İslam alâmeti olarak kabul edildi.

Yine mutlak namaz İslam alâmeti olarak ka-

---

1. *İmam Ahmed, Müsned.*
2. *Buhari*
3. *9/Tevbe, 28*

bul edilmemişti. Nitekim Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*:

"Kim bizim namazımızı kılar, kıblemize yönelir, kestiğimizi yerse o Müslüman'dır…" [4]

diyerek bizim kıldığımız gibi namazı İslam alâmeti kabul etmişti. Çünkü müşrikler de kendince namaz kılıyordu. Ki ayette:

"Onların beytin yanındaki namazları ancak ıslık ve alkıştı..." [5]

Yine Yahudi ve Hristiyanlar da namaz kılıyorlardı. Onun için Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* mutlak namazı değil *"bizim..."* kaydını getiriyordu. Demek ki Rasûlullah kendi döneminde öyle şeyleri İslam alâmeti olarak kabul etmiş ki, bunlar sadece Müslümanlara ait olan ve Müslümanlar yaptığı zaman diğer bütün milletlerden onları ayıran şeylerdi.

İslam alâmeti Müslüman ile kafiri ayıran ve sadece Müslümanların yaptıkları şeylerdir.

Sahabe ve Ehli sünnet alimlerinin cumhurunun da anlayışları bu şekildedir. Nitekim sahabe döneminde zekat vermeyenler ve yalancı Peygambere tabi olanlar *'La ilahe illallah'* diyorlardı ve *'namaz'* kılıyorlardı, ama Ebu Bekir *radıyallahu anh* bunları, onların İslam'ına alâmet kabul etmedi. Onların İslamlarına alâmet olarak *'Bizim ölülerimiz ateşte, sizin ölüleriniz ise cennette.'* Sözünü kabul ediyordu. Çünkü bununla onlar, içinde oldukları küfrün hilafını izhar etmiş oldular.

Yine Ehli sünnet alimlerin cumhuru namaz, La ilahe illallah vb. hadislerde belirtilen alâmetler için: *'Tamam bunlar İslam alâmetidir. Ama şartları yerine gelmediği için bazı toplumlarda İslam alâmeti olarak kabul edilmez'* demişlerdir. Burada bazı nakiller yapacak olursak mevzu daha iyi anlaşılacaktır.

İmam Beğavi: *'Kâfir şayet putperest ise ve tevhidi ikrar etmiyorsa La İlahe İllallah demesiyle İslam'ına hüküm olunur, sonra da İslam'ın tüm ahkâmını kabul edip, İslama muhalif tüm dinlerden beri olmaya zorlanır. Eğer tevhidi ikrar edip risaleti inkâr ediyorsa La İlahe İllallah sözüyle İslam'ına hüküm olmaz, yani Müslüman olmaz. Ta ki Muhammedun Rasûlullah deyinceye kadar. Eğer Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem Risalet'inin 'Araplara has' olduğuna inanıyorsa, İslam'ına hüküm olunması için 'tüm insanlığa' demesi gerekir.' (İslam'ına hüküm edilmesi için)*

Yine İmam Taberi bu rivayetler için şöyle der: *'Birinci kısım müşrikler için, ikinci kısım Yahudiler için, üçüncü kısım ise bunların hepsini kabul edip fer'i meselelerde problem yaşayanlar için İslam alâmeti kabul edilir.'*

İmam Müslim: Sahihinin iman bölümünde bu hadisi (insanlarla savaşmakla emrolundum) rivayet eder. İmam Nevevi şerhinde: *'Hattabi dedi ki: 'Malumdur ki burada kastedilen ehli kitap değil putperestlerdir. Çünkü ehli kitap zaten 'La ilahe illallah' diyor. Buna rağmen onlarla savaşılır ve kılıç kafalarından kalkmaz.'*

İmam Nevevi devamla şöyle der: *'Kadı İyaz bunu zikretti -Hattabi 'nin sözünü- ayrıca üstüne şunları ekledi ve meseleyi açıklığa kavuşturdu. Dedi ki (Kadı İyaz): 'Can ve malın korunma altına alınmasının 'La İlahe İllallah'a has olması, bu imanı kabul etmenin bir göstergesidir. Bundan kasıt Arap müşrikler ve tevhid ehli olmayan putperestlerdir. Çünkü onlar ilk olarak İslam'a çağırılıp, bunun üzerine kendileriyle savaşılanlardır. Ama onların dışındakilerden, tevhidi ikrar edenlere gelince, mallarının ve canlarının korunmasında 'La İlahe İllallah' yeterli değildir. Zira onlar küfür halinde de bu sözü söylemektedirler ve ayrıca bu onların itikadındandır. Bundan dolayı başka bir hadiste 've benim Rasûl olduğuma şehadet edip, namazı kılıp, zekâtı verinceye dek' denmiştir.'*

İmam Muhammed Siyer-ul Kebirde: *'Bir kişi nasıl Müslüman olur?'* başlığında bir konu açmıştır. İmam Serahsi de şerhinde bu ayrımın aynısını zikreder.

İmam Muhammed: *'Bir kâfir; üzerinde bulunduğu şeyin hilafına bir şeyi açığa vurursa, onun İslam'ına hükmedilir. Bu konunun temel delili ise "İnsanlar La İlahe İllallah deyinceye kadar onlarla*

"Ben insanlarla La ilahe illallah ve Muhammedun Rasûlullah diyene kadar, onlarla savaşmakla emrolundum. Kim de onu söylerse malını ve kanını korumuş olur. İslam'ın hakkı müstesna, hesapları da Allah'a aittir." (Buhari)

4. *Buhari*
5. *8/Enfal, 35*

savaşmakla emrolundum"[6] hadisidir. Rasûlullah bunu söylemeyen putperestlerle savaştı. Ayrıca Medine'de Yahudileri İslam'a davet ettiğinde ise *'Peygamberliğinin kabulünü'* imanlarına alâmet saymıştı. İmam Serahsi şerhinde: *'Çünkü Yahudiler onun Peygamberliğini kabul etmiyorlardı. Nihayet onlar bunu ikrar edince, imanlarına alâmet sayılmıştır' der.'*

İmam Muhammed: *'Bir Müslüman, bir müşriki öldürmek istediği zaman (ona saldırınca) müşrik: Allah'tan başka ilah olmadığına şahitlik ederse, şayet o müşrik bunu söylemeyen (kabul etmeyen) bir toplulukta ise Müslüman onu öldürmekten vazgeçmelidir.'*

İmam Muhammed: *'Bugün Müslümanlar arasında yaşayan Yahudi ve Hristiyanlardan biri Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem O'nun elçisi olduğuna şahitlik edecek olsa Müslüman olmaz.'*

Yani bir Yahudi ve Hristiyan'ın; *'Ben Allah'ın varlığını ve birliğini ayrıca Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem Allah'ın elçisi olduğunu kabul ediyorum'* demesi; ama bunun yanında da İsa *aleyhisselam* veya Üzeyir'i *aleyhisselam*, *'Allah'ın oğlu'* olarak kabul etmesi kendisine hiçbir fayda sağlamaz ve bu onun Müslüman olması için yeterli değildir. Günümüzde de bir kişi şehadet getirse ve bunun yanında bir şirk fiili işliyor olsa, bu kişiyi de bu söylediği kelime Müslüman yapmaz ve kendisine fayda vermez.

İmam Serahsi bu cümlenin açıklamasında: *'Çünkü herkes bilir ki aramızda yaşayan her Yahudi ve Hristiyan bunu söylemektedir. Kendisinden bu şehadetle ilgili açıklanma istediğinde ise 'Muhammed size gönderilmiştir, bize değil derler'... O halde onlardan birinden bu sözü işitirsek (kelime-i şehadet) bu söze ilave olarak kendi dininden teberri ettiğini de işitmemiz gerekir. Kendi inancına muhalif bu sözü de (dininden biri olmayı) eklerse, ancak o zaman İslam'ına hükmederiz.'*

Daha sonra Serahsi hocası olan Abdulaziz el-Helevani'den: *'Bizim burada, Mecusiler dışında herkes Müslüman olduğunu söylüyor. Bu nedenle ancak Mecusilerden biri ben Müslüman'ım derse onun İslam'ına hükmedilir. Nitekim onlar kendileri için bu vasfı kabul etmezler. Zira onlar çocuklarına kızdıklarında 'Be hey Müslüman' derler, dediğini aktarır.'*

Bu konuda sadece Hanbeli mezhebinde La ilahe illallah ve namaz her yerde İslam alâmeti olarak kabul edilmiştir. Ama bunu alâmet kabul etmelerindeki şart, bu şahsın küfre girdiğinin belli olmamasıdır. Yoksa muayyen olarak bu şahsın küfrü sabit olmuşsa, yine kılmış olduğu namaz ona alâmet olmaz, demişlerdir. Bu görüşe göre de içinde yaşadığımız toplumun küfre girdikleri nokta belli olduğu için La ilahe illallah ve namaz onların İslam'ına alâmet olamaz.

Sonuç olarak; bugün yaşadığımız beldede İslam alâmeti kişinin mevcut olan şirklerden teberri etmesidir. İnsanları İslam'a davet eden, onları tağulardan sakındıran biri görülürse, hiç tanımasak bile başlangıç olarak o kişiye İslam'la hükmedilir. Çünkü İslam alâmetlerinden birini yerine getirmiştir. Daha sonra o kişinin küfrü görülürse, ancak o zaman ona kafir muamelesi yapılır.

Hatırlatma

Riddet ve küfür toplumunda La ilahe illallah, namaz vb. amelleri İslam alâmeti kabul edenlerin hükmü nedir?

Bu insanların hükmü, sadece fikir yanlışlığı ve içtihadî bir hatadır. Kendileri şirk koşmadıkları müddetçe bizim kardeşlerimizdir.

Davamızın sonu: Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

6. *Buhari, Müslim*

ekrembulca@tevhiddergisi.com

EKREM BULCA

Güzel Örnek Olmak

Örnek olma, bir şeyleri öğretmenin en güzel yoludur. Nasihatle, yazı ile öğretemediğimiz birçok noktayı örnek olma yoluyla öğretebiliriz.

Örnek olma ve örnek edinme hayatın en kaçınılmaz davranışlarındandır. Bu iki unsur insanoğlunun hayatını güzelleştiren önemli etkenlerdendir. Düşünüldüğünde, örnek kavramının, kişinin yaşam mücadelesi için yardımcı görevini üstlendiği görülecektir. Bundan dolayıdır ki, Allah *subhanehu ve teâlâ* Mekke'ye Kur'an'ı hayat kitabı olarak gönderirken sadece bununla yetinmemiş, o kitabı hayatına geçirerek ümmete örnek olacak Peygamberler de göndermiştir veya eski kavimlere gönderilen Peygamberleri örnek olarak göstermiştir.

"Andolsun, sizin için, Allah'ı ve ahiret gününü umanlar ve Allah'ı çokça zikredenler için Allah'ın Rasûlü'nde güzel bir örnek vardır." [1]

"İbrahim'de ve onunla beraber bulunanlarda sizin için güzel örnek vardır." [2]

Örnek olma, bir şeyleri öğretmenin en güzel yoludur. Nasihatle, yazı ile öğretemediğimiz birçok noktayı örnek olma yoluyla öğretebiliriz. Bu yolla, farkettirmeden konuları karşı tarafın bilinçaltına yerleştiririz. Bunun için Peygamberin şu kıssası bir derstir:

"Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem ashabıyla beraber bir gün tavaf için Kâbe'yi gider. Rasûlullah orada ashabına tıraş olmalarını ve kurbanlarını kesmelerini emreder. Fakat kimse de harekete geçmez. Rasûl, sözünü bir daha tekrarlar. Buna rağmen ashabın halinde hiçbir değişiklik olmaz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem: 'Ben emrediyorum siz ise itaat etmiyorsunuz' buyurur. Ümmü Seleme radıyallahu anha bunun üzerine: 'Ya Rasûlullah! Siz kalkıp tıraş olur, kurbanınızı keserseniz, ashabınız da bunu yapacaktır' diye Peygambere öneride bulunur. Rasûlullah Ümmü Seleme'nin tavsiyesine uyar. Bunun üzerine ashap Peygamberin yaptığı gibi tıraş olur ve kurbanını keser."

Okuduğumuz bu kıssadan sizin ve başkalarının alması gereken ders notu ise, yaşantımızla birilerine örnek olmaktayız ve bu örneklikle beraber birilerine bir şeyler öğretmekteyiz.

Peygamberler kendilerine verilen güzel örnek olma görevini, kendi dönemlerinde en güzel şekilde yerine getirdiler. Onlar bu misyonu yerine getirince en güzel nesil, örnek nesil yetişti.

1. 33/Ahzab, 21
2. 60/Mümtehine, 4

Bugün her tarafta İslam anlatılmasına rağmen örnek nesil yetişmiyorsa bu, her yönü ile örnek olabilecek kişilerin olmayışından veya bunların azlığındandır. Peygamberler vefat edince güzel örnek olma görevi âlimlere kalmıştır. Onların da itikadi, ibadî ve ahlakî konularda her yönü ile insanlara örnek olmaları gerekir.

Nitekim âlimler Peygamberlerin varisleridir. Bu mirasın parçalarından birisi de, iyi örnek olabilmektir. İyi örnek olabilmek, bir âlimin veya bir davetçinin veyahutta bir ilim talebesinin göstermesi gereken kaçınılmaz bir davranış şeklidir. Sıradan birinin yapmış olduğu bir davranış çok fazla önemsenmez ama Müslümanların önlerinde bulunan âlim, komutan, emir, imam, davetçi gibi şahsiyetlerin davranışları ise böyle değildir. Buna Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem siretinden, selefimizin hayatından birçok örnek verebiliriz. Rasûlullah'ın önderlik vasfından kaynaklı olarak insanlar onu taklit etmek için birbiriyle yarışıyorlardı. Ondan sonra gelip bu mirası devralan ilim ehli de, bu mirasın hakkını vermişlerdi. Peki ya bizler? Yani ilim talep eden kişiler... Bizim durumumuz ne halde? İşte tefekkür etmemiz gereken mesele budur.

Hatip'in bir dakika bile sürmeyen seccadeyi silkip dinarları yere atış hareketi, mescitte bulunan talebelerine izzeti ve Allah'tan başkasına kulluk etmenin zilletini öğretmeye yetmişti.

Âlimin yapmış olduğu bir davranış, söyleyeceği bin sözden daha da etkilidir, dersek herhalde yanlış söylememiş oluruz. Ki selefin hayatına baktığımız zaman, sözlerindeki güzelliklerin davranışlarında da tezahür ettiğini çok rahat bir şekilde görebiliriz. Sözü bir vadide, davranışı da başka bir vadide olan âlimi kim örnek alır ki?!

Selefin bu örnekliği hakkıyla yerine getirip, sözlerinde duranlar olduklarını okumaktayız kitaplarda. Ve her okuduğumuzda hayretler içinde kalıp *'Böyle insanlar gerçekten var mıydı?'*, deriz ve şaşkınlığımızı gizleyemeyiz. İmam Ahmed b. Hanbel rahimehullah bu ender insanlardan biridir. Mutezilenin bir zehir gibi beyinlere aşıladığı *'Kur'an mahlûktur'* fitnesi baş gösterdiğinde bu büyük imam, bir Peygamber varisi olarak bu fitnenin karşısında durmuş, Peygamberin mirasını devraldığından dolayı onların çektiği sıkıntıları sünnetullah gereği o da göğüslemişti. Bu imam işkence altındayken öğrencisi kendisine gelip: *'Ey imam tükendin artık ruhsatı tercih et' deyince imam dışarıdaki kalabalığı öğrencisine göstererek: 'Herkesin elinde kâğıt kalem imamın ağzından çıkacak bir sözü veya imamın örnek teşkil edebilecek bir davranışını beklemektedir.' der.'*

İmam Şafii'nin rahimehullah halifelerinden olan Yusuf b. Yahya el- Büveyti... Bu imam da aynı fitneye maruz kalmıştı. Kendisine *'Kuran'ın mahlûk olduğunu söyle aramızda kalsın'* denildiğinde bu imam bir Peygamber mirasçısı olarak şu cevabı vermişti: *'Bana yüz bin kişiye yakın bir halk uymaktadır. Bunun manasını anlamazlar.'* Bu söz üzerine bir buçuk kilo ağırlığında demirlere vurularak Bağdat'a götürür. Bu olaya şahit olanlardan birisi diyor ki; *'Onu bir katırın üzerinde götürülürken gördüm. Boynunda demirden bir boyunduruk, ayaklarında ise prangalar vardı. Boyunduruk ile pranga da demirden bir zincir ile birbirine bağlı idi. Bu şekilde götürülürken bir yandan da şöyle diyordu; 'Muhakkak ki Allah bütün mahlûkatı "Kun"(Ol) emri ile yaratmıştır. Eğer Allah'ın bu kelamı -yani "Kun" kelimesi- mahlûk olsa idi sanki mahlûkat bir mahlûk ile yaratılmış olurdu. Eğer bu durum mantığıma yatsaydı, onları tasdik ederdim. Ta ki gelecek insanlar, bu mevzu için bir kavmin demirler içerisinde öldüğünü bilip, gerçekleri anlasınlar...'*

İbni Mübarek diyor ki: *'Bir gün mescitte oturuyorduk. Ebu Hanife'nin odasına bir yılan düştü. Ebu Hanife dışında odada bulunan herkes kaçtı. Ebu Hanife'nin ise hiçbir tepki göstermeden yılanı tutup attığını, sonra tekrar yerine oturduğunu gördüm.'* Şöyle bir düşünelim; eğer Ebu Hanife de, diğerleri gibi yılanı görünce kaçsaydı, Ebu Hanife onlara vaaz verdiği ve onları eğittiği zaman onun sözlerine kulak asarlar mıydı? Veya Ebu Hanife onları cihad ve cesaret kavramları üzerinde eğitmeye cüret edebilir miydi?

Hatip el-Bağdadi hakkında zikredilen bir olaya göre; bir gün Alevilerden birkaçı kucaklarında bir yığın dinar ile onun odasına girdiler. Başlarındaki şahıs Hatip'e: *'Filanca kişi sana selam ediyor ve bazı ihtiyaçlarına harcaman için sana bunları gönderdi' dedi. Hatip, öfkeyle yüzünü buruşturarak: 'Benim bunlara ihtiyacım yok' dedi, Alevi: 'Sanki bunları azımsar gibisin' diyerek, kucağındaki dinarları, Hatip'in seccadesinin üze-*

rine boşalttı. Sonra da 'Burada tam üç yüz dinar var' dedi. Hatip öfkeden yüzü kıpkırmızı olmuş bir şekilde ayağa kalkarak, seccadeyi çekti ve dinarları yere döktü. Sonra da arkasını dönüp mescitten çıktı.

Hatip'in bir dakika bile sürmeyen seccadeyi silkip dinarları yere atış hareketi, mescitte bulunan talebelerine izzeti ve Allah'tan başkasına kulluk etmenin zilletini öğretmeye yetmişti. Bunu da, şöyle diyen bir talebesinin, sözünden anlıyoruz: *'O anda Hatip'in çıkışındaki izzeti ve yere oturmuş hasırların yarıklarından dinarları toplamaya çalışan alevinin zilletini kesinlikle unutamam.'*

Bunlar iyi örnekler. Bir de kötü örnekler var. Onlara ne demeli? Onlar da toplumda âlim, şeyh, profesör, ilahiyatçı olarak biliniyorlar. Ancak onların örneklikleri kötü örneklik olarak vasfedilmeye daha layıktır. Çünkü bu insanlar söz ve fiilleri ile insanları ateşe davet etmektedirler.

İyi örnek olmak ile alakalı verilen örneklerden selefimizin bu konuya ne denli önem verdiğini anladık. İyi örnek olmanın önemini maddeler halinde sıralayacak olursak;

1. Kemal derecesine ulaşmış canlı bir örnek, akıl ve basiret sahibi her insanın beğenisini, takdirini, hayretini ve sevgisini uyandırır.

2. Seçkin faziletlerle bezenmiş iyi bir örnek, karşısındaki kişilerde, bu faziletlere ulaşmanın imkân dâhilinde olduğu kanaatini uyandırır. Yani bunun imkânsız bir şey olmadığını insanların anlamalarını sağlar. İnsanın istediği takdirde bu güzel sıfatlara bürünebileceğini gösterir. Şüphesiz hal ile örnek olmak, lafzen örnek olmaktan daha etkilidir.

3. İnsanların bir sözle muhatap olurken o sözü anlama kapasiteleri birbirlerinden farklıdır. Fakat canlı bir örneği, mücerred göz ile görme konusunda herkes müsavidir/eşittir. Davetçinin insanlara ulaştırmak istediği anlam ve kavramları bu şekilde, yani canlı örnek olarak ulaştırması, söz ile ulaştırmasından daha kolay ve etkilidir. İmam Buhari Sahih'inde İbni Ömer'den *radıyallahu anh* şu hadisi naklediyor:

"Rasûlullah altından bir yüzük edinmişti. Rasûlullah'ın elinde altın yüzük gören her sahabe de birer altın yüzük edindiler. Bunun üzerine

Rasûlullah: 'Ben böyle bir altın yüzük edinmiştim, fakat kesinlikle onu takmayacağım' buyurarak yüzüğü çıkarmıştı. Bunu gören ashab da yüzüklerini çıkardılar. "

Peki ya ümmete yön veren âlimler ve ilim talebeleri... Bunların nasıl davranmaları gerekir?

Dualarımızın sonu: Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

abdulmetinaksoy@tevhiddergisi.com

ABDULMETİN AKSOY

Hala Düşünüp **Öğüt Almayacak mısınız?** -2-

Dikkat edilirse çağın fikir ve düşünce kargaşasına sebep olan, nokta gündemlerin tağutlara göre tayin edilmesi ve onların üzerinde tedebbürün yapılmasıdır.

Sistem milletin düşüncelerini kendi çarkının etrafına çekmiş, vatandaş ancak onun yaptığı liste üzerine düşünebiliyor. Siyasetiyle düşünceleri zehirleyen listede kimi zaman ırkçılık, örf, gençlik döneminde gezmek, eğlenmek, flört edinme, yaşlanınca emekli olma, en güzel şekilde nasıl dünyaya yatırım yapıp kazanırım vb. konular ana gündem olarak yer alıyor. Düşüncelerine bunların aşılandığı halk adeta pis kanları emmek için vücuda yapışan sülük gibi, bu habis düşüncelere dalmış yok olup gidiyor.

Dünya maişeti ve medyanın pompaladıkları düşüncelerimizi ve düşünmemiz gerekenleri tahrif etmekte. Panayırlarda slogan haline gelen *'düşünce özgürlüğü'* bir taraftan insanı ilah konumuna getirirken diğer taraftan da düşünmemiz gereken İslam'ın temel taşlarını yıkıp, yerine muhayyer düşünce listesi getiriyor. Ne gariptir ki, bu düşünce özgürlüğünün içerisinde İslam dininin kaidelerini *'tefekkür etme'* yer almamaktadır.

Düşünce özgürlüğü ile ön plana çıkan kanserli fikir akımı, bu itikatlarını haykırmaya ve yaşamaya başlayınca hem avam halk hem de Müslümanlar bundan etkilendiler. Buna dünden razı olan toplum bunu menfaat perestliği nedeniyle: *'Allah subhanehu ve teâlâ "Dinde zorlama yoktur"*[1] *ayetinde bizlere düşünce özgürlüğünü tavsiye etmiştir'* diyerek düşünce yatırımlarını hep dünyaya yaptılar. Bu toplumda yaşayan Tevhid Ehli ve muhafazakâr kesimler de düşünce özgürlüğünü: *'İtikat meselesinde caiz değil, bunun dışındaki meselelerde caizdir'* diyerek caiz olan ve olmayan diye iki kısma ayırdılar. Yani Allah'ın varlığına inanmada düşünce özgürlüğü yok, buna herkes inanmalıdır. Fakat Allah'ın subhanehu ve teâlâ indirdiği Kur'an'ın üzerine tefekkür etmede düşünce özgürlüğü vardır, dileyen bunun üzerinde tedebbür eder, dileyen de tedebbür etmez, bunda zorlama yok anlayışı Tevhid Ehli arasında maalesef yaygınlaştı. Bu anlayış Müslümanların hayatlarında düşünmeyi iptal ederken, Allah'ın subhanehu ve teâlâ *"Hala düşünüp öğüt almayacak mısınız?"*[2] ayetini de unutturdu.

1. 2/Bakara, 256
2. 32/Secde, 4

Elbette medyadan ve etraftan edindiğimiz gündemler, düşüncelerimize etki etmektedir. Gündemlerimiz İslam'ın maslahatına faydalı olacak mevzularsa bizlere olumlu yönde, fakat İslam'a ve kendi imanımıza zarar verecek konularsa olumsuz yönde etki edecektir. Dikkat edilirse çağın fikir ve düşünce kargaşasına sebep olan, nokta gündemlerin tağutlara göre tayin edilmesi ve onların üzerinde tedebbürün yapılmasıdır. Her ne kadar tağutlar, insanlara gündem belirleyip düşüncelerini bozsa da, biz Müslümanlar İslam'ın şiarlarını yeryüzüne hâkim kılmayı ve bunun için gerekli olan amelleri asıl gündem edinmeli, düşüncelerimizi sürekli bunların üzerine çevirmeliyiz.

İnsanın bir parçası olan düşünme ve düşünceler önemlidir. Düşüncelerimizi kaliteli hale getiren ana kaynak ise üzerinde düşünülen konulardır. O zaman, *'Neleri düşünüyor ve neleri düşünmeliyim?', 'Allah'ın subhanehu ve teâlâ düşünmemi istediği konular nelerdir?'* sorularını kendimize sormalıyız.

Evet, kardeşim kendimize sorduğumuz bu sorulardan *'Neleri düşünüyorum?'* kısmına sen cevap vermelisin. Çünkü seni, senden başkası daha iyi bilemez. Sana ait olan sorunun cevabını verdiysen, geri kalan suallerin müzakeresini de, Allah'ın yardımıyla seninle beraber yapalım.

Allah *subhanehu ve teâlâ* bizden, İslam'ın maslahatına ve imanımıza faydalı olacak her şeyin üzerinde tefekkür etmemizi istemiştir. Üzerinde düşünülmesi geren konular çok olduğundan, bunlardan sadece birkaçını sizinle paylaşmaya çalışacağım.

İslam'ın Temel Kaynağı Kur'an-ı Kerim'i Okurken Düşünmek

Kur'an hayrı ve bereketi bol olan bir kitaptır. Kur'an'ın hayrı, Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* isim ve sıfatlarıyla tanıma, bereketi ise itikat, amel, ahlak, ibadet, cennet, cehennem, zikir ve tefekkür gibi nice kavramları içinde barındırmasıdır. Her biri bizim için birbirinden değerli kardeşim. Bizler Allah'ın arşından inen bu incilerden istifade etmek istiyorsak, her ayetin üzerinde gereğince durup tefekkür etmeliyiz.

Kur'an'ın sadece okumak ve amel etmek için indiğini düşündük. Bu fikir, bizlerin hayatından

Kur'an-ı Kerim'in üzerinde tedebbür etmemizi iptal etti. Kitabımıza karşı en büyük hatayı yaptığımızın farkına varamadık. Böylelikle Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bizlere sundukların kaçırdık ve kendi kendimize zulmettik. Oysa Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* şu ayetini zihnimizden hiç çıkarmamalıydık:

"And olsun ki biz onu(Kur'an'ı) onların arasında düşünüp öğüt alsınlar diye evirip çevirdik. Hâlbuki insanların çoğu yüz çevirip nankörlük etmekten başka bir yol izlemediler." [3]

Kur'an'ın sadece başkalarına anlatmak için indiğini zannettik. Okuduğumuz her ayeti başkalarının küfrünü ve hatasını düşünerek okuduk. Ayetler üzerinden nasıl tefekkür etmemiz gerektiğini karıştırdık kardeşim. Kendimizi ayetlerle muhatap tutmayıp, hep başkalarına atfetmemiz ne kadar doğrudur sence. Bu çelişkili ameller içerisinde olanların halinin, Allah katında nasıl vasıflandırıldığını duymaz mıyız, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* şu ayetinden :

"İnsanlara iyiliği emredip, kendinizi unutur musunuz? Hâlbuki kitabı da okuyup durursunuz. Hala akıllanmayacak mısınız?" [4]

Kur'an'ı Kerim'i okurken tefekkür edersek, kendi hatamızı bulup hem Allah katında hem de cemaat içinde kötü halde olduğumuzu fark etmek veya fark edilmekten korktuk. Tespit ettiğimiz bu sorunları çözüm için ümmete ilettiğimizde, cemaatin içerisinde konumumuzun

3. 25/Furkan, 50
4. 2/Bakara, 4

düşeceğinden endişelendik. Ayetler üzerinde tedebbür etmeyi hep geri plana koyduk veya çıkan dersleri hiç üzerimize alınmadık. Oysa insanın kendi sorunlarını tespit etmesi, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* sana ikram ettiği bir lütuftur kardeşim. Herkese nasip olmayan bu hasenatı bir şeref olarak kabul etmeliyiz. Tarihteki ve günümüzdeki müşriklerin şirk koşma nedenlerine bakıldığında onların, kendi hatalarını fark edemedikleri görülecektir. O kadar ki hatalarını hep doğru kabul edip, savunuculuğunu yaptılar ve şirk koşmaktan vazgeçmediler. Bu bizim için ibret değil midir ki bu şerefe nail olmaktan kaçıyoruz? Bulduğun sorunlardan kurtulamamaktan korkma kardeşim. Allah *subhanehu ve teâlâ* çok rahmetli ve bağışlayıcıdır. Yeter ki sen, ayetler üzerinde düşünüp eksiklerini bulduktan sonra Rabbinden mağfiret dile. Allah da *subhanehu ve teâlâ* senden, bunu talep etmektedir zaten:

"De ki ey nefisleri aleyhine ileri giden kullarım! Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin. Çünkü Allah bütün günahları(hataları) mağfiret eder. Muhakkak O, çok çok mağfiret edendir, rahmet edendir." [5]

Dünyanın Bitişi, Ahiretin Başlangıcı Olan Ölümü Düşünmek

Dünya, yaşamın başlangıcı ve ebediyete hazırlık yapma yeridir. Elbette her ağacın solup gittiği gibi bu iptidanın iyi veya kötü sonu olacaktır. Evrenden ayrılıp ahirete geçişimize sebep olan etken ölümdür. Ölüm tefekkür edilmediği zaman ölümden sonraki mekânın şaki veya sait oluşu düşünülemez. İnsan göç edeceği evini düşünmez mi kardeşim? Dünyada bile kiralayacağımız veya satın alacağımız evin tasarımını düşünülebiliyorken, asıl taşınacağımız yerdeki evimizin, cennetteki villalardan mı ya da cehennem ateşiyle dolu harabelerden mi olacağının düşünülmesi gerekmez mi sence? Seni bu anlayışa itebilecek tek etken ölümü tedebbür etmendir. Bunun için Rabbinin şu ayetini her zaman yardıma çağırmalısın:

"Allah ölüm vaktinde ruhları alır. Ölmeyeninkini de uykusunda alır. Hakkında ölüm hükmü tayin ettiği kimselerin ruhlarını tutar, diğerlerini ise belirli bir süreye kadar salıverir. Muhakkak bunda düşünen bir topluluk için ayetler/öğütler vardır." [6]

Dünyada bile kiralayacağımız veya satın alacağımız evin tasarımını düşünülebiliyorken, asıl taşınacağımız yerdeki evimizin, cennetteki villalardan mı ya da cehennem ateşiyle dolu harabelerden mi olacağının düşünülmesi gerekmez mi sence?

Ölümü düşünmek, dünya ile ahiret arasında denge kurmanın ölçüsüdür. Bu ölçüyü hayatından çıkarırsan, günümüzde sadece dünyaya ağırlık verildiği gibi tek tarafa ağırlık verirsin. Buda senin iki tarafı da kaybetmene neden olacaktır kardeşim. Her iki yerde de saadette olmak istiyorsak ölümü düşünmeye iten etkenlere yapışmalıyız. Mesela, kabirleri ziyaret etmek en güzel yöntemdir belki de bizim için. Peygamberimiz gibi mezarlığa varıp:

"Bu diyarın mümin ve Müslüman sakinleri. Selam sizin üzerinize. Biz de Allah'ın izniyle size kavuşacağız." [7]

deyip, onların diğer taraftaki konumlarını düşünmek... Böyle bir programımız var mı acaba? Bak, sana Peygamberin ne tavsiye ediyor kardeşim:

"Kabirleri ziyaret edin ki ölümü hatırlayasınız." [8]

Belki de kabirleri ziyaret edip ölümü hatırlamayalı yıllar oldu. Ailemizden biri ölünce o an ölümü az da olsa hatırladık. Derken aradan zaman geçtikçe, tekrar ölüm yokmuş gibi yaşadık, çalıştık, ölümü hiç tefekkür edemedik. Ölüm gelmeden fırsatı değerlendirmeli, sürekli onu düşünmelisin kardeşim. Senin için, din kardeşin olan Muaz bin Cebel'in *radıyallahu anh* yaşantısı örnektir, Muaz bin Cebel şöyle anlatıyor:

"Bir gün Rasûlullah'ın huzuruna varmıştım. Bana: 'Ey Muaz! Sen, bu akşam nasıl sabahladın?' buyurdu. Ben de: 'Ya Rasûlullah! Allah Teâlâ'ya iman etmiş olarak sabahladım' dedim. Bunun üzerine Rasûlullah Efendimiz:

5. 39/Zümer, 53

6. 39/Zümer, 42
7. İmam Müslim
8. İmam Müslim

'Ey Muaz! Senin her sözünün doğruluğuna bir delilin vardır. Bu sözünün doğruluğunun delili nedir?' buyurdular. Ben de şöyle cevap verdim: 'Ya Rasûlullah! Ben, geceden, gündüze çıktığım zaman, bir daha akşamı beklemem. Akşam olduğu zaman da, sabaha kadar yaşayacağımı hiç ümit etmem. Bir adım attığım zaman, ikinci adımı atacağımı sanmam. Her insanın bir eceli olduğunu bilirim. Ecelinin saati geldiği zaman, o anda ecelinin ona yetişeceğini de bilirim. Bütün insanlar mahşerde haşr olunurlar. Kimisi Peygamberi ile beraberdir. Kimisi de taptıkları ile beraber olacaktır. Ben ise, kendimi sanki cehennemdeki insanların azaplarını ve cennetteki insanların nimetlerini her an görüyormuş gibi düşünürüm.' Bunun üzerine Rasûlullah Efendimiz buyurdu ki: 'Ey Muaz! Sen en güzel olanı yapıyorsun. Böyle düşünmeye devam et ve bundan hiç ayrılma!' "

Her Şeyimiz Olan Ümmeti ve Cemaati Düşünmek

Cemaatin ve ümmetin halini, gidişatını, hem maddi hem de manevi yönünü düşünmeliyiz. Düşündüğümüz listeye cemaati dâhil etmeliyiz kardeşim. Bir aile ferdi, ailesinin her yönünü düşündüğü gibi bu ümmetin ferdi olanlar da cemaatin her yönünü tefekkür etmelidir. Mesela, ümmet olarak yeryüzüne İslam dinini hâkim kılmayı hedeflemişiz. Edindiğimiz bu gaye uğrunda her şeyimizle mücadele etmemiz, hepimizin üzerine gerekli olan sorumluluktur. O zaman *'Davanın yerel ve genel hedeflerine ulaşması için ne yapabilirim?', 'Cemaate nasıl bir öneri sunarım da ümmet dünyada zafer kazanır?'* gibi soruları sorup kendimizi bu şekilde cemaatin halini düşünmeye sevk etmeliyiz. Ola ki Allah *subhanehu ve teâlâ* senin düşüncenle ümmete zafer verir. Hendek gününü hatırlar mısın, cemaat ile düşman karşı karşıya, ortada büyük bir savaş, kâfir İslam dinini yok etmek için orada. Selman-ı Farisi cemaati düşünerek kendi kavimlerinde yaptıkları savaş taktiğini sundu. Cemaat bu düşünce ve Rabbimin dilemesiyle zafer elde etti. Peki, bugün bizlerin cemaat için böyle düşünceleri var mı acaba? Unutma, unutma kardeşim! Cemaatin ve ümmetin senin düşüncelerine ihtiyacı vardır.

Yaptıklarımızı ve yapacaklarımızı cemaati düşünerek yapmalıyız. Sergilediğimiz davranışlar, içinde bulunduğumuz topluluğu yakından ilgilendirmektedir kardeşim. Senin veya bizlerin yaptığı bütün yanlışlar cemaatin simgesine zarar verir. Uhud gününü zihninde canlandırır mısın; Peygamber bazılarını oklarıyla düşmanı etkisiz hale getirmek için dağın tepesine koymuştu. Oradakiler bir an gafletleriyle ganimetlere yönelmişlerdi. O an bu yaptıklarının cemaate olumsuz yönde etki edeceğini düşünemediler. Nitekim olumsuz yönde etkilenildi. Ya bugün bizler, sigara içtiğimizde, harama baktığımızda, kötü ortamlarda bulunduğumuzda, ticaretteki yanlışlığımızla veya buna benzer davranışlarımızla cemaate zarar vermiyor muyuz sence? Unutma, unutma kardeşim! Dünyada cemaat, ümmet, senin davranışlarınla tanınıyor.

Kıymetli müzakere arkadaşım! Seninle bu ayki müzakeremizin konusunu bunlar oluşturdu. Rabbim bizlere hakkın diliyle müzakere etmeyi, fehmettiklerimizle amel etmeyi nasip ve mukadder eylesin. Bir sonraki sayımızda buluşma dileğiyle.

Davamızın sonu Alemlerin Rabbine hamd etmektir.

Cihad Yolundaki Sabiteler

Mukaddime

İslamî hareketin her dönemde çeşitli fikirlerin, görüşlerin rüzgarına kapıldığını, fertlerin de hareketi bazen siyasi, sosyal eksenlerde değerlendirebildiğini görmekteyiz. Bu karmaşalar doğal olarak menheci sapmalara sebebiyet vermektedir. Bu ve buna paralel birçok sebepten dolayı Şehid Şeyh Yusuf El-Uyeyri'nin 'Sevabit Alâ Darbi'l Cihad' isimli risalesinin bölümlerini peyderpey çevirip, yayınlamaya gayret edeceğiz.

Yusuf El-Uyeyri –Allah ona rahmet etsin- Suud'un ilim ve cihad ehlinden olan bir zattır. Kendisi 30 Rebiü'levvel 1424/1 Haziran 2003 tarihinde Suud Şer Devleti'nin saldırısına maruz kalarak inşallah şehid olmuştur. Allah şehadetini kabul etsin. -Çeviren-

Giriş

Bizlere sapasağlam bir din veren ve sıratı müstakime ileten Allah'a hamd olsun. Salat ve selam insanlığın muallimi, yaratılanların en hayırlısı Ademoğlunun en faziletlisinin üzerine olsun. En faziletli salat ve selamlar ona, ailesine ve ashabının üzerine olsun.

Şüphe yok ki, her menhecin sabiteleri ve müteğayyiratları/değişkenleri vardır. Sabiteler, zamanın, mekanın veya şahısların değişmesi ile beraber değişmeyen, sarsılmayandır. Bundaki kanaat ve yakinî inanç, sabit olan naslara dayanmakta olup, şüphenin de kendisine ulaşmadığı bir ilimdir. Bunların değiştirilmesi ise mümkün değildir. Bu sabiteler, yüce dağlar gibi olmasının yanında, bu yolda yürüyen kimselere yol gösterecek apaçık işaretlerdir.

Müteğayyirat (Değişken) ise; sabitelerin zıddıdır ki, bunlar menhec ve ilkelerde ikincil meselelerdir. Bunlar asıl olmayıp, füru olan durumlardır. Zamanın, mekanın ve şahısların değişmesiyle değişir. Bunların genel şer'i kuralları vardır. Bunun ayrıntısı ise, müçtehitlerin delilleri ile yaptıkları içtihatlara göre ölçülür. Bunlar tartışmaya da açık olan meselelerdir.

Bizim için burada -özellikle bugünlerde- önemli olan şer'i nasların, cihad hakkında işaret ettiği sabitelerden bahsetmektir. Bu sabitelere bugün dünden daha fazla dönüp, anlatmaya, yaymaya, anlamaya ihtiyacımız var. Bugün, yaralı olan ümmetin bu kötü durumunda, bazı kimselerin bu sabiteleri değişkenlere çevirmek için üzerinde konuştuğu, sözü uzattıkları sabitelerimize hakiki manada dönmeye muhtacız.

Kardeşim, cihad yolunu bize çizen sabitelerin hepsini değil de bazılarını senin önüne koyacağız. Bizim bu sabitelerin yazımının arkasında hedeflediğimiz; zulüm ve yalan giydirilmiş olan cihad menhecini, bu bağlardan kurtarmaktır. Cihad menheci, bugün şer'i bir delile dayanmadan canlılığını yitirme, sınırlama, kayıtlandırma yapan bir çok propagandalara maruz kalmaktadır. Bu propagandalar; kimi zaman bu şiara çağıran kimselerin yanlış anlaşılması ve yanlış uygulamaları nedeniyle olabilmektedir. Bu engellerden biri; kendisini fıkha nispet edenlerin, bu ibadet ile amel etmenin şartını ortaya çıkarmalarıdır ki, bu konuda imamlardan hiçbirisi bu şartları getirmemişlerdir. Kendisini İslam'a nispet eden haddi aşan

kimselerin bütün oturumlarda cihadın zamanımızı düzeltemeyeceğini mırıldanmaları da bir başka engeldir. Ve bunların en önemlisi ise; bu ibadete/şiara savaş açan Haçlı ittifakıdır. Çünkü bu şiar, sömürgeci Amerikan'ın dünya ülkelerini sömürme çıkarlarına ters düşmektedir.

Cihad yolunun sabitelerini yaymak, Allah'ın izni ile cihad anlayışını düzeltecek ve yolunda duran zalim engellerin kalıntılarını temizlemeyi gerçekleştirecektir. Cihad anlayışının düzeltilmesinden sonra ruhi alanda, sonra fikrî ve menhecî alanda ve son olarak da amelî alanda bu ibadete bağlanmamız mümkün olacaktır. Bu şiarı canlandırmak, açıklama ve beyan gibi çabalara ihtiyaç duymaktadır. Bu açıklama ve beyan ise, vakıadan kopuk, mücerret fıkhı bilgi ile sınırlı olmamalıdır. Bu da fıkıh gibi matlup olmalıdır. Bu, fıkıh gibi istense de, bu fıkhı ve şiarı (Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem* ve ashabı gibi) vakıaya tatbik etmeye götürecek bir menhec ile bağdaştırmaya ihtiyaç duymaktadır.

Sözü daha da açarak, ibadeti bağlarından soyutlamak için şöyle örnek verebiliriz; Şüphesiz Allah *subhanehu ve teâlâ* namazı bizden öncekilere de farz kılmıştır. Fakat Allah *subhanehu ve teâlâ* bu ibadetin edasını manastırlar ve havralar ve diğerleri gibi özel mekânlara has kılmıştır. Allah *subhanehu ve teâlâ* Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* ümmetine bunu (namazı) farz kıldığında, bu ibadeti mekânsal bağından kurtarmıştır. Nebi'ye *sallallahu aleyhi ve sellem* de kendisinden önce hiçbir Peygambere vermediği şeyleri vermiştir. Allah'ın bu verdiklerini de Buhari ve Müslim'de Cabir'den gelen hadiste Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle açıklamıştır:

"Tüm yeryüzü bana mescid ve temiz kılındı. Ümmetimden herhangi bir kimse namaza yetiştiğinde onu kılsın."

Bu şekilde tüm yeryüzü bu ibadetin eda edilmesi için uygun olmuştur. Yalnız yedi yer diğer delillerle bundan istisna edilmiş olup, bunlar da zaruret halinde yapılabilir. Bu ibadetin, bu bağlardan kurtarılması, kulların onu eda edebilmesi için bir kolaylaştırmadır ve meşakkatsiz olmuştur. Bu ibadetin Allah tarafından kayıtlandırılıp, sonra bu kaydın kaldırılması, O'nun bildiği bir hikmettir.

Biz bugün cihad şiarının sabitelerini zikrettiğimizde, başıboş, işe yaramaz insanların zalimce ve günahkarca koymuş olduğu bağları kaldırmış olacağız. Bu yaptıklarıyla sübutu(bize geliş yolu) ve delaleti(işaret ettiği) kesin olan naslara itiraz etmişlerdir. Kendisini İslam'a nispet eden kimselerden; 'Medeniyetlerle çatışmanın yıkımdan ibaret olduğunu, İslam'ın bundan ve bu çatışmadan uzak olduğunu, bizlerin medeniyetlerle yaşamaya, barışa, şiddeti ve silahlı çatışmayı -cihadı- bir kenara bırakmaya ihtiyacımız olduğu" gibi sözleri söyleyenleri duymuş olduk. Bunun yanında azımsanmayacak kadar kimsenin bu şiarla savaşmak veya ortadan kaldırmak için hoşgörü, vasatçılık veya dinler arası diyalog adı altında konferans ve toplantılara katıldıklarını da görmüş olduk. Cihad ve mücahidlere çılgınca saldıran haçlı ittifakını kutlayarak, İslam'a kendisini nispet edenlerin önünde daha büyük bir sayının şiddet ve terörizm adıyla cihad ameline karşı mücadeleleri üzere kurulu olan müzakere ve planlarını desteklediğini gördük.

Cihad yolunda sabite olan işaretlerin açıklanması, farklı yerlerden cihadı kötüleyenlerin iddialarına cevap vermek için, cihada haksızca karıştırılmış bazı anlayışların ortadan kaldırılması için, bu yazıda bazı sabitelerin üzerinde duracağız.

(Bir sonraki sayının konusu: **Birinci Sabite: Cihad Kıyamete Kadar Devam Edecektir!)**

Şeyh Yusuf El-Uyeyri *(rahimehullah)*
Özcan YILDIRIM, Tevhid Dergisi için çevirmiştir.

Yiğit İnan | yigitinan@tevhiddergisi.com

İslam'a ve İslam'ın Hükümlerine **Tam Bağlılık ve Teslimiyet** -1-

Zahirî teslimiyet, insanın Allah ve Rasûlü'nün emirlerini yerine getirmesidir. Bâtınî teslimiyet ise zahirde ifa edilen bu emre, kalpten bir sıkıntı duymamaktır.

'Bugün insanlar neden kendilerine bir takım önderler edinmektedirler?', 'Neden bu önderlerinin hükümlerine sanki 'ilahi' bir hükümmüş gibi sarılmaktadırlar?', 'Neden tabi olduklarını iddia ettikleri dinin sahibi olan Allah'ın subhanehu ve teâlâ hükümlerinden yüz çevirmiş vaziyettedirler?' gibi soruların beynimizi kemirdiği şu dönemde, insanlığın son derece garip olan hallerine şahitlik etmekteyiz. Azımsanmayacak derecede fazla olan büyük bir kitle, sanki bir eylem birliği etmişçesine kendilerini nispet ettikleri şeyden fersah fersah uzaklaşarak, dini mehcur bir vaziyete düşürmüşlerdir. Peki, bunun altında yatan asıl neden nedir? İşte her şeyden önce irdelenmesi gereken mesele budur. Toplumun üzerine yağan bu dalâlet yağmuruna bakıldığı takdirde, bu yağmuru getiren bulutun İslam'a ve onun hükümlerine karşı ciddiyetsizlik, lakaytlık ve teslimiyetsizlik olduğu görülecektir. Toplumun bu dine olan ciddiyetsizliği ve bu dine teslim olmayışı, onları helak eden bir sele maruz bırakmıştır. Lakin bu durum sadece dalâlet içerisinde olan kâfirlere has bir durum olmayıp, gaflet içerisinde bocalayan müminleri de ilgilendiren bir mevzudur. Bu yazımızda *'Bizi bu dinin esası olan teslimiyetten alıkoyan nedir?'* sorusunun üzerin de yoğunlaşarak, bağlılık ve teslimiyet konularını açıklamaya çalışacağız. Söylemiş olduğumuz doğrular Allah ve Rasûlü'ne ait olup, yanlışlar ve hatalar ise bizden ve günahkâr nefsimizden kaynaklanmaktadır.

Teslimiyetin en büyük delili, müntesibi olmakla şeref ve izzet bulduğumuz *'İslam'* kelimesidir. İslam kelimesi, kendi içerisinde teslimiyet manasını barındıran bir kelimedir. Hatta Allah subhanehu ve teâlâ ayette şöyle buyuruyor;

"Rabbi ona 'teslim ol' deyince, İbrahim

'Âlemlerin Rabbine teslim oldum' dedi." [1]

Hanif bir Müslüman olan İbrahim *aleyhisselam*, Rabbinin bu isteğine *'Âlemlerin Rabbine teslim oldum'* diyerek iktida etmiştir. Buradan, teslimiyetin İslamiyet'in şartı olduğu anlaşılmaktadır. *'Ben Müslümanlardanım'* diyen herkes için teslimiyet, mutlak manada yerine getirilmesi gereken bir zorunluluk ve sorumluluktur. Çünkü kişi ancak Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* hükümlerine teslimiyeti ile beraber Müslüman ismini alabilir. Kişinin Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* hükümlerine teslimiyet göstermeksizin Müslüman bir fert olabilmesi düşünülemez.

İslam isminin, ancak kendisinin yerine getirilmesi ile alınabilen bu teslimiyetin hem zahirde hem de batında meydana gelen bir teslimiyet olması gerekir ki, kişi selamete erebilsin. Nitekim Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurmaktadır:

"Hayır! Senin Rabbine andolsun ki, aralarında çekiştikleri şeylerde seni hakem kılıp sonra senin verdiğin hükme, içlerinde hiç bir sıkıntı duymaksızın, tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça, iman etmiş olmazlar." [2]

Bu ayetten hareketle konunun daha iyi anlaşılması amacı ile teslimiyeti iki kısma ayırmamız mümkündür;

1. Zahirî teslimiyet
2. Bâtınî teslimiyet

Zahirî teslimiyet, insanın Allah ve Rasûlü'nün emirlerini yerine getirmesidir. Bâtınî teslimiyet ise zahirde ifa edilen bu emre, kalpten bir sıkıntı duymamaktır. Kaldı ki yukarıda zikretmiş olduğumuz ayet bu manalara delâlet etmektedir. Ayetin ilk kısmında çekişmeli meselelerde Rasûlullah'ı *sallallahu aleyhi ve sellem* hakem tayin etmek zahiri bağlılık ve teslimiyettir. Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* verdiği hükme karşı kalpte herhangi bir marazın veya düşüncede herhangi bir sıkıntının olmaması hali ise, batınî bağlılık ve teslimiyet halidir. Ki bu da zikrettiğimiz ayette geçmektedir.

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bu ayette kendisi üzerine yemin etmiş olması, meselenin ne kadar

ciddi olduğunu göstermektedir. Allah *subhanehu ve teâlâ* bu teslimiyet hali oluşmaksızın imanın gerçekleşmeyeceğine dair, Aziz olan nefsi üzerine yemin etmektedir. Peki, Rabbimizin bu denli ciddiyetle üzerinde durmuş olduğu bir meseleye karşı, insanların tutumları nasıl olmuştur? Acaba insanlar Allah'ın vaaz ettiği hükümlere, içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın *'ama'*ları, *'bence'*leri bir kenara bırakarak *'İşittik ve itaat ettik'*[3] mi demişlerdir? Maalesef ki böyle değil! Allah'ın rahmet ettiği hayırlı bir azınlık müstesna, birçok insan zahiren bile bunu gösterememişlerdir. Halbuki İslam olan kişi, aynı zamanda teslim olmuş olan kişi değil midir?! Bir tarafta İslam iddiası, diğer tarafta içten duyulan bir sıkıntı ve hükme karşı gevşeklik... Bir tarafta ağız dolusu *'Ben Müslümanım'* iddiası, diğer tarafta *'Bence bu böyle olmalı', 'Ama bugün içerisinde olduğumuz şartlar buna elvermiyor'* sözleri... Bir tarafta sahabenin İslam'ı, diğer tarafta ise toplumun sanki bir mirasmış gibi babadan oğula sürdürdükleri isyanı... Bir tarafta yapı taşını teslimiyetin oluşturduğu ilahi bir din, diğer tarafta ciddiyetsizlik ve lakaytlıktan müteşekkil atalardan menkul bir din... Ne kadar da tuhaf bir iddiadır bu insanların İslam iddiası! İlimsiz bir kişinin âlimlik iddiasında bulunması, korkak birinin cesurluk iddiasında bulunması veya fakir birinin zenginlik iddiası kadar tuhaf...

İslam iddiaları ile zahir ve batınları birbirine paralel olmayan bu insanlar, bu İslamsızlıklarını/teslimiyetsizliklerini belli şekillerde icra etmektedirler. Bu şekilleri maddeler halinde yazıp açıklayalım.

1. Nasları Tevil Etmek: Şunu belirtmek

1. 2/Bakara, 131
2. 4/Nisa, 65
3. 24/Nur, 51

Kendilerini dine teslim etmektense, dini kendileri teslim almaya çalışan bu insanlar, yirmi birinci yüzyılda kendi heva ve heveslerine uygun bir din oluşturma çabası içine girmişlerdir.

gerekir ki sahih olan tevil, Ehli Sünnet'in kimi naslar üzerinde uygulamış olduğu tevil şeklidir ve konumuzla alakası yoktur. Burada kastetmiş olduğumuz tevil hiçbir dayanağı olmayan bozuk olan tevildir. Hatta bu bozuk tevili *'tahrif'* olarak adlandırmamızda -Allah subhanehu ve teâlâ en doğrusunu bilmekle beraber- bir sakınca yoktur.

Şeyh Abdulkadir b. Abdulaziz bu konuda diyor ki: *'Aslında tevil, şeriat hükümlerinin dışına gizli olarak çıkılması ve bağlılık kuralının çiğnenmesidir. Ancak bunu yapan kişi, açıkça İslam'a muhalefet etmeye cesaret edemediği için, tevil yolu ile gizlemeye çalışarak ona muhalefet etme yoluna gider. Naslara muhalefet ettiği halde, onlara sarılıyor görüntüsü verir.'*

Şeyh'in bu dediğine, özellikle bizim yaşadığımız coğrafyada çokça rastlamak mümkündür. Size geçtiğimiz Ramazan Ayı'nda karşılaştığım tevil veya tefsir adı altında yapılan *'tahrif'* örneğini aktarmak isterim. Dinlemiş olduğum bir programda bir şahıs Allah'ın subhanehu ve teâlâ bir ayetini insanlara tefsir etme çabası içine girmişti. Açıklamaya çalıştığı ayet Mücadele Suresi'nin ilk ayetleri. Bu ayet ve bu ayetin nüzul sebebi ile beraber bir küfür dini olan demokrasi ve bu sistemin bir parçası olan yargı sisteminin ne kadar önemli bir sistem olduğuna dair kendince bir istidlal(!) yaptı. Allah subhanehu ve teâlâ bu ayette şöyle buyuruyor;

"Gerçekten Allah, eşi konusunda seninle tartışan ve Allah'a şikâyette bulunan (kadın)ın sözünü işitti. Allah, aranızda geçen konuşmaları işitiyordu. Şüphesiz Allah, işitendir, görendir." [4]

Şahıs: *'Ayetin kendisi sebebiyle indiği kadın, şikâyetini önce Rasûlullah'a sallallahu aleyhi ve sellem iletti. Ancak bir cevap alamayınca şikâyetini Allah'a subhanehu ve teâlâ açtı. Bu da bize bugün ki yargı sisteminin pratize edilmiş halini göstermektedir'*(!) mealinde sözler söyleyip bir üst mahkemelere başvurmanın güzelliğinden dem vurarak, demokrasiyi öve öve yere göğe sığdıramadı. Kendince yapmış olduğu bu *'tevil'* işlemi, aslında *'tahrif'* olarak isimlendirilmeye daha layıktır. Çünkü Allah'ın subhanehu ve teâlâ birçok ayeti, demokrasinin bütün organları ile beraber bir küfür dini olduğunu ve bir kişinin bu dini reddetmeden imanının geçerli olmayacağını ispatlamaktadır.

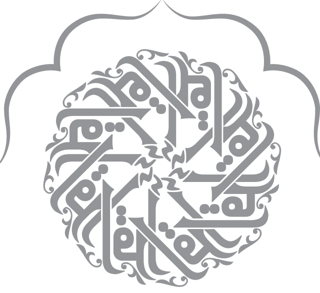
Yapılan tahrif örnekleri sayılamayacak kadar çoktur. Kendilerini dine teslim etmektense, dini kendileri teslim almaya çalışan bu insanlar, yirmi birinci yüzyılda kendi heva ve heveslerine uygun bir din oluşturma çabası içine girmişlerdir. Şeyh'in dediği gibi bunu açıktan yapamadıkları için tevillerini ve tahriflerini Allah'ın subhanehu ve teâlâ ayetlerine musallat etmişlerdir. Bu insanların cihadı, *'Allah yolunda çalışmak ve nefisle mücadele etmek'* olarak tahrif ettiklerine çokça rastlarız. Ya da kadını daha da değerli kılan hicabı, *'kalp temizliği'* şeklinde yorumladıklarına şahit oluruz. Ve daha birçoğunu duymakta ve görmekteyiz.

Önümüzdeki ay, zahir ve batınları birbirine paralel olmayan bu insanların bir diğer özelliğini, **'Nasların Bazılarını Alırken Bazılarını Almamak'** başlığı altında yazamaya çalışalım.

Dualarımızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

4. 58/Mücadele, 1

keremcaglar@tevhiddergisi.com | Kerem Çağlar

Mele

Tağutu ve tağuti düzenleri ayakta tutan ve kemale erdiren en önemli unsur mele zümresidir.

'Mele' sözcüğünü Kur'an'ı Kerim'i okuyup da bilmeyen veya Kur'an'ı dinleyip de duymayan kimse yoktur. Sözlük anlamı itibariyle *'Bir topluluğun ileri gelenleri, seçkinleri...'* manasına gelir. Bazı alimler bu tanımı biraz daha ayrıntılandırmışlardır. Şöyle ki;

Mele: Bir düşüncede, özel ve yüksek hayat standartlarıyla göz dolduranlardır.

Mele: Yönetici, eşraf ve kanaat önderi olarak halk üzerinde büyük etkisi olan güç ve yetki sahibi elit tabakadan olan insanlardır.

Mele: Büyük bir sedir ağacı gibi görünürdeki heybet ve ululuklarıyla, hoşlukları, durumlarının ve şartlarının göz kamaştırıcılığıyla gönüllerin teveccüh ve iştiyakını celbeden topluluktur.

Mele: Devlet başkanının/hükümdarın en yakınında bulunma imtiyazına sahip kimselerdir. Bunlar devlet otoritesinin siyasi, askeri, iktisadi ve sosyal alanlarda direk ya da servet sahipleri ve kanaat önderleri gibi dolaylı olarak tamamlayıcı unsurlarıdır.

Günümüzdeki bakanları, ordu komutanları, üst düzey bürokratları, büyük sermaye patronlarını, kalabalık kitleleri ve yaygın örgütlenmeleri olan siyasi partilerin başkanlarını ve toplumda güçlü konum sahibi bazı kanaat önderlerini çağdaş melelere örnek olarak verebiliriz.

Kur'an'ı Kerim'de tevhid mücadelesinin anlatıldığı Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* kıssalarında bazen farklı lafızlarla da olsa benzer anlamlarda karşımıza çıkmaktadır *'Mele'* karakterleri.

"Böylece her ülkenin mücrimlerini bozgunculuk yapsınlar diye onların ileri gelenleri kıldık. Onlar yalnız kendilerini aldatırlar, ama farkında değillerdir." [1]

Tevhid mücadelesinde emrolundukları devlet görevini yerine getirmeye başlayan Peygamberlerin karşısına çıkan ilk zümrenin de meleler (ileri gelenler) zümresi olduğu anlaşılmaktadır.

Kavimlerin Tevhid Davetinden Yüzçevirmelerinde Melelerin Etkisi

- **Nuh Kavminin Önderliğindeki İnatçılıkları**

"Kavminden meleler (ileri gelenler) dediler ki: 'Biz seni gerçekten apaçık bir sapıklık içinde görüyoruz!' " [2]

Nuh'un *aleyhisselam* tevhid daveti karşısında, başta meleleri olmak üzere kavminin davetten kaçışı, yüzçevirmesi, kulak tıkaması ve ayak direyip kibirlenerek küfürlerinde inat etmeleri Nuh'u *aleyhisselam* epey yormuştu.

Rabbine şikâyette bulundu Nuh *aleyhisselam*:

"...Rabbim! dedi, doğrusu bunlar bana karşı geldiler de malı ve çocuğu kendi ziyanını arttırmaktan başka bir işe yaramayan kimseye uydular." [3]

Melelerin önderliğinde küfürlerinde inatla direten o sapkın kavim, putlarını koruma üzerine birlik ve beraberliklerini pekiştirme

1. *6/En'am, 123*
2. *7/Araf, 60*
3. *71/Nuh, 21*

Sapkınlıkları üst noktaya varan meleler, işte böyle Hud'u aleyhisselam çarpılmış sayarak, onu kavminin nezdinde, yani kamuoyunda mahkum ettirmeye azami gayret göstermişlerdir.

telaşındalardır.

"Ve dediler ki; Sakın ilahlarınızı bırakmayın; hele Ved'den, Suva'dan, Yeğus'tan, Ye'ük'tan ve Nesr'den asla vazgeçmeyin!" [4]

- **Ad ve Semud Kavimlerinin Melelerinin Kışkırtıcı Elebaşları**

Hud da aleyhisselam öncelikle kavminin melesinin alay, tepki ve düşmanlıklarıyla karşılaştı.

Görkemli İrem şehrinde muazzam köşkler, müstahkem kaleler ve su mahzenleri yanında, bulundukları güzergahta gelip geçenlerle eğlenmek için yapılan güvercin kaleleri gibi yüksek binalar ile tepelere dikilen abideler yapan Ad kavmine melelerinin kışkırtıcı elebaşılığında Hud'u aleyhisselam yalanladılar.

Hud aleyhisselam onları tevhide davet ederken kavminin Meleleri ise: *"...Tanrılarımızdan biri seni fena halde çarpmış!"*[5] diye kendisiyle alay edip şaşkınlık ve çarpılmışlıkla itham ediyorlardı.

Sapkınlıkları üst noktaya varan meleler, işte böyle Hud'u aleyhisselam çarpılmış sayarak, onu kavminin nezdinde, yani kamuoyunda mahkum ettirmeye azami gayret göstermişlerdir.

Ad kavmi, melelerinin açtığı yolda ve gösterdikleri ülküde hareket ederek Peygamberlerine eziyet ettiler. Üstelik bunu yaparlarken kendilerinin hak üzere olduklarına ve doğru olanı yaptıklarına inanıyorlardı. Zira Hud'u aleyhisselam seçkin ve imtiyazlı konumları için büyük bir tehlike olarak görmekteydi kavminin ileri gelenleri.

Salih'in aleyhisselam Peygamber olarak gönderildiği Semud kavmi de inkar ve azgınlıkta önceki kavimlerden aşağı kalmadılar.

Bilindiği üzere Semud kavmi Şam ile Hicaz arasındaki Hicr bölgesinde yaşamış güçlü bir kavim idi. Dağlarda, vadilerde kayaları, mermerleri keser ve biçerler, yontma taşlardan ihtişamlı saraylar, evler, havuzlar istedikleri binaları yaparlardı.

"Kavminin melesinden (ileri gelenlerinden) büyüklük taslayanlar, içlerinden zayıf görülen inananlara dediler ki: 'Siz Salih'in, Rabbi tarafından gönderildiğini biliyor musunuz? Onlar da şüphesiz biz onunla ne gönderilmişse ona inananlarız' dediler. Büyüklük taslayanlar dediler ki: 'Biz de sizin inandığınızı inkar edenleriz.' " [6]

"Salih o zaman onlardan yüz çevirdi ve şöyle dedi: Ey kavmim! And olsun ki Ben size "Rabbimin vahyettiklerini tebliğ ettim ve size öğüt verdim; fakat siz öğüt verenleri sevmiyorsunuz." [7]

Peygamberlerini yalanlayıp tevhid davetinden yüz çevirerek kahredici bir inatla melelerine tabi olan Semud kavminin akıbeti de şiddetli bir depremle yurtlarında dizüstü donakalmaktan başka bir şey olmadı.

- **Nemrud'un ve Melesinin İbrahim'e ve Tevhid Davetine Karşı Gösterdikleri Düşmanlık**

Kavminin taptığı putları kırdığı için hükümdar Nemrud tarafından ateşe atılan İbrahim'in aleyhisselam örneğinde, kavminin melesinin etkisi açıkça görülmektedir.

"(Bir kısmı)'Eğer iş yapacaksanız yakın onu da ilahlarınıza yardım edin!' dediler." [8]

Nemrud ve melesinin İbrahim'in aleyhisselam tevhid davetine düşmanlıkları o denli şiddetliy-

4. 71/Nuh, 23
5. 11/Hud, 54
6. 7/Araf, 75-76
7. 7/A'raf, 79
8. 21/Enbiya, 68

di ki, kalplerindeki kin ve nefretin sonucu olarak onu ateşe attılar.

"Kavminin (İbrahim'e) cevabı ise: 'Onu öldürün yahut yakın!' demelerinden ibaret oldu. Ama Allah onu ateşten kurtardı. Doğrusu bunda iman eden bir kavim için ibretler vardır." [9]

- **Medyen Halkı ve Melelerinin Kibirli Tutumu**

Şuayb *aleyhisselam* Peygamber olarak gönderildiği Medyen'deki kavmini Allah'a kulluğa davet etmeye başladıktan sonra ilk homurtular, tepkiler ve tehditler yine şehrin melelerinden, ileri gelenlerin kibirlilerinden gelmişti.

"Kavminin melesinin (ileri gelenlerinin) kibirlileri dediler ki: 'Ey Şuayb! Seni ve seninle beraber inananları memleketimizden kesinlikle çıkaracağız veya dinimize döneceksiniz...' " [10]

Rasûlullah'a Karşı Azgınlıkta Sınır Tanımayan Meleler

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*,

"Ey (elbisesine) bürünen (Peygamber)! Kalk ve (insanları) uyar." [11]

emirlerini alıp tevhid davetine başladıktan sonra Kureyş'in meleleri olan Mekke eşrafının derhal harekete geçtiğini görüyoruz.

Şirkin çirkinliğini ve puta tapanların sapkınlığını açıkça ilan eden bu sesi duyduklarında, Mekke'nin meleleri öfke hisleriyle adeta histeri nöbetleri geçirmeye başlamışlardı.

Bu ses onlar için sakin havayı sarsan, bulutları çarpıştıran, göğü gürleten ve yıldırımlar yağdıran büyük bir felaket idi.

Tevhidin manasını gayet iyi biliyorlardı meleler. Zaten bunu iyi bildiklerinden bu işin neticesinin kendileri için çok kötü olabileceğinden için için korkuyorlardı.

Kavimleri üzerinde, uydurma bir din adına devam ettirdikleri hakimiyet ve sultalarının yok olması, Allah ve Rasûlü'nün rızası karşısında kendi arzularını bırakmaları; ezilmiş fakir tabakaya yaptıkları zulüm ve haksızlıklardan vazgeçmeleri bu meleler için asla kabul edilebilir bir şey değildi.

Önce Ebu Talib'e serzenişte bulunup şikayet etmeye başladılar. Peşinden eleştiriler ve kınamalar geldi. Sonra alaya alma, küçümseme ve hakaretlerle devam ettiler.

Yalanlarla ve kara propagandalarla büyük bir atağa geçtiler.

İftiralarda bulunarak davet ile ilgili olarak zihinleri bulundurabilecek bir takım şüpheler ortaya attılar.

Günümüz tabiriyle psikolojik harp taktikleri yanında işkenceler yapmaktan da geri durmadı bu meleler ve onlara tabi olanlar.

Efendimizin *sallallahu aleyhi ve sellem* yüksek şahsiyetini küçültücü asılsız iddialar yayarak, halkın bu yüce davet hakkında düşünmeye dahi fırsat bulmaması için çalıştılar.

Kur'an'a karşı bazı tarihi hikayeler ve masallar ile kahramanlık destanlarını anlatarak insanları bununla meşgul ettiler. Kureyş'in melelerinin bir kısmı bunları yaparken bazıları da diğer taraftan teklif ve pazarlıklar için çaba harcamaktaydı.

Tüm bu sürecin sonunda gelen boykot yılları...

- Mahrumiyet
- Terk edilmişlik
- Açlık
- Suikast girişimi
- Hicret
- Sefer
- Muvaffakiyet
- Vuslat
- Ve Zafer

Allah *subhanehu ve teâlâ* elçisini üstün ve aziz kıldı. Yönetici, güvenlik görevlisi, eşraf, kanun yapıcı, tüccar, şair, edebiyatçı, kanaat önderi bilimum meleler de, zillete ve rusvaylığa mahkum oldular.

"Müşrikler istemeseler de dinini bütün dinlere üstün kılmak için Peygamberini hidayet ve hak

9. 29/Ankebut, 24
10. 7/Araf, 88
11. 74/Müddesir 1-2

ile gönderen O'dur." [12]

Geçmiş Kavimlerdeki Melelerin İnanç ve İdeolojik Sulbünden Gelen Günümüz Meleleri

Nuh'un *aleyhisselam* kavminin melesinin, koruyup kollamak ve asla vazgeçmemek için güçlü bir irade gösterisinde bulundukları putlarının isimlerinin yerine günümüzdeki bazı *'soyut putlar'*ın isimlerini koyalım.

Ved'in, Suva'nın, Yeğus'un, Ye'uk'un ve Nesr'in yerine.. Modern putlardan laiklik, demokrasi, sosyalizm, milliyetçilik ve benzerleri konulduğunda durum nice olur?

Tevhid davetçilerine yönelik hesapsız tepkiler ve tehditler, takipler ve eziyetlerin başını günümüz meleleri çekecektir. Yeri geldiğinde bundan da geri kalmıyorlar.

Melelerin neden köpürüp kabardıkları da böylece daha iyi anlaşılmış olacaktır.

'Sakın ha! Önderimizin eşsiz yolundan sapmayın! Partimizi... Cemaatimizi... Şeyhimizi... Üstadımızı... Asla terk etmeyin.'

Bunları söyleyenler köydeki kasabadaki camilerin hocası Molla Muhyittin ya da Mele Sadullah değildir.

12. 37/Saff, 9

Hasbelkader etkili konumlarda ve yetkili makamlarda bulunan günümüz meleleridir.

Onlar hakkındaki ikiyüzlülük tanımının, devedeki bir tüy gibi kalacağı bu modern melelerin ekseriyetinde bulgurdaki tuz miktarı dindarlık da mevcuttur.

İnsanlarımızın çoğunu yanıltan, yanlış kanaatlerle vahim sonuçlara yönelten bu *'yeşil perde'*yi Allah'ın yardımıyla ancak Nebevi Menhec müntesibi basiret ve dirayet sahibi Müslümanlar aralamakta ve perde ardındakilerin gerçek suretlerini ancak onlar görüp gösterebilmektedirler.

İndallahta zerre kadar meşruiyeti olmayan kanunların enkazı altında mahsur ve mağdur oldukları halde avazları çıktığı kadar: *'Durun kalabalıklar! Bu yol çıkmaz sokak!'* diye bağırıp uyarıyorlarsa da, maalesef ve dahi maatteessüf seslerini işiten, işitenlerden de icabet eden pek az insan bulunmaktadır.

Hud'un *aleyhisselam* kavminin melesinin, sonucu kendi aleyhlerine dönen söz ve gayretleri ne kadar da tanıdık geliyor bize bugün.

Okyanus ötelerinden, her düğüne kamber olmak mecburiyeti hisseden Hamani melenin muvahhidler ve mücahidler hakkında ki hezeyanları mükerreren malum ve meşhurdur.

Kibirleri, Semud kavminin ihtişamlı saraylarla kurdukları yedi yüz şehirden daha büyük olan dindar görünümlü melelerin muktedir olduğu bir ülkede içtenlikle *'La ilahe illallah'* demenin nasıl bir külfet ve bedel gerektirdiğini ilgili olan herkes çok iyi bilmektedir.

La ilahe illallah'ın *'La'*sını zikreder etmez mekanındaki ve çevresindeki putları kırıp temizlemeye niyet eden Müslümanın karşısına ilk çıkanlar işte bu *'bizden'* gibi görünen melelerdir.

Bu melelerin kimi, tüm dünyaya yetecekmiş gibi kocaman görünen gülümsemesini Müslümanlar söz konusu olduğunda derin endişeli bir suret ve tehditvari bir tavra dönüştürebilme kabiliyetine sahip çok üst düzey bir *'makam'*dır. Kimisi herkese ve her kesime çok sempatik görünme arzusunda olup hakkı göremeyen bir *'bakan'*dır.

Mele tabakasının üniformalılarından önce işte bunlar Müslümanları uzun yıllar sürebilen esaret *'ateşine'* atarlar veya adeta çarmıha gererler. Tevhid davetinin ve davetçilerinin önüne en büyük setler ve en derin hendekler bu melelerce yapılır. Kanunlarla ve tüzüklerle Müslüman için hayatın ve özgürlüklerin alanını olabildiğince daraltırlar. Onların nezdinde meşru ve üstün olan sistemin içine dahil olanlara ise, konfeti yağmuru gibi ikram ve hoşnutluk yağar, türlü ihsanlara mazhar olurlar.

Bu melelerin eksik bıraktıklarını, mutref bir hayat yaşayan azgın ve şımarık üst düzey sermaye patronları tamamlamaya çalışır.

Melelerin tezgahı kurulmuş, üretim, denetim, pazarlama ve dağıtım bandı yürümektedir.

Yöneticiler, üniformalılar, çok ceketliler ve fena halde kravatlıların *'ehil olanlar'*a tevdi ettikleri bir başka alan da vardır. O da tağuti düzenlerin temel direklerinden biri olan manevi-ruhani alandır. Buradaki Meleler de Bel'amî bilginlerdir.

Aziz ve Celil olan Allah'ın dinini, hakir ve zelil olan şirk sisteminin meşruiyeti için ve bu tağuti sistemin devamlılığını sağlamak amacıyla resmi hizmete mahsus kılmak cüretinde bulunabilen zavallı bir zümredir bunlar.

Firavun'un melesinin en başta gelenlerden birisi Haman idi. İsrailoğullarının en önemli melelerinden birisi, ismi azam duasını bildiği rivayet edilen Bel'am bin Baura idi.

Ne var ki bu meleler ilim alanında bulundukları bu seçkin konumlarını tağutların hizmetinde, şirk, fesat ve ihanet yolunda heba ettiler. Bugün hangi sözler ve duygularla zikrediliyorlar ve anılıyorlarsa onların yolundan giden günümüz melelerini de aynı akıbet beklemektedir. Gerçek anlamda ilim namına pek bir şey ifade etmeyen geniş malumatları, hitabet ve belagat yetenekleri onları gayr-i İslami sisteme bağlılıkla itaat etmek zilletinden kurtaramayacaktır. Bu dünya hayatındaki rusvaylıktır.

Nasıl ki bir ayağı sakat olan insan topal, gözleri görmeyen kör... olarak isimlendiriliyorsa, melesi olmayan tağuti rejimler de eksik, hasta ve zayıftır. Zevali yakın olur.. Tağutu ve tağuti düzenleri ayakta tutan ve kemale erdiren en önemli unsur mele zümresidir.

İbrahim'i *aleyhisselam* dağ gibi ateşin ortasına ancak mancınıkla atabilen Nemrudi irade, bugün hangi isimlerde ve makamlarda ortaya çıkmaktadır?

Rabbi hakkında İbrahim *aleyhisselam* ile tartışmaya giren Nemrud'un azgınlığının günümüzdeki karşılıkları nelerdir?

"Hayat veren de öldüren de benim"[13] diyerek büyük bir güç gösterinde bulunan Nemrud'un ruhu, günümüzde hangi adliye koridorlarında dolaşmaktadır?

Bugün *'kanun'* deyip daha modern(!) bir üslup kullanarak sonuçları itibariyle tamiri ve telafisi pek de mümkün olmayan ağır mağduriyetlere ve zulümlere neden olan *'yargılı infazlar'* da bulunan hukuk cenahındaki melelerde de, bu Nemrudi şımarıklığı görmekteyiz.

İslama ve Müslümanlara en çok diş bileyen, en çok kin besleyen ve Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* en fazla eziyet eden ve ona karşı harbe teşvik eden Kab bin Eşref de Arapların melesindendi.

Kab bin Eşref şiirlerinde sahabe kadınları hakkında gazeller okur ve ahlaksız diliyle ashabı kiramı son derece rahatsız ederdi.

Özellikle, Müslümanların Bedir'deki zaferlerinden sonra şiirlerinde, Rasûlullah'ı *sallallahu aleyhi ve sellem* ve ashabını hicvetmeye, İslam düşmanlarını methetmeye ve Müslümanlara karşı kışkırtmaya başlamıştı. Bu azgın tutumu karşısında Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ashabına net bir talimat verdi:

"Kim Kab bin Eşref'in hakkından gelir? Çünkü

13. 2/Bakara, 258

o Allah ve Rasûlü'ne eziyet ediyor." [14]

Yeryüzünün diğer bölgeleri bir yana ülkemizde Kab bin Eşref benzeri ne kadar mele vardır acaba?

Kab bin Eşref'in uğursuz suretinin sırıttığı ekranların ve manşetlerin sahipleri, yöneticileri, organizatörleri de ideolojik olarak onun birinci derece akrabası modern meleler değil midir?

Toplumda küfrün, fıskın, isyanın ve ahlaksızlığın yaygınlaşması alanında gösterilen faaliyetleri finanse eden melelere krediler açan, teşvikler veren, çalışmalarını daha rahat sürdürebilmeleri için yasal ve idarî düzenlemelerde bulunanlara ne demeli? Bu yöneticiler, yani siyasal iktidar, yani meleler masumdur diyen rakik yürekli naiflerin kulakları çınlasın!

Meleler, tağuti rejimin ideolojisini ve bu ideolojinin dayattığı düşünme ve yaşayış biçimlerini toplumun kılcal damarlarına kadar ulaştırmaya çalışmaktadırlar.

Tağutlara kuvvet, dinamizm ve zaman kazandırırlar.

Nasıl ki bir ayağı sakat olan insan topal, gözleri görmeyen kör, kulakları duymayan sağır olarak isimlendiriliyorsa, melesi olmayan tağuti rejimler de eksik, hasta ve zayıftır. Zevali yakın olur.

Tağutu ve tağuti düzenleri ayakta tutan ve kemale erdiren en önemli unsur mele zümresidir.

Her mele yetkin olduğu alanda bilgi, birikim ve tecrübeleriyle efendilerinin hizmetindedir.

Mele: Servet sahibidir, büyük sermaye patronudur. Ekonomik imkanlarıyla güç katar efendisi tağutun gücüne.

Mele: Teologdur, ilahiyatçıdır. Kadim bilgileri imbikten geçirip efendisinin istifadesine ve beğenisine arz eder. Ahiretini dahi harap etmek pahasına tağutun iktidarını\dünyasını kurtarmayı göze alabilen bir canı pektir o!

14. *Buhari*

Mele: Akademisyendir, profesördür. Yeni yetişen nesillerin talimi ve terbiyesi vazifesini üstlenmiştir. Temel gaye ise şudur: Allah *subhanehu ve teâlâ* dışında her şeyi ilah olarak tanıyıp kulluk edebilecek *'özgür'* ve sınır tanımayan kafirler yetiştirmek!

Mele: Generaldir, komutandır. Şirk sisteminin içine dahil olabilen herkesle paylaştıkları ortak değerleri vardır. Tabii olarak menfaatler de müşterektir. Artık rejimin ve tezgahın başındakileri silahıyla gölgeleyecektir.

Mele: Beşeri ve hevai hukukun uygulayıcıları olan üst düzey yargıçlardır, bürokratlardır.

Mele: Sisteme iltihak etmiş yada halen iltihak etmek için gayret gösteren cemaatlerin tepelerine kurulmuş ve dünyanın kendi eksenleri etrafında turladığını vehmeden kanaat önderleridir.

Mele: Aziz ve Celil olan Allah'ın yasama\teşri hakkını gasp ederek şirk sisteminin değirmenine su taşıyan, hemen hemen her gün küfür kanunlarının çıkması için geceli-gündüzlü çalışan parlamenterlerdir.

Mele: Mazlum ve mağdur halkları, bir tür küfürden başka bir küfür ideolojisine doğru tehditle, zulümle ve şark kurnazlıklarıyla, suret-i haktan görünerek yönelten demokrat kisveli, ateist, marksist vb. sapkın ideoloji sahibi örgütlerin başında ve önünde bulunan liderlerle, önderlerdir.

"Yüzleri ateşte evrilip çevrildiği gün: Eyvah bize! Keşke Allah'a itaat etseydik, Peygambere de itaat etseydik! Ey Rabbimiz! Biz reislerimize ve büyüklerimize uyduk da, onlar bizi yoldan saptırdılar, derler." [15]

Rasûlullah'ı *sallallahu aleyhi ve sellem* bizlere önder kılan Allah'a hamd ederiz. Allah'ın salat ve selamı önderimiz ve dostumuz Muhammed'e *sallallahu aleyhi ve sellem*, temiz ehli beytine ve seçkin ve saygı değer ashabının üzerine olsun.

15. *33/Ahzab 66-67*

mahi@tevhiddergisi.com

Mahi

Dikkat! Sorunlular Değil **Sorumlular Okusun**

Sorumluluk kurallara uyma; yapılan tercihler ya da seçimin sonucunda, karşılaşılan durumlara katlanma; başka insanlara ve haklarına saygı duymadır.

Bir sınıf düşünün… Ders saatinin başlaması ile hareketlenen… Öyle bir sınıf ki; sakinleri(orada oturanlar) sakin(sessiz, uslu) değil. Hareketli mi hareketli. Öğretmen içeri girse de hiç bozmuyor istifini…

Güne ne kadar mutlu başlarsa başlasın öğretmen, bu manzara elbette bozacaktır onun sinirlerini.

'La havle' deyip gülümsüyor yavrulara ve hal hatır soruyor öncelikle. Derse giriş yapmak için hazırlık yaparken, onlardan da defter ve kitaplarını çıkarmalarını istiyor nazikçe. Oysa ki daha öğretmen içeri girmeden hazır olması gerekirdi ya hadi neyse… Çantalar başlanıyor karıştırılmaya… Ama bulmak ne mümkün… Kiminin defteri, kiminin de kitabı evde…

Bari defteri getirenlerin ödevini kontrol edeyim diyor öğretmen, sınıf başlıyor ihtilaf etmeye.

Kimi ödev yoktu diye diretiyor; kimi, buna itiraz edip yaptıklarını gösteriyor öğretmene… *'Annem söylemedi yapmamı'* diyene ne demeli, ne yapmalı siz karar verin…

Durun, durun! Daha bitmedi… Yarım yamalak yapılan ödevlerin kontrolü de bitince, ders anlatımına geçiyor öğretmen. Okuyun gelin denilen yerler okunmamış bile. Ya yazı yazmaya geçince kalemi olmayanlar… Ödev yazın denilince, not defterini de evde unutanlar… Yırtılan haritanın suçunu üstüne almayıp 'o söyledi yırt' diyerek suçunu kabullenmeyenler. Yazarken bile içim daraldı.

Tüm bunlar *'Sorumluluk bilinci'*nden ne kadar da uzak olduğumuzun göstergesi. *'Bizi neden karıştırıyorsunuz bu işe? Çocuklarımıza söylüyoruz ama yapmıyorlar?'* demeyeceksiniz sanırım. Çünkü önceki sayılarda *'Çocuğun yaptıkları, sizin ona hal dilinizle öğrettiklerinizdir'* demiştik. Ne yaparsak kaydedip uyguladıklarını örneklerle anlatmıştık. Demek ki tüm bu yerine

getirilmeyenler bizim sorumsuzluğumuz nedeniyledir. Ancak biz aciliyeti sebebiyle, çocukta sorumluluk bilinci üzerinde durup, çocukları üzerinden ebeveynlere göndermelerde bulunacağız.

Sorumluluk öyle bir kavram ki her alanda yakamıza yapışmıştır ve bizden ayrılması mümkün değildir. Atmak istesek atamayız, yerine getirmediğimizde dahi sonuçlarından kendimizi kurtaramayız. Ve yine sorumluluk öyle bir yükümlülüktür ki çok yönlüdür. Kul olmamız hasebiyle Allah'a, karı isek kocaya, koca isek karımıza, evlat olmamız sebebiyle anne babamıza, anne veya baba oluşumuzla kendi çocuklarımıza, Müslüman oluşumuz nedeniyle topluma, öğrenciysek hocamıza, cemaat mensubu isek yöneticilerimize, ya da yönetici isek tebaamıza karşı olan sorumluluklarımız bunlardan bazılarıdır...

Sorumluluk kurallara uyma; yapılan tercihler ya da seçimin sonucunda, karşılaşılan durumlara katlanma; başka insanlara ve haklarına saygı duymadır. Her anne ve baba çocuğunun davranışlarını kontrol edebilmesini, çevresinde düzeni sağlamak için konulan kurallarla uyum içinde olmasını, insanların haklarına saygı duymasını ister. Ancak bu doğuştan getirilen bir haslet olmadığı 2,5 - 3 yaşından itibaren kazanılmaya başladığı için anne ve babaya burada çok iş düşer. Çocuk bir gün içinde bu şuuru kazanmadığı gibi, anne ve babasının ya da sosyal çevresinin buna aykırı hallerini gözlemlediğinde de bu bilinci kazanamaz.

Çocuğun kasları gelişip, dengesini sağlayıp, üst başını kendi giyebilecek duruma geldiği andan itibaren süreç başlamış demektir. Kaşığı tutabilir hale gelince dökse de uygun bir örtü sererek yemek yemeğe kendi başlamalı, suyu, bardağı tutabiliyorsa artık kendi içmelidir. Yürümeyi öğrendiğinde kucağa alınmamalı artık bunu kendinin yapması istenilmelidir. Dağıttığı oyuncaklarını toplaması istenilmelidir. Böylece çocuk bazı işleri kendinin yapması gerektiğini kavrayacak, sorumluluk duygusu gelişecek, ayrıca yetenekleri körelmeyecek ve kendine güven duymaya başlayacaktır.

Hepimiz kozasını yırtarak çıkmaya çalışan kelebeğe acıyıp yardım etmek isteyen adamın hikayesini duymuşuzdur. Kelebek zorlukla etrafında örülü kozayı yırtmaya çabalarken, adam acıyarak bir anda yırtıverir kozayı ve kelebek rahatça dışarı çıkar. Ancak kelebek uçamaz. Çünkü kanat kasları gelişememiştir. Bunun tek müsebbibi de sözüm ona iyilik yapmaya çalışan adamdır. Kelebek kozasını yırtarken zorlanır. Fakat bu zorluk rahmettir. Kanatlarını uçuşa hazır hale gelmesi için koyulan bir sünnetullahtır. Buna aykırı davranınca, müdahale edince adam, ihsanda değil ifsatta bulunmuştur.

Bunu ebeveynler de sürekli yapmıyorlar mı? Kimi zaman yavrularına acıdıkları için, kimi zaman onların bu yeni yeni öğrendikleri becerileri yapmalarını beklerken, zaman kaybedip sıkıldıkları için çocuklarının yapması gerekenleri kendileri yapmıyorlar mı?

Kendini İslam'a nispet eden bir pedagog, bakın bu duruma nasıl bir yorum getirmiş:

Peygamberimiz'in *sallallahu aleyhi ve sellem* kıyamet alametlerini anlatan hadisindeki *"Cariyenin efendisini doğurması"*[1] günümüzde annelerin çocuklarının kölesi olduklarını özetleyen, delillendiren bir ifadedir. Anne çocuğun etrafında pervane olmuş, *'aman o yapmasın yorulur', 'aman o ders yapsın ben onun yerine yaparım', 'o daha küçüktür yapamaz'* ya da *'o ne anlar'* gibi bir takım mazeretlerle çocuklarına ait sorumlulukların tamamını da kendileri üstlenmiştir. İşte gönüllü cariye, işte efendi...

1. *Müslim, İman.*

Çocuğunun ödevini yapan anneler, çocuğunun çantasını hazırlayanlar, on üç on dört yaşındaki çocuğu sen iyi yıkanamazsın diyerek hala daha kendileri banyo yaptıranlar, yemek yemiyor diye ardında kaşıkla dolaşanlar, çocuğunun yatağını toplayıp dolabını dizenler, dağıttığı oyuncakları nasıl olsa toplamayacak boşuna çenemi yormayayım diye kendileri toplayanlar, çocuğun yaptığı hatayı babasından ya da hocasından ceza almasın diye üstlenenler, çocuğa sorulan sorunun cevabını veren anneler… Daha neler neler…

Bir de bunun tefriti var. Tüm bu saydıklarımızı ve daha fazlasını çocuğun üstüne yıkıp *'ister yapsın ister yapmasın'* diyerek hiç karışmayanlar da var.

Yavrunuza duyduğunuz şefkat ve merhametinizin ya da vurdumduymazlığınızın onu uçamayan bir kelebek yapmasına izin verecek misiniz? Hayır diyenlerle devam edelim.

Orta yol nedir?

1. Mademki sorumluluk sonradan kazanılan bir davranıştır ve 2-3 yaşından itibaren bilinçli bir şekilde hareket edilmelidir; öyleyse işe, çocuğumuzun yaşına uygun sorumluluklar nelerdir sorusuna cevap aramakla başlamalıyız. Her yaşın kendine has becerileri vardır. Bu göz önünde bulundurularak çocuğun kendi başına yapabileceği işleri üstlenmeyip, kendinin yapması için onu yüreklendirmeliyiz. Yaşı biraz daha ilerleyince (4-5 yaş) evde uyulması gereken kuralların da dahil edildiği *'sorumluluklar listesi'* hazırlamalı, ev içi görev dağılımı yapmalıyız. Zaten bu yaşlarda çocuk annenin yaptığı her işe yardım etmeye gönüllüdür. Bunu fırsat bilip getir götür işlerini de çocuğa yaptırabiliriz…

2. Çocuğumuz yapmak zorunda olduğu sorumluluklarla alakalı olarak bilgilendirilmelidir. Her bireyin sorumlulukları olduğu, bunları yerine getirmez ise evde ya da toplumda huzurun olmayacağı, düzensizliğin ve kargaşanın hakim olacağı anlatılmalıdır. Örneklerle bu anlatım pekiştirilmelidir. *'Ben bu evin hanımıyım ve evin temizliği, yemek yapımı benim sorumluluğumdadır. Bunları yapmazsam evimizin halini düşünebiliyor musun?'* diyerek somut örnekler verilmelidir. Ya da rızık temin etmek yerine gece gündüz uyuyan bir baba örnek verilebilir.

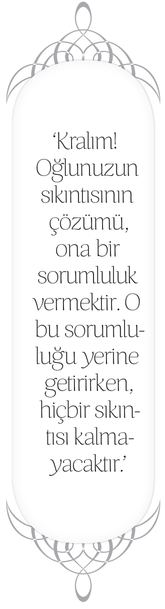
Ödev yapmak, sabah kalkınca yatağını toplamak, beden temizliği, oyuncaklarını toplamak vb. yükümlülüklerde ödüllendirmeye gidilmemelidir. Övgü ve yüreklendirme yeterlidir.

3. Belirlenen görevlerin yapılıp yapılmadığı ya da kurallara uyulup uyulmadığı muhakkak takip edilmelidir. Zira takip yoksa istediğiniz kadar sorumluluk listeleri hazırlayıp, çocuğa *'bu senin görevin, bunu yapmalısın'* deyin önemi yoktur. İşlerin yapılıp yapılmadığını kontrol etmeli, neden yapılmadığını, hangi vazifenin çocuğa ağır geldiğini araştırıp uyarı ya da yeni bir düzenleme yapılmalıdır.

Tabiri caiz ise *'baykuş'* olmalısınız. Takip etmelisiniz çocuğunuzu. 'Ben ona söyledim. Yaparsa kendine yapmazsa da kendine' mantığı çocuk yetiştirirken geçersizdir. Çocuk, hayrı için istenen sorumlulukları yerine getirdiğinde faydasını görecektir ama getirmediğinde de bunun zararını hem siz çekeceksiniz hem de toplum çekecektir..

4. İşler yolunda… Zaman zaman aksaklık olsa da çocuğumuz görevlerini zamanında yapıyor. Takibi sıkı tutuyorsunuz. Şimdi de bir başka adımı yerine getirmeli çocuğu belli aralıklarla övmeli, yaptığı işlerden dolayı memnuniyetinizi bildirmelisiniz. Yerine getirilen her sorumluluk için ayrı ayrı ödüllendirmeye asla gitmemelisiniz. Bazı sorumluluklar vardır ki bunu yapmak zorundadır çocuk. Ödev yapmak, sabah kalkınca yatağını toplamak, beden temizliği, oyuncaklarını toplamak vb. yükümlülüklerde ödüllendirmeye gidilmemelidir. Övgü ve yüreklendirme yeterlidir. Ancak beceri kazanması için listeye eklediğimiz yükümlülükleri yerine getirdiğinde uygun ödüller verilebilir.

5. Çocuk sorumluluklarını yerine getirmiyorsa, belli aralıklarla hatırlatma yapılmalı, bunda sabırlı ve kararlı olunmalıdır.

Çocuklarımız bazen *'canım sıkılıyor'* derler… Yapacak bir şey bulamazlar. Sağa sola saldırır, sorun çıkarırlar. Hiçbir şey onları memnun etmez. Bunun tek nedeni hiçbir sorumluluklarının olmayışıdır. Bu başıboşluk başta zararsız gibi görünse de ileride kötü alışkanlıkların edinilmesine, ruhsal hastalıklara neden olabilir.

Anlatılır; bir prens varmış. Hep canı sıkılıyormuş. Çok mutsuzmuş. Odasına kapanır dışarı çıkmazmış. Babası onun bu durumuna çok üzülüyormuş. Ülkenin en bilgili kişisini çağırmış. Ona, oğlunun sıkıntısına çözüm bulmasını, aksi takdirde ülkeyi terk etmesini söylemiş. Zavallı adam düşünmüş taşınmış hiçbir çözüm bulamamış. Bir iki erzak alarak düşmüş yollara. Kovulmadan terk etmeyi yeğlemiş ülkeyi. Gün ağarmaya başlamış. Bir sürü ve bu sürünün çobanı ile karşılaşmış. Bir süre sohbet ettikten sonra çoban bilge kişiden koyunlara biraz göz kulak olmasını yakın köyden yiyecek bir şeyler almak istediğini söyleyince kabul etmiş. Kafası karmakarışık olan bilge, küçük bir kuzunun uçurumdan yuvarlanmak üzere olduğunu görünce çobana verdiği sözü hatırlamış. Hemen kuzuyu kurtarmak için atılmış. Birinci denemesinde kurtaramamış. İki, üç… Derken kuzuyu çekmiş almış yardan. Bu sırada tüm sıkıntısını unuttuğunu, kuzuyu kurtarmaktan başka bir şeyi düşünmediğini fark edince, prensin derdinin ilacını da bulmuş… Hemen geri dönmüş ve Kralın huzuruna çıkmış:

'Kralım! Oğlunuzun sıkıntısının çözümü, ona bir sorumluluk vermektir. O bu sorumluluğu yerine getirirken, hiçbir sıkıntısı kalmayacaktır.' demiş.

'Paşam' ya da *'prensesim'* diye sevdiğiniz, elini sıcak sudan soğuk suya değdirmediğiniz çocuklarınıza sorumluluklar vermeyerek, hatta onların sorumluluklarını üstlenerek ne kadar büyük bir hata yaptığınızı zaman size göstermeden, harekete geçin.

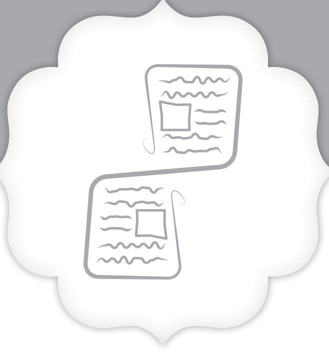
Selam ve dua ile…

Verilebilecek sorumluluklar için birkaç tavsiye:

- Sofra kurma
- Toz alma
- Saç tarama tırnak kesme banyo yapma
- Hayvan besleme
- Çalar saat kullanarak kendi başına uyanma
- Çekmece ve dolabını temiz ve düzenli tutma
- Merdivenleri süpürme
- Bahçe bakımı
- Çiçek yetiştirme
- Alış veriş yapma
- Yaz tatilinde belli bir işe verip çalıştırma
- Kardeşleri ile ilgilenme
- Zil çalınca kapıyı açma
- Ayakkabılığın düzenini sağlama
- Bir hobi edinmesini sağlama (el işi, pul veya peçete koleksiyonları)
- Kirli havlu ve biten tuvalet peçetesini yenileme
- Yatak çarşafını değiştirme
- Kitaplığın düzenini sağlama
- Yorgun babanın ayaklarını ılık suyla yıkama
- Ekmek alma

Bahar Bitti mi?
Sıradaki Bahar ABD Baharı

Onların arasına fitne ve fesat sok, onları birbirlerine düşür, sonra da onları barıştırmak için aralarında hakemlik yap. Fakat barışa giden yollarını tümünü tıkamaya çalış. Ancak bu şekilde hâkimiyetini sürdürebilirsin.'

Denilir ki, Büyük İskender hâkimiyetine geçirdiği ülkeleri elinde tutmak için Aristo'ya haber gönderir. 'Ele geçirdiğim ülkelerin ileri gelenlerini, sürgün mü etsem, hapse mi tıksam yoksa toptan öldürsem mi? İyi olur.' Aristo her üç çözümün de işe yaramayacağını söyler. Çünkü sürgün etse, sürgünde örgütlenir daha güçlü ve örgütlü mücadele ederler, hapse tıksa diğer mahkûmları da örgütlerler, öldürse çocukları intikam ateşi ile büyür başa bela olurlar.

Aristo'nun önerisi şudur: 'Onların arasına fitne ve fesat sok, onları birbirlerine düşür, sonra da onları barıştırmak için aralarında hakemlik yap. Fakat barışa giden yollarını tümünü tıkamaya çalış. Ancak bu şekilde hâkimiyetini sürdürebilirsin.'

ABD uzun yıllardır bu taktiği sürdürmektedir. Mesela önce Irak'ı İran'a sonra Kuveyt'e saldırttı, daha sonra içeride Kürtlere saldırttı. Sonra da hakem olarak aralarına girdi. Kürtlerin ve başta Suudi olmak üzere diğer körfez ülkelerinin ricası ve finansal desteği ile meseleyi kökünden çözdü. Saddam'ı yedi yuttu. Irak halkını perişan edip geleceğine ve zenginliklerine el koydu.

Mısırı Camp David Sözleşmesi ile Arap âlemiyle karşı karşıya getirdi. Bu sayede İsrail'in Filistin'de elini güçlendirdi. İsrail'in işgal ettiği toprakları iskâna açması karşısında hakem sıfatıyla her seferinde 'bu son! bir daha buna izin verilmeyecek' diye diye nerdeyse işgal topraklarının tamamını İsraillilerin iskânına açtı.

Şimdi de Suriye üzerinden çok daha büyük bir lokmayı yutmak için Türkiye ve İran'ı karşı karşıya getirmeye sonra da hakemliğe hazırlanıyor. Ancak İran İslam Cumhuriyeti bu tuzağa düşmeyecektir. Aksine bu tuzağa tuzak kuranların en büyüğü bu kez büyük şeytanı düşürecektir.

ABD, halkını bu güne kadar hep güvenlik politikalarıyla daha doğrusu ABD'yi teröristlerden koruma bahanesiyle uyuttu. Halk bu uyutma politikası için çok ciddi bedeller ödedi ve hala da ödüyor. Binlerce gencini bu kirli savaşlarda kaybetmesinin yanında eğitime, sağlığa, sosyal güvenliğe ve işsizliğe yatırılması gereken milyarlarca dolar silah tüccarlarının kasasına gitti. İki üç İslam devleti talan edildiği halde refah düzeyinde beklenen sonuç sağlanamadı. Üstelik bu güne kadar ABD'nin tahrik ve

komplosuyla oluşan bir iki eylemden başka terör eylemleri de görülmedi. ABD halkının refah düzeyi dibe vurmak üzeredir. İşsizlik, evsizlik çığ gibi büyümekte, halk topyekûn isyan etme noktasına doğru gitmektedir. Bu kez ABD baharı dünyanın gündemine girecektir.

Bunu nerden mi biliyorum. İşte craigroberts.org sitesinden dünya bülteni için çevrilen yazıdan bir bölüm: 'İç Güvenliğin 750 milyon atımlık mühimmat siparişi verdiğine dair haberler 'sarıklıların' katledilmesinden keyif alan muhafazakârların bile kafasını karıştırıyor. İç Güvenlik, her Amerikalıyı 2,5 kez öldürmeye yeterli mühimmata niçin ihtiyaç duyuyor? İç Güvenlik kendisini niçin tam vücut zırhıyla donatıyor? İç Güvenlik sizden 50 metre uzakta sizin hakkınızda her şeyi bilen yeni lazer teknolojisini ne yapacak? Sivil Kargaşa Operasyonları hakkında yeni yayınlanan elkitapçığı, protestoları bastırmak, silahlara el koymak ve vatandaşları öldürmek için ordunun ülke içinde nasıl kullanılacağını izah ediyor.

Polis devleti 'özgürlük ve demokrasi' içerisinde inşa ediliyor şimdi. Amerika'nın tarihte emsali yok. Tek teröristin FBI'ın kandırdığı terörist olduğu bir zamanda polis devletinin amacının Amerikalıları Müslüman teröristlerden korumak olmadığı açıktır. Polis devletin amacı, Amerikan vatandaşlarını terörize/tedhiş etmektir.

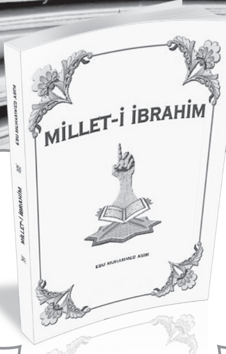
Askerileşen de sırf İç Güvenlik değil. Amerikan yönetimi, Meteoroloji Servisinin de çaplı mühimmat siparişi verdiğini açıkladı ve sonra bu bilgi Balıkçılık Bürosu olarak düzeltildi. Peki, Sosyal Güvenlik idaresinin 174.000 atımlık oyuk uçlu çekirdek mermi sipariş etmesine ne dersiniz?

İç Güvenliğin mühimmat sipariş listesini online görebilirsiniz. Bu mühimmat atış talimi için değil insanları öldürmek için. Oyuk uçlu çekirdek mermiler askeri tüfekler ve M-16'lar için; 308 keskin nişancı tüfekleri için mermiler; 12 çapında saçmalar; 357 magnum ve 40 kalibrelik tabancılar için mermiler. 11 Eylül'den bu yana ABD'de terör eylemi olmadığından dolayı (FBI'nın organize ettikleri hariç) bu devasa ateş gücü satın alımı açıktır ki Amerikalıları Müslüman teröristlerden koruma amaçlı değildir. O halde niçin?

Gray State adlı film, devletlerine çok güvenen Amerikalılar için neyin saklandığını izah ediyor galiba. Savaş karşıtı göstericiler ve Amerikan yönetimini eleştirenler 'ülke içi aşırılar' olarak yeniden tanımlanıyor; ABD'nin düşmanlarına yardım ve yataklık etmekten dolayı tutuklanabilirler. Eğer Amerikalılar Washington onları III. Dünya Savaşına sürüklerken ekonomik, politik ve sosyal bakımdan yoksun bırakıldıkları gerçeğine uyanırsalar, gösteri yapmak için cadde ve sokaklara aktıkları vakit aşırı askeri güçle karşı karşıya gelecekler.

ABD adım adım kendi baharına yani iç savaşına yaklaşıyor. Önce kendi halkını terörize edecek sonra da silahlandırdığı iç güvenlikle şiddet yoluyla ayaklanmaları bastıracak. Bastırabilirse. İŞTE BUNA TUZAK KURUCULARININ EN BÜYÜĞÜNÜN TUZAĞINA DÜŞME DENİR.

ebuensar@tevhiddergisi.com

Millet-i İbrahim
Ebu Muhammed El-Makdisi

Kitap: Millet-i İbrahim
Yazar: Ebu Muhammed El-Makdisi
Yayınevi: El-Hadid Yayınları

Hamd ancak Alemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Yine ancak O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur ve O tektir. Yine şehadet ederim ki Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem O'nun kulu ve Rasûlüdür.

"Ey iman edenler Allah'tan O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin." [1]

Bu ayda yeni bir kitap tanıtma imkanı veren Allah'a hamd olsun. İnşaallah bu ay tanıtacağımız kitap Şeyh Makdisi'nin Milleti İbrahim kitabı olacaktır. Kitap özü itibarı İbrahim milletinin menhecini açıklamıştır. Allah subhanehu ve teâlâ bir ayette şöyle buyuruyor.

"Sonrada sana doğru yola yönelerek: 'İbrahim'in milletine (dinine) uy. O müşriklerden değildi' diye vahyettik." [2]

Allah subhanehu ve teâlâ bu ayette Peygamberine İbrahim aleyhisselam dinine onun ortaya koyduğu menhece uymasını talep etmiştir. Çünkü bu bütün Peygamberlerin izlemiş olduğu metoddur. Bu menhecin özü de şudur; İbadeti Allah'a has kılmak O'na hiçbir şeyi ortak koşmamak, insanları buna teşvik etmek bu esasa göre dost edinmek ve bunu terk edeni tekfir etmek. Yine ibadet konusunda Allah subhanehu ve teâlâ şirk koşulmasına karşı insanları uyarmak bu konuda tavizsiz davranmak bu esasa göre düşmanlık yapmak ve Allah'a şirk koşanı tekfir etmektir.

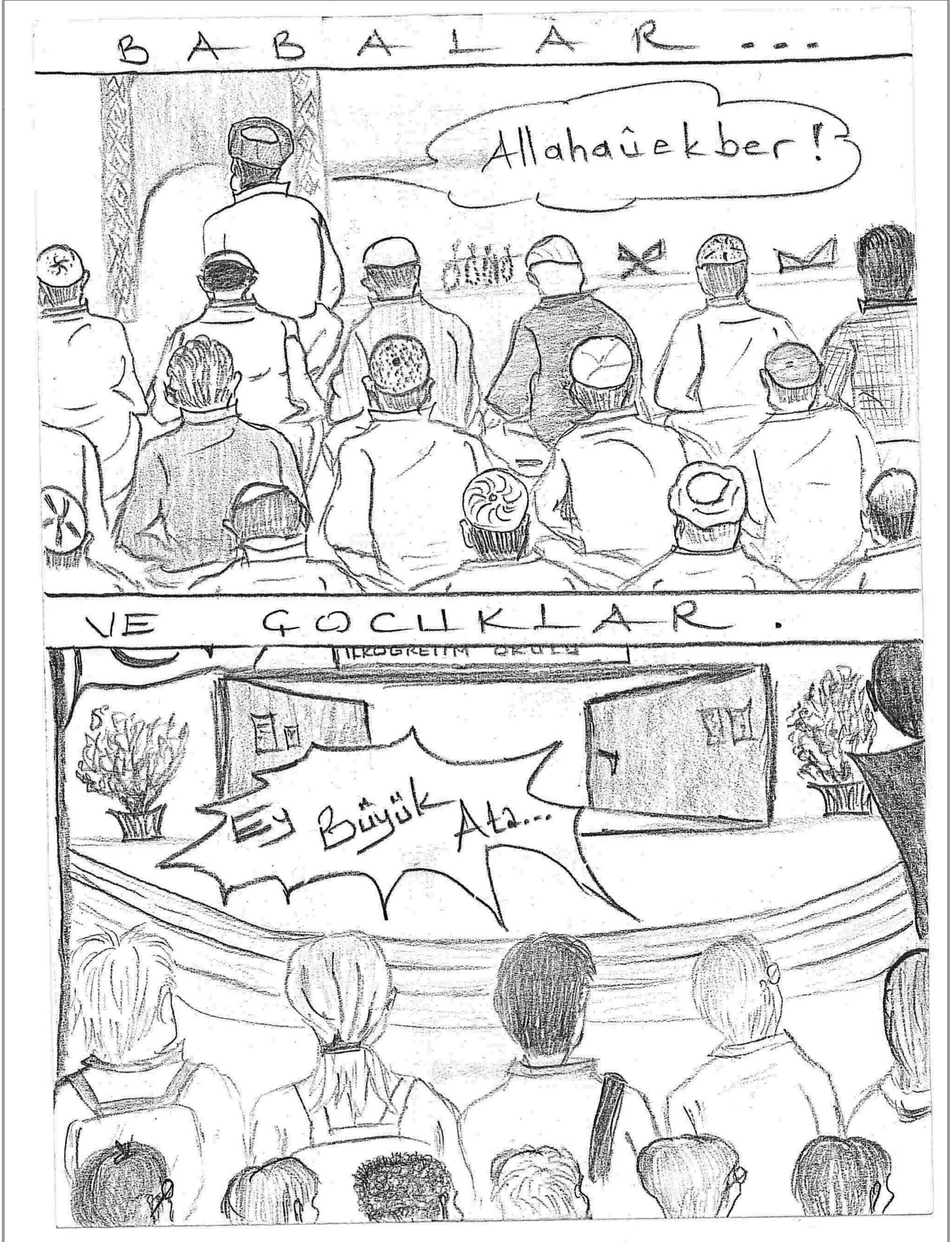
İşte bu tüm Rasûllerin kendisine çağırdıkları tevhiddir. Ancak bunun pratik uygulaması nasıl olacak kimisi batıl ehlinden uzaklaşıp ve onlar hakkında susarak bu menheci uygularken kimisi bütün davet planlarını gizleyerek bunu uygulamaya çalışıyor. Ancak herkes de bilir ki bu yol güllerle, çiçeklerle süslenmemiştir. Aksine bu yol zorluklarla, sıkıntılarla, bela ve musibetlerle doludur. Rahatlık yolun sonunda razı olmuş bir Rabbe ulaşmak vardır. Bu ay tanıttığımız bu eser inşaallah bu zorlu yolda ilerlerken nispeten de olsa bize ışık olacaktır.

Davamızın sonu Allah'a hamd etmektir.

1. 3/Ali İmran, 103
2. 16/Nahl, 123

BABALAR...
Allahaûekber!
VE ÇOCUKLAR.
Ey Büyük Ata...

YİĞİT MUVAHHİDLERİN ÖYKÜSÜ

Onlar, Rablerine İnanmış BİRKAÇ Gençti!

"...Onlar, Rablerine inanmış birkaç gençti..." (Kehf 13)

YİĞİT MUVAHHİDLERİN ÖYKÜSÜ

FURKAN

çıktı!

TALEP ADRESİ:
Emre UYAR
P.K. 51 Güneşli-Merkez Postanesi Bağcılar/İST
info@tevhiddergisi.com
www.tevhiddergisi.com
+90 537 086 95 76

